

คณะจาก กทม.

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสนฺโต

ถาม-ตอบ ปัญหาธรรม วันที่ ๑๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองขวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

มันมีเมื่อ สองวันมานี้แหละ มันมีโยมมาคุยบ่อย เป็นลูกศิษย์ทางโน้น เขามาคุย เขาถามว่า “รู้จักองค์นั้นไหม? รู้จักองค์นี้ไหม?” เราบอก “ไม่ใช่ มีinghamเขาว่ารู้จักกูหรือเปล่า? ไม่ใช่กูรู้จักเขาหรือเปล่า” แล้วพอจริงๆ เขายอมรับ คือไปหามาหมด พอพูดถึงเขา มาจากไหน? มาจากที่นี่ มาจากโพธาราม ราชบุรี เขาบอกให้กลับมา กลับมานี้

มันทีไร คนเรานี้ละ เวลากลับไปอยู่บ้าน กลับ ไปอยู่บ้าน เขาเห็นเรามาตั้งแต่เด็ก ใจมองไม่ขึ้นหรือ เขาเห็นเรามาตั้งแต่เด็ก มันมอง มันก็มองมาคือเด็ก นั่นเขาเห็นมาตั้งแต่เด็กใช่ไหม? ไม่มีความสำคัญ เขาก็ไปหาที่อื่นทั่วไปหมดละ แล้วเขาก็ตีกลับมา ตีกลับมา หมายถึงว่า มันก็เห็นกันมา เพราะเขาเป็นผู้ใหญ่มา

เรามาอยู่โพธารามใหม่ๆ นะ มันมีหมอกวาดยา อายุ ๘๐-๘๐ เขาอายุยืนมาก เขาเป็นหมอปวดสมุนไพร เวลาเราไปนะ เขาชี้หน้าเลย บอกเด็กๆ นี่เขากวาดยาเรา เราบอก กวาดยาแม่ก็จ่ายสตางค์ไปแล้ว คือถ้าคำพูด ด้วยคำพูดของเขานะ เขาพูดด้วยว่าเขามีคุณมีอะไร มันก็น่าฟังนะ แต่นี่มันคำพูดแบบทวงบุญคุณ ทวงบุญคุณ ไอ้ทวงบุญคุณมันเรื่องของกิเลส

แล้วพูดถึงทวงบุญคุณเราก็พูดถึงเรื่องธุรกิจ อ้าว แม่ก็จ่ายสตางค์แล้ว อ้าว แม่ก็พาไปกวาด แม่ก็จ่ายสตางค์ให้ไปแล้ว อ้าว แล้วจะพูดอะไรอีกล่ะ แล้วเขาก็ไม่ยอม เพราะเขาอุปฐากพระไว้มาก เขาบอกว่าเขามีอายุมาก เขาแบบว่าต้องการให้เรายอมรับว่าเขาอาวุโสไง เราบอกโยมตายเดี๋ยวนี้ โยมก็มาต่อท้ายไง โยมตายเดี๋ยวนี้โยมก็เกิดใหม่ ใครอาวุโสกว่าใคร? โยมตายเดี๋ยวนี้ แล้วไปเกิดใหม่ก็เป็นทารก แล้วใครอายุมากกว่าใคร?

นี่เวลาจะแก้ไข เวลาคนเขามาเขาทีไร ใจคนเขาทีไร ขนาดเด็กผู้ใหญ่ เขามา เขาเจอเรา โอ๊ย ไอ้เด็กกะโปโล เห็นแก้ม้าตั้งแต่เด็กๆ เขาคิดกันอย่างนั้น เราเห็นเราคิด

แม่น้ำแม่กลอง เมื่อก่อน แม่น้ำแม่กลองมันจะมีหาดทราย แล้วตกเย็นเด็กก็จะมาเล่น อาบน้ำกันไง จะมาเตะบอล เตะบอลเสร็จก็ลงแม่น้ำ ก็โตก็เห็นกันมา แล้วก็บอกเห็น ตั้งแต่เด็กๆ เห็นตั้งแต่วิ่งแก้ผ้าอาบน้ำ

อันนี้เขาก็เที่ยวกันไปไง เที่ยวกันไป พอเที่ยวกันไป ไปถาม สุดท้ายแล้วเขามีทิว มีเหมือนกันที่มาถาม ๒ วันนี้ เรารู้จักองค์นั้นไหม? องค์นี้ไหม? เราถามเขาว่า “เอ็งถาม เขาว่ารู้จักไหม?” เงียบเลย เพราะอะไรรู้ไหม? เพราะเขาไปถามแล้ว แล้วทุกคนก็ต้อง ย้อนกลับมาที่ เพียงแต่ว่าใครจะพูดยอมรับออกมาความจริงเท่านั้นเอง เขาไม่ยอมรับ ความจริงข้อนี้

นี่ก็เหมือนกันอย่างที่ว่า องค์ไหนนี่ไปถามมารู้จักเราไหม? ที่นี้เพียงแต่ว่าประสา เรานะ เราไม่รู้ว่า อย่างที่เราพูด เราพูดบ่อย เมื่อ ๒ วันที่เขาว่า เขาว่าเราปากจืดๆ เอ็งถามเรานะ จะบอกว่ากูเลยละ มึงถามกูนะ แล้วให้กูตอบ พอกูตอบก็ว่ากูปากจืด กูปากจืด แล้วถ้ากูไม่ตอบ มึงก็ว่าในศักยภาพของศาสนานี้ไม่มีความหมาย

ที่ทำอยู่นี้ทำเพราะศาสนา ถ้าศาสนานี้ไม่มีกาล เวลาเขาพูดกันนะ เขามีต่อไปนะ เขาไปพูดข้างนอกกัน โอ้โฮ หลวงพ่อนี้พูดทำทนายนิบหายเลย ก็ทำทนายถึงมีแรงดึงดูด เพราะทำทนายแล้วถึงจะจูงกันให้พวกมึงมาปฏิบัติกัน ไม่อย่างนั้นศาสนามันจะมี โลก มันอยู่ได้เพราะอะไร? เพราะแรงดึงดูดพระอาทิตย์ ไม่มีแรงดึงดูดพระอาทิตย์ จักรวาลนี้ จะอยู่ได้ไหม?

ศาสนานี้มันไม่มีความจริงเลยที่จะดึงดูดความสนใจของพวกเขาเอ็งเลย แล้วก็ดูถูก พระเห็นไหม ดูถูกพระดูถูกเจ้าไปหมดเลย แล้วเวลาพระพูดความจริงมา อ้าว พระพูด ความจริง พูดความจริงไม่ได้หรือ? ที่นี้พูดความจริง ความจริงมันคืออะไรล่ะ? อ้าว ถ้า ความจริงมันออกมาจากไหน? เขาว่านะ เวลาเราพูดนี้พูดรุนแรง เราพูดรุนแรง

แต่เราบอก “ไม่ใช่ เราพูดเข้มข้น” เข้มข้นเพื่อให้มันสะเทือนใจไง ทางโลกนี้ดูบ หน้าปะจุมก เกรงใจกันไปหมดแต่ธรรมะไม่มี ผิดเป็นผิด ถูกเป็นถูก ขาวเป็นขาว ดำเป็นดำ ต้องเป็นตามนั้น ไม่มีการดูหน้าปะจุมก ถ้าดูหน้าปะจุมก เราก็เห็นไหม หลวงตา ท่านพูด

“ท่านบอกว่า ก่อนจะเทศน์นี้ต้องขออนุญาตกิเลสก่อน”

เกรงใจใจ เกรงใจ กลัวสะเทือนใจเขา จะพูดอะไรก็กลัวสะเทือนใจเขา ต้องขอ
อนุญาตก่อนนะ ขอพูดหน่อยหนึ่ง แต่นี้ธรรมดาไม่เป็นเช่นนั้น ฟันเลย ฟันเลย เขาจะ
เชื่อถือ เขาจะอย่างไรเรื่องของเขา เรายังพูดนะ เวลาพูดธรรมดา เราได้ทำหน้าที่ของเรา
แล้ว ตอนต่อไปเป็นหน้าที่ของผู้รับฟังจะได้ประโยชน์ไม่ได้ประโยชน์ เรื่องของเขาแล้ว
แต่เราต้องทำหน้าที่ของเราแล้ว เราได้ทำหน้าที่ของเราแล้ว

เราได้ทำหน้าที่ของเรา นี่ไง เรบอกกว่า “ใช่ เราต้องพูดเข้มข้น” เพราะอะไร?
เพราะมันกระเทือนหัวใจ ธรรมดากระเทือนหัวใจนะ เวลาพูดธรรมดาเนี่ย ขนพองเลยล่ะ
ขนลุกหมดเลยล่ะ เวลาขนลุกไอ้คนฟังมันจะได้แล้ว ถ้าเวลามาพูดเฉยๆ นะ ไอ้คนฟังก็
อึม ฟังธรรมดาเป็นพิธีไง ฟังธรรมดาได้บุญมากโข ยกมือแล้วสัพหงกอยู่ ได้บุญเยอะเลย โอ้โฮ
ได้ฟังเทศน์แล้วไง มันไม่เข้าเนื้อหาสาระเลย

เนื้อหาสาระนะ การฟังเทศน์ การฟังธรรมสำคัญอย่างยิ่ง หนึ่ง สิ่งที่ไม่เคยได้ยิน
ได้ฟัง สิ่งที่ได้ยินได้ฟังแล้วตอกย้ำมัน ทำความลังเลสงสัยของเราให้ดกร่วงไป ถึงสุดท้าย
แล้วทำจิตให้ผ่องแผ้ว ผลของมันเป็นอย่างนี้เว้ย ผลของการฟังเทศน์ ฟังจบแล้วจิตใจมี
ความเข้าใจ ผ่องแผ้ว แล้วความผ่องแผ้วมันเกิดจากอะไร ไร้ไซ้เกิดน้ำสกปรกไป น้ำเสียเขา
ไร้ไซ้เกิดน้ำจากน้ำเสียเป็นน้ำสะอาดขึ้นมาได้

หัวใจทุกคนสกปรกหมด ใครจะปิดบังได้ขนาดไหน? จะผู้ดีตื่นแดงขนาดไหน?
จะพลิกตื่นแดงอย่างไร? ใจสกปรกหมด ถ้าใจไม่สกปรกไม่มาเกิด คนที่เกิดมามีวิชา
ทั้งหมด ถ้าไม่มีวิชามาเกิด มาเกิดเป็นมนุษย์ได้อย่างไร? ไม่มีใครเลยที่จิตใจสะอาด
ไม่มี ไม่มี

แต่ทำให้สะอาดได้ แล้วพวกเรามีสิทธิ์ทำให้สะอาดได้ เพราะเจ้าชายสิทธัตถะเกิด
มา เห็นไหม พระเจ้าสุทโธทนะ พ่อ พ่อก็ต้องการให้เป็นจักรพรรดิ พ่อต้องการเพราะ
วงศ์ตระกูลของตัวไซ้ไหม? โอ้ ทะนุถนอมขนาดไหน แต่เพราะบุญเต็มมาแล้ว บุญเต็ม
มาแล้วเห็นไหม อุตส่าห์หาครอบครัวให้เห็นไหม นางพิมพา มีลูกขึ้นมา นี่มีกิเลสหรือ
เปล่า?

คนเกิดกิเลสทั้งหมด เจ้าชายสิทธัตถะเกิดมากิเลสเต็มตัวเลย ที่นี้พอออกมา เกิด
วันวิสาขะ เกิดเป็นเจ้าชายสิทธัตถะ ออกบวชแล้ว เกิดเป็นพระพุทธเจ้า เกิดในธรรม เกิด

ที่โคนต้นโพธิ์ เกิดอันนี้เกิดขึ้นมานี้หัวใจสำคัญ นี่สะอาดตรงนี้ มีวิธีทำมันสะอาดได้ พวกเรามีสิทธิ์ทุกคน เจ้าชายสิทธัตถะออกมามีครอบครัวเหมือนกัน มีทุกอย่างพร้อม

คนเกิดทั้งหมด มันเป็นธรรมชาติ เราถึงบอกว่าการเกิด มนุษย์เรานี้สำคัญมาก มนุษย์เราเกิดมา พอเกิดเป็นมนุษย์ปั๊บ มีชีวิตแล้ว เห็นไหม ชีวิตนี้สำคัญนัก อย่างพวกเรา นี่เห็นไหม เพราะมีเรา เราถึงมีทุกอย่าง สมบัติของเรา เพราะมีเรา เราเป็นเจ้าของสมบัติ ถ้าไม่มีเราสมบัติยังอยู่ไหม? ถ้าเราหาไว้ในธนาคารยังอยู่ไหม? ก็อยู่ครบทั้งนั้น แต่เราตายไปแล้ว สมบัติของใคร? เป็นมรดกตกทอด

ถ้าไม่มีมรดกตกทอด ธนาคารมันยึดเลยนะ สมบัติของใคร นี่เพราะมีเรามีชีวิต ชีวิตสำคัญมากเลย นี่เพราะมีเรามีชีวิต เราถึงแสวงหาเป็นปัจจัยเครื่องอาศัยมา แล้วคุณธรรมอันนี้มาจากไหน? ถ้าคุณธรรมเราจะค้นหา เราต้องมีชีวิตนะ คนตายแล้วนะ ออาหารดาบส อุทกดาบส พระพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมา อยากแทนคุณ เอ๊ะ เราจะเผยแพร่ธรรม จะแทนคุณ จะเอาใครก่อน?

ไปอยู่กับอาหารดาบส อาหารดาบสสอนมา จะสอนอาหารดาบสก่อนเพราะอะไร? เพราะคนภวานาเป็น คนภวานาเป็นศาสดานี้จะสอนใครต้องเขามีความพร้อม เหมือนนักเรียน เราจะสอนนักเรียน นักเรียนมีความพร้อม มีการศึกษาชนิดนี้ไหม? ธรรมะจะสอนใคร จะสอนคนที่มีสมาธิ มีพื้นฐานของจิตก่อน ไปสอนอาหารดาบส โอ้โฮ ตายไปเมื่อวานนี้ น่าเสียดายมาก

อาหารดาบสกับกาฬเทวิล น่าสงสารมาก กาฬเทวิล พระพุทธเจ้าเกิดแล้ว โอ้โฮ สะเทือน พระพุทธเจ้า เห็นไหม พระอานนท์ถามพระพุทธเจ้า โลภชาตุด่วนไหว เวลาพระพุทธเจ้า วันมาฆะบูชา พระพุทธเจ้าปลงอายุสังขาร โลภชาตุด่วนไหว โอ้โฮ พระอานนท์เห็นการด่วนไหว เหมือนกับพายุ การด่วนไหว แปลกใจมาก เอ๊ะ มันมีเหตุการณ์อย่างนี้เกิดมาได้ยังไง? ก็ไปถามพระพุทธเจ้า ต้องถามพระพุทธเจ้า ทุกอย่าง พระพุทธเจ้า อนาคตังสญาณ ต้องรู้หมด

ไปถามว่า “สิ่งที่ไม่เคยเป็นมันเป็นแล้วพระเจ้าข้า อยู่ดีๆ แผ่นดินไหวได้อย่างไร”

“อานนท์ มันเป็นอย่างนี้เอง พระพุทธเจ้าเกิดหนหนึ่ง พระพุทธเจ้าปลงอายุสังขารหนหนึ่ง พระพุทธเจ้าปรินิพพานหนหนึ่ง โลภชาตุด่วนไหว”

พระอานนท์รู้ว่า พระพุทธเจ้าพูด พระพุทธเจ้าปลงอายุสังขารแล้ว อ้อนวอน
ขอใหญ่เลย จะขอให้อยู่ไฉน แต่

“อานนท์ เราบอกเธอแล้วไม่ใช่หรือถึง ๑๖ หน ๑๖ ครั้งนะ ที่นั่นๆ ให้เธอ
อาราธนาเรา ถ้าเธออาราธนาเราไว้ถึง ๒ หน ถึงหนที่ ๓ เราจะรับอาราธนาของเธอ เรา
บอกเธอตั้ง ๑๖ หนแต่เธอไม่เฉลียวใจเลย แล้วตอนนี้ปลงอายุสังขารไปแล้ว”

นี่ในสุภาพบุรุษ กษัตริย์ตรัสแล้วไม่คืนคำ ปลงอายุสังขารปลงใจว่าจะตาย
โลกธาตุหวั่นไหวเลย นี่ไง พระพุทธเจ้าเกิดโลกธาตุหวั่นไหว เป็นเจ้าชายสิทธัตถะ กภาพ
เทวิลอยู่บนพรหม สะเทือนไปถึงนั่นเลย เพราะโลกธาตุหวั่นไหว รู้เลยว่าต้องมีเหตุการณ์
พิเศษ ลงมาเลยนะ ลงมานี้เป็นเพื่อนเจ้าชายสุทโธทนะเห็นใหม่

ขอดู ขอดูลูกชาย เพื่อนกันนะ คนหนึ่งเป็นกษัตริย์ อีกคนเป็นพราหมณ์ เพื่อนกัน
ก็เข็นลูกออกมาให้ดู โอ้อโฮ เพราะอะไร พราหมณ์ไตรเพท เขาท่องบ่นไว้นี้ ลักษณะ พุทธ
ลักษณะ ครบหมดเลย พระพุทธเจ้าแน่นอน โอ้อโฮ ดีใจมากเลย เพราะตัวเองทำมาน
สมาบัติได้ขึ้นไปนอนบนพรหมได้ตลอดเวลา เห็นใหม่ ระลึกอดีตชาติได้ อนาคตได้ ๔๐
ชาติ การระลึกชาติอดีตอนาคต ความรับรู้นี้ฉานโลกีย์ทั้งนั้น เหาะเหินดินฟ้านี้ไร้สาระ
เป็นเรื่องฉานโลกีย์นะ

แล้วไร้สาระทำได้ใหม่ ลองทำดูสิ ทำได้ แต่ทำได้ ฆ่ากิเลสไม่ได้หรือ กภาพเทวิล
ระลึกอดีตชาติได้ตลอดเวลา พอสะเทือนเลื่อนลั่นก็ลงมาดูด้วยตา เพราะอะไร? เพราะมี
ปัญญา พอลงมาเจอนี้โอ้อโฮ ดีใจมากเลย เกิดแล้ว พระพุทธเจ้าเกิดแล้ว พระพุทธเจ้าเกิด
พุทธลักษณะมันมี คนจะเป็นพระพุทธเจ้าต้องมีพุทธลักษณะอย่างนี้

เพราะพุทธลักษณะอย่างนี้ พระพุทธเจ้าแน่นอน ดีใจมากเลย แล้วตัวเองมีปัญญา
มากเห็นใหม่ กำหนดดู โอ้อโฮ ร้องไห้เลย เพราะพระพุทธเจ้าเกิดแล้วนะ ๒๕ กว่าจะออก
บวช เพราะรู้อนาคต เห็นใหม่ กว่าจะออกบวช กว่าจะตรัสรู้ เราตายก่อนไง ร้องไห้เลย
นะ คนที่เหาะเหินดินฟ้าได้ ไปอยู่บนพรหมได้ ร้องไห้เลย เพราะคนรู้ คนไม่มี
สติสัมปชัญญะ แต่ไม่มีความสามารถพอ ไม่ตรัสรู้เองโดยชอบ

พระพุทธเจ้า พระปัจเจกพุทธเจ้า เรานี้สาวกสาวกจะ ขอให้ได้ยินได้ฟัง ขอให้มีคน
ชี้แนะ นั่นไม่มีใครบอก ไม่มีใครบอก ทั้งๆ ที่อยากไปมาก รู้ๆ อยู่แต่ไปไม่ได้ แล้วพูดถึง

นะ คิดดูสิ เห็นๆ อยู่เลยนะ เหมือนเราไปกินร้านอาหาร อาหารหมดพอดี เข้าไป เอ๊ะ นี่
รู้ๆ อยู่เลย พระพุทธเจ้าจะเกิด แต่เราต้องตายเสียก่อน นี่ไงเวลาผู้ปฏิบัติเห็นไหม

ปฏิบัติแล้วเราจะไปอยู่บนสวรรค์ ที่ทางโลกเขาทำบุญกัน นักปฏิบัติไม่ เพราะ
กาลเวลา ๑๐๐ ปีของเราเท่ากับเขา ๑ วัน แล้ว ๑ วันของเขา เก้าล้านปี ศาสนาเรา
๕,๐๐๐ ปี เอ็งไปอยู่บนเก้าล้านปีนะ เอ็งกลับมาโลกลูกเป็นไฟ มึงจะกลับมาอีกทีก็
โหนดนะ มนุษย์หินนะ มนุษย์หินสมัยน้ำแข็ง มึงต้องกลับมาเจอสภาวะแบบนั้น ถ้าเก้า
ล้านปี กาลเวลามันหมุนเวียน มันหมุนเวียนของมันอย่างนี้ วัฏฏะอย่างนี้

กาฬเทวิล อาพารดาบส เห็นไหม จะไปสอนนะ คนตายแล้ว เสียหายมากไม่มี
โอกาสได้สอนกาฬเทวิล ก็ย้อนกลับมาบัญญัติก็ จะไล่มาเลย ใครที่มีบุญมีคุณ พอ
ถึงบัญญัติก็บ๊ีบ บัญญัติก็อุปฐากอยู่ ๖ ปี ก็มาเทศน์ธรรมจักรๆ พอเทศน์ธรรมจักรๆ
ก็อัญญาโกณฑัญญะรู้แล้วหนอๆ มีพยานแล้ว มีคนมีพยานแล้ว ไม่อย่างนั้นพูดอยู่กับ
เดียวไม่มีพยาน พออัญญาโกณฑัญญะบรรลุนิพพาน มีพยานแล้วๆ บัญญัติก็

นี่ไง แสวงหากันอย่างนี้ไง เรามีชีวิต จริงอยู่นะเราบวชเป็นพระ เราประพฤติ
ปฏิบัติ เราต้อง ประสาเรานะ กัดก้อนเกลือกิน มันต้องเข้มแข็ง มันต้องเอาจริงเอาจัง แล้ว
ถ้าเอาจริงเอาจังสิ่งนี้มันเกิดขึ้นมาได้ เราเอามือตีตัวเองสิ เราหยิกตัวเองเจ็บไหม? เจ็บ เอ็ง
ก็มีความรู้ติดอยู่ เอ็งก็เจ็บ แล้วปฏิบัติมันก็เหมือนกัน เอ็งหยิกไปที่จิตสิ กิเลสมันอยู่ที่นั่น
เด็ดมันสิ หัวใจนี้ เอ็งบอกมรรคผลไม่มีใจ

มรรคผลไม่มีมึงหยิกตัวเองเจ็บไหม? แล้วเวลามึงเจ็บปวด หัวใจเอ็งเจ็บไหม?
แล้วเวลามึงทำให้ใจมันหลุดพ้นออกมา อ้าว ถ้ามันเจ็บปวดได้ มันก็ต้องหลุดพ้นออกมา
ได้ นี่ไง ทรัพย์จากภายนอก ทรัพย์จากภายใน เกิดมาชีวิตหนึ่งมีโอกาสนะ เพราะมันมี
โอกาส เพราะตายตม อ้าวนี้ ทำความดีมาก ตายตมกูเกิดเป็นเทวดาเลย

นึกว่ากูเกิดเป็นเทวดานี้กูก็ปฏิบัติแล้ว กูเกิดเป็นเทวดากูจะปฏิบัติอีก พอไปเกิด
เป็นเทวดา ตม เราเกิดเป็นคนใหม่ นะ จิตอันเดิม แต่เกิดเป็นคนใหม่ เกิดเป็นเทวดาแล้ว
สภาพ โอ้โฮ ทิพย์ไปหมดเลย โอ้โฮ มีความสุขไปหมดเลย ปฏิบัติ ปฏิบัติอะไรกัน? มี
ความสุขอยู่นี้ อะไรปฏิบัติ? ทุกข์ล่ะ อริยสัจอยู่ที่ไหน? ทุกข์อยู่ที่ไหน? มันหมดไปอีก
อายุหนึ่งแล้ว หมดไปอีกภพชาติหนึ่ง

เว้นไว้แต่เทวดาที่มีบุญ ถ้าเทวดาที่มีบุญ บางทีมาฟังเทศน์พระพุทธเจ้า ฟังเทศน์
ครูบาอาจารย์ ถึงจะสุขสำราญขนาดไหน คำว่าสุขสำราญนี้ มันแปลว่าได้ คนเรา อย่างเรา
เรานั่งกันอยู่นี่ปวดเมื่อยนะ เวลาหิวขึ้นมาท้องหิวนะ แต่ถ้าเป็นเทวดานะ อืม นึกก็อืม
ทิพย์นะ เทวดาเขาไม่กิน ตักบาตรๆ กลัวจะไม่ได้น้ำกินนี่ตักบาตรให้ดูด้วยนะ เอ็งเอาน้ำ
นี้ไปกินเหอ

อยู่เป็นเทวดาเขากินน้ำอย่างนี้กันเหอ เทวดาจะมากินน้ำอย่างนี้เหอ เฮ้ย เขาไม่
กินหрок ไม่ได้กินหрок เวลาเราทำบุญเป็นบุญกุศล แล้วมันแปรสภาพเป็นทิพย์ เป็น
ทิพย์หมายถึงว่าเป็นความรู้สึก เป็นวิญญาณอาหาร มันไม่ใช่ ใอันนี้กวพิงการอาหาร นี่คำข้าว
นี่เป็นน้ำ ใอันนี้มันมนุษย์ ชาติ ๔ มันกิน เทวดาไม่กินอย่างนี้หрок

นี่มันคนไม่รอบเวลาพูดไป พูดผิดๆ ถูกๆ เราทำบุญนะ น้ำท่าเราก็ทำบุญเป็นปกติ
ของเราแขกมาถึงเรือนชาน เราก็มีน้ำต้อนรับ นี่เหมือนกัน เรามีครูมีอาจารย์มาเราก็
ต้อนรับ แต่อะไรที่มันเกินเลยไปไม่ถูกทั้งนั้น แต่พวกเราคิดไป พอเขาคิดไปเขาจะจง
ไป มันก็เลยทำกันอย่างนั้น มันไม่จริง พอถึงเวลาแล้วมันเป็นคนละกาล ครูบาอาจารย์
ท่านพูดบ่อย

“เฮ้ย บนสวรรค์ไม่มีตลาดนะมีง ไม่มีการซื้อขายนะ ของใครของมันนะเว้ย ใคร
ทำใครก็ได้ ใครไม่ทำก็อดนะมีง”

บุญกุศลมันเป็นอย่างนั้น ทีนี้เขาคิดกัน วิทยาศาสตร์มันพิสูจน์อย่างนั้นไม่ได้ แล้ว
บางทีเราดูหนังสือมัน บางทีมันสะท้อใจ เขาจะบอกว่าพวกเราที่นับถือศาสนาเนี่ยม
งาย ไม่มีเหตุผล ไม่เป็นวิทยาศาสตร์ มีงเคยปฏิบัติไหม? แต่มีงเขียนนะ ไม่เป็น
วิทยาศาสตร์ๆ อ้าววิทยาศาสตร์มานั่งภาวนาคูสิ มา มีงจะรู้ศาสตร์ไม่ศาสตร์ ไม่ทำ ไม่
เคยทำ ทำไม่เป็นมีแต่ติเตียนเขา แน่จริงต้องพิสูจน์เว้ย ถ้ามีงจริงมีงต้องพิสูจน์กัน พิสูจน์
กันสิ อ้าว จริงหรือไม่จริง

ถ้าไม่จริงศาสนามันอยู่ได้อย่างไร? มันพิสูจน์ได้ ตอนนี้อย่างนี้เขียนไป เขียนให้
เป็นจินตนาการ จินตมยปัญญา พวกที่นับถือศาสนาพวกนี้มันเป็นแบบว่าเชื่อด้วยความ
งมงาย ประเทศชาติไม่เจริญก็เพราะว่าตัวนี้ตัวถ่วง ถ้าคนเราเป็นวิทยาศาสตร์ พิจารณา
ด้วยปัญญาแล้วประเทศชาติเจริญ เจริญแบบอเมริกาไป เจริญไปเพื่อจะล้มไป เจริญไป

แล้วมันก็ควำนะ เพราะอะไร เพราะเริ่มจากโลก โลกคือผลประโยชน์ โลกคือธุรกิจ ทั้งหมด แต่ถ้าเป็นธรรมะเห็นใหม่ เศรษฐศาสตร์เชิงพุทธ เศรษฐศาสตร์เชิงพุทธเลย

พูดถึงนี้ ในสมัยพุทธกาล เศรษฐีเขาจะมีโรงงานอยู่หน้าบ้าน เศรษฐีเขาจะมีโรงงานเลย เขาจะเจ้องานเลย เศรษฐีนะ ใครเป็นเศรษฐี เขาจะมีโรงงาน จะคนทุกซ์คนยาก เขาเลี้ยงเลยนะ เดียวนี้้นักธุรกิจนะมันไม่ใช่อะไรนะ มันไม่ใช่ทำบุญ ธุรกิจมันต้องอะไรนะ ต้องผลกำไรอย่างเดียว ตักดวงผลกำไรอย่างเดียว นี่พูดถึงเวลาจิตใจ พูดถึงการ เราเกิดมาเป็นมนุษย์ มีชีวิตนี้สำคัญมาก

เรามาวัด เรามาได้ฟังอย่างนี้ มันกระตุ้นนะ มันกระตุ้นให้เราฮึกเหิม แล้วถ้าเราอยู่วัดของเรา หนังสือเปิดอ่านสิ ธรรมะก็เหมือนกัน อ่านแล้วทำไมมันเฉยๆ อะ มันอ่านแล้วมันยังไม่เราใจ เพราะอะไร? เราสงสัย เราไปตัดทอนความเข้มข้นของมันด้วยวุฒิภาวะของใจเราเอง วุฒิภาวะของใจเรา มันกิเลสมันปิดบังอยู่ แล้วเราก็ตัดทอนตัวเราเอง

แต่อย่างนี้เวลามันออกมา น้าป่าเห็นใหม่ เวลาน้ำป่ามันมานี้ มันพัดทุกอย่างไปหมดเลย ธรรมะที่ออกไปจากใจนี้ อะไรขวางไว้ไม่อยู่หรอก มันไปหมดเลย มันท่วมทันไปเลย ที่นี้เพียงแต่คนรับรับได้ใหม่ คนรับมันจะเป็นประโยชน์ใหม่ อย่างน้ำป่ามานี้ คูสิเวลาแห้งแล้ง ภัยแล้งนี้ไม่มีประโยชน์อะไรเลย ถ้าน้ำป่ามาแล้ว ไซ้ มันท่วม มันทำลายความเสียหายเหมือนกัน แต่มันก็ยังมีน้ำ แต่มันก็ยังมีสิ่งตกผลึกอยู่ มันจะทำให้พืชพันธุ์ธัญญาหารมันจะเกิดขึ้นได้ว่าอย่างนั้นละ

แต่ถ้าภัยแล้งไม่มีนะ หมดเลย แล้งไม่มีเลย แต่ถ้าน้ำป่ามันท่วมมานะ น้ำท่วมดีกว่าฝนแล้ง ถ้าน้ำฝนแล้งนี้แล้งหมดเลยนะ แต่มันก็เสียหายทั้งคู่ แต่เราพูดคำว่าเสียหายแล้ว มันมีอะไรเป็นประโยชน์บ้าง สิ่งที่เป็นประโยชน์ขึ้นมา ชีวิตสำคัญตรงนี้ สำคัญมากตายเมื่อไหร่ก็จบเมื่อนั้นนะ ถ้ายังไม่ตายละ

มีอะไรจะถามใหม่? ถามมาสิ อ้าว เอาทีละคน

พระ : ตอนนีผมปฏิบัติคือการจิตอันนี้ ตามดูไปเรื่อย ที่นี้ผมโมโหเลย ก็รู้สึกอันนั้น ก็รู้ว่ารู้แค่นี้ อย่างนี้ปฏิบัติถูกต้องหรือเปล่าครับ?

หลวงพ่ : เริ่มต้นนะ อย่างพวกอภิธรรมมานี่ อภิธรรมมานี่ ฟังนะเดี๋ยวจะโต้แย้ง ให้โต้แย้งเลย พวกอภิธรรมมานี่ เขาบอกว่าเขาปฏิบัตินี้ถูกต้องไหม? เขาปฏิบัติใหม่? ปฏิบัติกำหนดนามรูปนี้ ไซ้ เรบอกว่าถ้าปฏิบัติอย่างที่โยมพูดนะ พระไม่ใช่โยม เวลาที่ท่านพูดบอกว่า เวลาจิตแล้วจิตมันสงบอย่างนี้ถูกต้องไหม? มันดีไหม? ถ้าปฏิบัติเพื่อความสบายมันก็ต้อง ถ้าเพื่อความสบายนะ

ทีนี้เราปฏิบัติเพื่ออะไรล่ะ? ถ้าเพื่อความสบาย เพื่อปฏิบัติธรรม ปฏิบัติธรรมเพื่อความสบาย แต่ถ้าปฏิบัติเพื่อมรรคผลนะไม่ถูก แต่เพื่อปฏิบัติเพื่อความสบายใจ นี้วุฒิภาวะของคน วุฒิภาวะของคนนี่นะ ทุกคนธรรมชาติมันฟังชานไซ้ไหม? มันฟังชาน พวกเรานี้ทุกข์กันเพราะความคิด ความคิดเรานี้ทำให้เราทุกข์กันเอง ความทุกข์เรานี้ เพราะมันคิด มันเครียด มันทุกข์

ทีนี้ถ้าทำให้มันหยุดคิด พอหยุดคิดมันก็ว่า สิ่งนี้เป็นความสบายไหม? ต้องสบายแน่นอน เหมือนเราแบกของหนักมา แล้วเราทิ้งของหนักนั้น เราต้องเบาเป็นธรรมดาจริงไหม? ก็แค่นี้ ถ้าว่าปฏิบัติเพื่อความสบายๆ ปฏิบัติธรรมปฏิบัติ เพราะอะไรรู้ไหม? เพราะในการประพฤติปฏิบัติ คุณิ มหาวิทยาลัยทุกอย่างหรือการศึกษา แต่คนที่จะศึกษาเข้าไปได้นี้ต้องมีการคัดเลือกไซ้ไหม? การปฏิบัติก็เหมือนกัน

เราจะปฏิบัติให้เข้าถึงธรรม วุฒิภาวะของจิตมันจะเข้าถึงไหม? นี่มันจะเข้ามา วนลงมาตรงนี้ เราถึงพูดวุฒิภาวะมาก่อน เพราะมันจะวนลงมา เพื่อมันจะย้อนกลับมาเรื่องปัญญาไง ถ้าคนที่ปฏิบัติเพื่อมรรคผลนิพพาน ปัญญาอย่างที่ใช้กันอยู่นี้ไม่มีทางฆ่ากิเลสได้ ไม่มีทางฆ่ากิเลสได้

เพราะสิ่งที่เราทำกันอยู่นี้ เหมือนเราอยู่ในประเทศไทย เราใช้เงินบาทไซ้ไหม? เราไปอยู่ต่างประเทศนี้ เขาไม่ใช้เงินบาท เงินบาทจะใช้กับเขาได้ไหม? ต้องไปแลกเปลี่ยนนี้ทางโลกนะ เราพูดถึงว่าให้เห็นเป็นตัวอย่างไง เงินบาทใช้ได้เฉพาะในประเทศไทย เอ็งไปต่างชาตินี้เขาใช้เงินบาทไหม? แต่เดี๋ยวนี้นี้แบบมันใช้ได้เพราะอัตราแลกเปลี่ยนมันมีไซ้ไหม? แต่ความจริงมันไซ้ไม่ได้

เราจะบอกว่าปัญญาที่เราคิดกันอยู่นี้มันเป็นโลกียปัญญา คือปัญญาจากสามัญสำนึก คือปัญญาจากสมองของเรา จิต อากาของจิต ตัวจิต ตัวจิตคือตัวพลังงาน ตัว

ความรู้สึกเรานี้ตัวจิต ตัวความรู้สึกไม่ใช่ความคิด ความรู้สึกนั้น เข้าใจคำว่าความรู้สึกใหม่? แล้วก็ความคิดอีกอันหนึ่ง ความรู้สึกเรานี้คือตัวจิต ความคิดจะเกิดจากจิต ถ้าความคิดเป็นจิต (ค่อยๆ ตามนะ)

ถ้าความคิดเป็นจิต เวลาความคิดไม่มี เราต้องตาย ความคิดเห็นใหม่ ความคิดมันเกิดดับใช่ใหม่? เดี่ยวก็ฟังชาน เดี่ยวก็โมโห เดี่ยวก็ดีเดี่ยวกี่ชั่ว เห็นใหม่ คิดนะ เห็นใหม่ มันเกิดดับใช่ใหม่? แต่เราอยู่ตลอดเวลา ทีนี้ถ้าเราดูไปๆ ใจความคิดตรงนี้มัน จะดูหรือไม่ดู ความคิดมันเกิดดับโดยธรรมชาติ อย่างที่เราคิดกันอยู่นี้เราโมโห หรือเรามีอารมณ์ความรู้สึก เราคิด พอมันเหนื่อยมันหยุดได้ใช่ใหม่? มันหยุดโดยธรรมชาติของมัน

ถ้าไม่หยุดเราอยู่กันไม่ได้หรอก เราบ้าแล้ว ที่เราไม่บ้าเพราะอะไร? เพราะมันถึงที่สุดแล้ว มันเป็นอนัตตา ความรู้สึกความคิด ทุกอย่างในโลกนี้เป็นอนิจจัง “สิ่งใดเป็นอนิจจัง สิ่งนั้นเป็นความทุกข์ สิ่งใดเป็นความรู้สึก สิ่งนั้นเป็นอนัตตา” ความทุกข์ใจ ความทุกข์ที่เกิดจากความคิดใจ ความทุกข์สิ่งที่เรารับรู้มันเกิดจากความคิด มันเป็นความทุกข์ใหม่? คิดแล้วดีใจ คิดแล้วเสียใจเห็นใหม่ นี่มันทุกข์

ถ้ามันทุกข์มากๆ นะ มันสะเทือนใจมากๆ นะ บางคน โเฮโเฮ จนไม่ไหวเลยนะ แต่ถ้าวันเวลามันจะรักษา รักษาด้วยเวลา เห็นใหม่ มันจะจางไป ธรรมชาติมันเป็นอย่างนั้น อยู่แล้ว เอ็งจะดูจิตไม่ดูจิตมันก็เป็นอย่างนั้นนะ คือของมันเป็นอย่างนั้นอยู่แล้ว

แล้วเรามาตั้งใจดูใช่ใหม่? เรามาตั้งใจดูๆ ตั้งสติแล้วดู พอตั้งสติแล้วดู เออ เห็นใหม่ ดูจิต ให้จิตมันหยุด พอหยุดแล้วก็ อืม สบายๆ ถ้าอย่างนี้นะ ฤๅษีชีไพรเป็นพระอรหันต์หมดแล้ว ปัญญาที่พระพุทธเจ้าต้องปรารภณา หรือปัญญาที่พระพุทธเจ้าต้องการ ไม่ใช่ปัญญาอย่างนี้ ปัญญาอย่างที่พระพุทธเจ้า ดูสิ อย่างที่ว่ากาฬเทวิล หรืออาฬารดาบส เห็นใหม่ เขาเข้าฌานสมาบัติได้ สมาบัติ ๘ เขาเข้าได้สบายๆ เลย

เพราะสมาบัติเห็นใหม่ เขาได้สมาบัติ ๘ สมาบัติ ๘ เข้าออกได้ตลอดเวลา คำว่า เข้าออกได้ตลอด จะเหาะเหินเดินฟ้า จะไปนอนบนพรหมได้นี้ ใจฌานสมาบัตินี้ต้องเป็นพื้นฐาน เป็นพื้นฐานที่คงที่ตลอด ดูฤๅษีเหาะมาอย่างนี้เลย พอมาเจอผู้หญิงอาบน้ำ เห็นผู้หญิงอาบน้ำนะ มีอารมณ์ปฏิพัทธ์เข้านะ ผลัวะ! ตกเลย แล้วถ้ามันจะไปอยู่บนบนพรหม เดี่ยวมันกลับมาไม่ได้

ฉะนั้นฉันทสมวัตติมันเป็นพื้นฐานอยู่แล้ว เราจะย้อนกลับไปเทียบได้กับ คูจิตๆ คูจิตมันทำให้จิตสงบ ไม่ใช่ฉันทสมวัตติด้วย คูจิตมันกำหนดจิต เหมือนกล็องวงจรปิดนี้ มันเพ่งดู กล็องวงจรปิดเพ่งดู กล็องวงจรปิดนั้นมันได้อะไรขึ้นมา เกิดคับๆ คุณนหนทางสิ แสงเวลาแสงมันสลัวนี้ไฟมันติดเองเลย เวลามันสว่าง ไฟมันดับทันทีเลย มันเป็นธรรมชาติของมันอยู่อย่างนี้ มันไม่มีปัญญาไง

ถ้าพูดถึงปฏิบัติเพื่อความสบาย คนสอน วุฒิภาวะคนสอนมากน้อยแค่ไหน? ถ้าวุฒิภาวะคนสอนมันสอนได้พื้นฐาน เหมือนเรานี่ เราเรียนจบ ปกศ. มาเราก็สอนนักเรียนอนุบาลใช่ไหม? คนจะสอนมหาวิทยาลัยเขาต้องจบปริญญาตรี ปริญญาโท เขาถึงจะสอนมหาวิทยาลัยได้ใช่ไหม? นี่ก็เหมือนกัน กูสอน ก.ไก่ ก.กา กูก็พอแล้ว พอมันสอนอย่างนั้นปั๊บ ก.ไก่ ก.กา นี่มันจะไปหากินได้ไหม?

แต่สำหรับเรื่องจิตมันเรื่องพิสดาร ที่นี้คำว่าคูจิตนี่นะ คำว่าคูจิต แต่ถ้าสำหรับเราสอนนะ มี เขาพวกคูจิตเขาพยายามจะมาหาเรา แล้วเขายกกว่าจะเคลมว่าเราพูดเหมือนกันเพราะเราพูดเรื่องจิต อาการของจิตเหมือนกันเลย แต่บอกว่าไม่เหมือน เขาเพ่งดู แต่ของเราใช้การใคร่ครวญ การพิจารณาจิตเพ่งดู ก็เป็นการพิจารณา เขาเพ่งดู แต่เราต้องพิจารณา

การพิจารณาจิต ปัญญาอบรมสมาธิ เวลากำหนด ใครมา เราสอนพุทโธก่อนเลย เพราะกรรมฐาน ๔๐ ห้อง พุทโธๆ นี้ โดยพื้นฐานให้สอน พุทโธก่อน พุทโธๆ พุทโธนี่พลังงานคือตัวจิต ความคิด เห็นใหม่ ความคิด พุทโธเป็นความคิดใหม่? พุทโธก็เป็นความคิด ใหม่ๆ เราคิดพุทโธขึ้นมา แต่พุทโธนี่เป็นพุทธานุสติ พุทโธๆ มันคับใช่ไหม?

แต่ถ้ามันเป็นความคิดธรรมชาติของมัน เราคิดสิ พอลึกเรื่องผู้หญิง ผู้หญิงสวย ผู้หญิงดี ผู้หญิงงาม มันหยุดไหม? มันต่อเนื่อง พุทโธนี่มันไม่ใช่ผู้หญิง พุทโธๆ พุทกับโธ ก็พุทกับโธ พุทกับโธ ก็พุทกับโธ มันต่ออะไรไป? แต่ถ้าคิดเรื่องผู้หญิงมันไม่ใช่ผู้หญิง เพราะผู้หญิงปั๊บ มันต้องต่อเนื่องไป ต่อเนื่องๆๆ ไป จริงไหม? อารมณ์โลกเป็นอย่างนั้นใช่ไหม?

ที่นี้พุทโธๆ นี้พุทโธเพื่อหยุดพุทโธ แล้วใครเป็นคนคิดพุทโธ จิตพลังงานเป็นตัวคิด มีสติ พุทโธๆ จนพุทโธกับจิตเป็นอันเดียวกัน มันนึกพุทโธไม่ออก มันนึกไม่ได้

เป็นตัวกูแล้ว เขียบปากมันพูดไม่ได้เลย แต่ถ้า พุทฺโธ ๆ กูท่องอยู่นะ นี่ก็สมาธิ สมาธิคือมีสติรู้พร้อม ฉะนั้นเราถึงบอกว่า ที่เขาว่าว่างๆ ว่างๆ ว่างๆ คือไม่ว่าง ว่างๆ ที่เขาพูดกันนะ คือไม่ว่าง

เพราะอะไรรู้ใหม่? เพราะกูพูดว่าว่างไป กูพูดว่าว่าง กูคิดว่าว่าง เห็นใหม่ ความคิด ที่ว่าจิต จิต ความคิด จิตเกิดดับ จิตๆ มันดูที่ความคิดนะ มันคิดมันเกิดใหม่? แล้วก็ดับใหม่? แต่เราอยู่ไหนล่ะ เรารู้ว่าเกิดดับ เรารู้ว่าเกิดดับ เรารู้ว่าเกิดดับแต่เราไม่ดับ

แม้แต่สมาธิยังไม่ใช้สมาธิเลย ว่างๆ ว่างๆ นะไม่ใช่ว่าง ความคิด เราคิดนะ เราคิดให้ว่าง เราถึงบอกว่าธรรมะไร้เดียงสา การปฏิบัติแบบไร้เดียงสา ไร้เดียงสาเพราะจิตมันไร้เดียงสา มันสอนแบบไร้เดียงสา แล้วทำกันแบบไร้เดียงสา ฟังกันอยู่อย่างนั้น ได้อะไร เพราะ มัน ทุกคนจะพูดอย่างนี้ ทุกคนจะบอกว่าก็ปฏิบัติแล้ว แล้วมันสบาย

เด็กมาที่นี้ทั้งหมดนะ ทุกคนอาบน้ำ กินนมแล้วนอน สบาย.. แต่ถ้ามีงมหาหูกนะ มีงไม่ได้กินนมแล้วนอนหอรอก มีงต้องทำงาน โอ๊ย ลำบาก ลำบากไปหมดเลย ของจริงต้องลำบากเว้ย ไม่ใช่มาถึงแล้วกูโธนะ อาบน้ำ ประแป้ง กินนม นอน.. สบาย..สบาย.. สบายของมีง สบายของมีง ก็กินนมแล้วก็นอนอยู่นั่น แล้วมีงไปไหน? มีงทำอะไรต่อ? ก็ฟังกันอยู่อย่างนั้น จูจิตอย่างเดียว ไม่ให้ทำอะไรเลย เราบอก ผิด

แต่ถ้าเป็นหลวงปู่ดุลย์ ถูก หลวงปู่ดุลย์บอกว่าความคิดทั้งหมด ใน โสลกเห็นใหม่

“ความคิดทั้งหมด สิ่งที่เราคิดทั้งหมด ให้ผลเป็นสมุทัย เป็นความทุกข์ (ความคิดนี้ให้ผลเป็นความทุกข์) ต้องหยุดความคิด แต่การหยุดความคิดก็ต้องใช้ความคิด”

หลวงปู่ดุลย์ท่านสอนอย่างนี้ การหยุดความคิดก็ต้องใช้ความคิดหยุดมัน ไม่ใช่ฟังหยุดมัน รถมันจะจอดได้ เราต้องจอดเข้าที่ แล้วเราจะออกตัวต่อไปใช้อย่างไรก็ได้ รถมันจะจอด เจาะยาง ดับ ปล่อยลมยางหมดเลย จอดนิ่งเลย ออกตัวไม่ได้แล้ว เพราะยางรถกูไม่มีลม นี่ไง ความคิด เห็นใหม่ ผลที่ให้เป็นความคิดเห็นใหม่ ให้ผลเป็นทุกข์

ผลที่เราคิดกันอยู่นี้ ผลของมันคือทุกข์ คือสมุทัย ก็เราคิดจินตนาการไปสิ อย่างคิดถึง ตอนนี่ลืมปิดประตูที่กุฎิ ที่วัด ลองคิดสิ ลืมปิดกุฎินะ โอ้โฮ ร้อนแล้ว ออกมานี่ยัง

ไม่ได้ปิดไฟเลย ยังไม่ได้ปิดกุญแจ ของเก็บไว้ไม่เรียบร้อย คิคลิ ร้อนแล้ว ทุกข์เพราะความคิด อ้าว ก็ความคิดตามมันตี เฮ้ย ถ้ามันไม่ได้ปิดก็สั่งให้คนอื่นปิดก็ได้ ให้คนดูแลให้ก็ได้เห็นไหม เอาความคิดแก้เห็นไหม มันก็จบ เห็นไหม

พอคิดว่ากุญแจไม่ได้ปิดเลยนะ ก็เพิ่งสิ คุณ คุณให้มันดับ คอยดูให้มันดับ คุณให้มันดับ ใจ หลวงปู่คุณของท่านพูดสอนอย่างนี้จริงๆ เพราะเราดู เราดูหลวงปู่ฝากไว้

“ดูจิตให้จิตสงบ จนจิตเห็นอาการของจิต แล้วพิจารณามัน”

คำว่าจิตของท่าน ดูจิต ท่านจะเน้นนะ เวลาท่านเขียนโคลงนะ ท่านจะเขียนคำว่า “ดู” หรือ “รู้” นี่ตัวใหญ่ นี่คำว่าดูหรือรู้ตัวใหญ่ๆ เขาจะให้ดูแบบผู้บริหารไง แบบเราเป็นเจ้าของอาศัยก็ต้องรับผิดชอบทั้งวัด ไม่ใช่ดูแบบเด็กวัดไง เด็กวัด หลวงพ่อสั่งให้ดูก็ดูไป มีใครเข้าออกจดให้เลยนะ มีคนเข้ามา ๕ คนครับ ออกไป ๗ คนครับ เข้ามานี่ ดูก็ดูวะ แต่เจ้าอาวาสดูอย่างนั้นได้ไหม?

การดูกันเราจะบอกว่าท่านหมายถึงว่าดูแบบพิจารณา ดูแบบผู้มีปัญญา ไม่ใช่ดูแบบนักการภารโรง ดูก็ดู ดูอย่างนั้นคือเพ่ง เพ่งคือกสิณ แล้วเขาพยายามจะมาพูดนะ เขาพยายามจะพูดให้เราเห็นด้วย เมื่อก่อนยิ่งกว่านี้อีก สติไม่ต้องฝึก กูตอกกลับเลย ทำไมไม่มีสติ ทำไมไม่มีมหาสติ ทำไมไม่มีสติอัตโนมัติ เราจะบอกว่าสตินี้มันเติบโตได้

ต้นไม้อะเล็กปลูกไป มันจะเป็นต้นไม้ใหญ่ขึ้นมา ทำไมในการประพฤติปฏิบัติ ทำไมไม่มีสติ มีมหาสติ แล้วสติกับมหาสติมันต่างกันอย่างไร? แล้วบอกไม่ต้องหอรอกมัน เป็นเอง เป็นเองมันก็เกือบไป ถ้าคนเป็นนะฟังแล้วรู้เลยละ ไม่เป็น นี่คำว่าดูจิตนะ ทีนี้ถ้าพูดถึงถ้าเราดูจิตมาแล้วเราพิจารณามันสิ เราไม่ใช่ดูอย่างที่เขาสอนให้ดู

ดูเพ่งเฉยๆ มันคือ มันเหมือนกสิณนะ แต่ของเราเนะ ถ้ากำหนดพุทโธแล้วไม่ได้ เราจะพูดอย่างนี้ พุทโธๆๆ นี่เป็นเจโตวิมุตติ เจโตวิมุตติคือสมาธิอบรมปัญญา แบบสายทางของพระโมคคัลลานะ ถ้าใช้ปัญญาใช้ความคิด ใช้ความคิดนะ ใช้ความคิดไป แล้วสติตามความคิดไป เราจะเห็นข้อบกพร่องของเรา พอมันเห็นข้อบกพร่องของเราเนะ เราจะเห็นโทษของเรา พอเราเห็นข้อบกพร่องของเราบ่อยครั้งเข้า มันทันความบกพร่องของเราใช่ไหม?

มันก็จะเตือนเราว่า คุณไม่ควรทำอย่างนั้นๆ มันจะพัฒนาเรา พอมันพัฒนาเรา มันพัฒนาจนถึงว่าถ้ามันจับ ความคิดจะขึ้น มันจะทันความคิดของตัวเอง นี่คือปัญญาอบรมสมาธินะ ถ้าเป็นปัญญาอบรมสมาธิ พอเป็นปัญญาวิมุตติ พอปัญญาวิมุตตินี้มันใช้ปัญญาพระสารีบุตร ถ้าเป็นสมาธิอบรมปัญญาจะเป็นฝ่ายของพระโมคคัลลานะ อย่างเช่นหลวงปู่คำดี หลวงปู่ชอบ หลวงปู่เจี๊ยะ ทางฝ่ายนี้เป็นสมาธิอบรมปัญญา เป็นเจโตวิมุตติ

ถ้าเป็นอย่างไรใช้ความคิดนี้ มีหลวงปู่คลุ้ย หลวงตา นี่คือใช้ปัญญานำ เป็นปัญญาวิมุตติ ทีนี้ถ้าปัญญาวิมุตติไป ปัญญาวิมุตติมันก็ จะเป็นปัญญาวิมุตติหรือว่าเจโตวิมุตติไปอยู่ในมุตโตทัยสี มุตโตทัยนี้ข้อสุดท้ายในมุตโตทัย มรรคญาณมีหนึ่งเดียว มรรคสามัคคีมีหนึ่งเดียว ไม่มี ๒ จะเป็นเจโตวิมุตติหรือปัญญาวิมุตติแล้วแต่ ผลสรุปแล้วเหมือนกันเปียบเลย อริยสัจมีหนึ่งเดียว พุคเหมือนกัน เพราะอะไรรู้ไหม?

เพราะสิ่งของมันจะเป็นเจโตวิมุตติหรือปัญญาวิมุตติมันเป็นมรรค ๘ มรรค ๘ เห็นใหม่ มีสัมมาสมาธิ สัมมาทิสฺฐิ สัมมากัมมันโต เห็นใหม่ มีงานชอบ เพียรชอบเหมือนกันๆ มันเหมือนเราเป็นทหาร อย่างเรานี้เป็นทหารเรือ เป็นนาวิกโยธิน เราชำนาญในการโคตร่มลงทะเลมาก เราจะมีควมชำนาญในนั้น แรเงอร์ มันก็ชำนาญของมัน เราจะบอกทหารบก ทหารเรือไป มันไป แต่พูดถึงแล้วเขาก็ใช้อาวุธเหมือนกัน

อาวุธของเขา เพียงแต่ว่าเขาอยู่ในสายไหน อาวุธของเขา เช่น ลงน้ำ เห็นใหม่ อาวุธของเขาต้องป้องกันเพื่อการใช้งานได้ นี่ถ้าเป็นจริงมันต้องเป็นจริงอย่างนี้ ถ้าเป็นจริงแล้วนะมันไม่ค้านกัน แหม เอาแบงก์จริงมาวางตรงนี้นะ แบงก์อันไหนก็ใช้ได้หมด แต่กูแผ่ออกมา แบงก์ของกูนี้มันไม่เหมือนเขาเลยอย่างนี้ อู๋ ต้องไปหาแบงก์มาเทียบหรือเปล่าวะ?

ธรรมะจะไม่ขัดแย้งกันเลย ธรรมะจะไปแนวทาง เราจะบอกว่าสังคัมมันแปลกอย่างเดียวกันนั้น มันแปลกที่ว่าคนรู้จริงมันน้อย แล้วคนรู้จริงนะ คนรู้จริงมันต้องแบบเห็น ถ้าคนรู้จริงมันจะอธิบายถึงความจริงได้ถูกต้องไง แล้วของปลอมมันกลัวของจริง น่าดูเลย มันไม่กล้าเข้าไปใกล้ๆ มันกลัวโดนล้วงใส่

พระ : อย่างนี้หมายความว่าปฏิบัติได้ ๒ วิธีคือ

หลวงพ่ : ๔๐ วิธี

พระ : แต่ว่าจะทำวิธีใดวิธีหนึ่งก็ได้

หลวงพ่ : ไซ้

พระ : ผลสุดท้าย ก็คือตัวเลือก

หลวงพ่ : ผลสุดท้ายเป้าหมายอันเดียวกัน แต่! แต่ต้องมีอาจารย์ ตรงนี้มันสำคัญนิดหนึ่ง ตรงอาจารย์นี้ ถ้าไม่มีอาจารย์นะ นักกีฬา บอลนี้ ๒ ทีม ถ้าไม่มีกรรมการ เอ็งว่าแหลกไหม? บอลนี้ถ้าไม่มีกรรมการอยู่ในสนามด้วยนะ เอ็งว่าบอลนั้นแข่งกันได้ไหม? มันเป็นไปได้เลย เนะ ในสนามฟุตบอลถ้าไม่มีกรรมการคอยเป่านกหวีด เอ็งว่าและไหมในสนามนี้?

ในสังคมปฏิบัติปัจจุบันนี้นะ เพราะลูกศิษย์มาหาเรา เราสงสารมาก พวกคูจิตมาหาเราเยอะ แล้วเราแก้ พอเราแก้เราให้พุทธโศ แล้วก็มาหาเรา “ไอ้โฮ หลวงพ่ พุทธโศไม่ได้เรื่องเลย ทำไมต้องพุทธโศละ” เราบอก “จำเป็นต้องพุทธโศ” เพราะพุทธโศนี้มันทำไม่ยาก แล้วพอเขาทำเต็มที่แล้วก็ทำไม่ได้ นี่มาหาเราบอกว่า “ไม่ได้ ต้องใช้ความคิด” “ใช่ไปเลย ใช่เลย ใช้ความคิดเลย”

พอใช้ความคิดเลย เราตาม เรามีสติตามไป เดียวมันจะหยุดให้มันดู แล้วพอหยุดปั๊บเราเห็นโทษไง นี่เราจะบอกกรรมการตรงนี้ เพราะพอเสร็จแล้วพอเขามาหาเรานี่ ทุกคนก็บอกผิด ต้องพุทธโศ ถ้ามาหาว่าพระป่า “พระป่าบอกไม่ได้ต้องพุทธโศ” ไม่ใช่ ไม่ใช่

หลวงตาท่านไม่ได้สอนพุทธโศตายตัวนะ แต่โดยหลัก โดยพื้นฐานของเราที่เด็ก ที่มันจะมีการศึกษา เราต้องสอนให้มันจำตัวอักษรได้ก่อนจริงหรือเปล่า? เด็กทุกคนถ้ามันสะกดตัวอักษรไม่ถูก มันจะผสมคำได้ไหม? มันเป็นไปได้ไหม? มันต้องเอาตัวอักษรให้ได้ก่อน นี่พื้นฐานเหมือนกัน ถ้าเรามีสมาธิก่อน เราจิตสงบขึ้นมาก่อน ทีนี้พอจิตไม่สงบ พอจิตไม่สงบนี้เราทำอะไรไม่ได้หรอก

ทีนี้พอทำอะไรไม่ได้นี่ สิ่งที่ทำไม่ได้ มันการปฏิบัติต่อไป คำว่ากรรมการ คือผู้ที่ปฏิบัติมันจะปรึกษากัน แล้วมันจะชี้ว่าคนหนึ่งผิดพลาดไป นักกีฬาๆ มันจะเสียเปรียบตัวเองๆ ไม่มีกรรมการ

พระ : มันเหมือนกับแบบนี้หรือเปล่าครับ คือพอนั่งพุทโธ กำหนดพุทโธ เราก็มีสมาธิขึ้นมา แต่มันก็ยังมีแบบความคิดแวบเข้ามา ความคิดนี้ล้างมันออกไป

หลวงพ่ : อันนี้ทฤษฎี

พระ : คือ ตอนที่ผมปฏิบัติตอนนั้นครับ

หลวงพ่ : ไซ้ เราจะบอกอยู่เดียวจะว่า เพราะพูดเข้าใจแล้วละ เวลามันพุทโธๆ นะ มันเป็นสมาธินะ แล้วมีอะไรแวบเข้ามามันไม่เป็นสมาธิหรอก ถ้ามันเป็นสมาธิมันจะไม่มีอะไรแวบเข้ามา ไอ้ที่พุทโธๆ อยู่ที่เราพุทโธๆ อยู่ แต่ยังไม่เป็นสมาธิ แต่มันเป็นกำปั้นทุบดิน คือของที่มันทำได้ง่ายกว่า

คืออย่างเรา เราไม่ใช่นักวิทยาศาสตร์ เราไม่ต้องไปวิเคราะห์หรือกว่าสารนั้นจะผิดอย่างไร? ไม่เกี่ยว ไม่เกี่ยวกับกู ทำให้เสร็จ ให้กูใช้ได้ก็พอ พุทโธๆ ไปก่อน พุทโธนี้มันไม่ต้องไปวิเคราะห์วิชัยไซ้ไหม? พุทโธๆ เลย ถ้าเรามัวไปวิเคราะห์วิชัยอยู่นะ สงสัยจะไม่ได้ไซ้แล้ว กูทำไม่ได้ เราก็พุทโธๆ ไป มันง่าย พุทโธนี้มันง่าย ทีนี้เพียงแต่ว่ามันต้องมีความมั่นใจ มีความเชื่อ

นี่ประสาเรานี่ เราจะบอกว่าปัญญาชนนี้พุทโธไม่ค่อยได้ ไม่ได้ ปัญญาชนนี้พุทโธไม่ได้ เหมือนกับเป็นการบังคับให้เรายอมเชื่ออะไรอย่างหนึ่ง แล้วจิตใจมันจะไม่เชื่อมั่นเหมือนกับบังคับให้เราเชื่อใจ ทีนี้ ถ้าเราพุทโธๆ ไปเรื่อยๆ มันไม่ใช่ความเชื่อ มันเห็น เราจะบอกว่าไฟ เ็งจูดไฟแล้วมาเผาเรา เราจะร้อนไหม? แน่นอน ไอ้โฮ สะคุ้งลี

กำหนดพุทโธๆ เวลามันเป็นสมาธินะ ไอ้โฮ มันเป็นอย่างนี้ นี่เพียงแต่ว่ากำหนดพุทโธๆ ที่ว่ามันเริ่มแบบว่า เริ่มมีจุดยื่น จิตเริ่มมีจุดยื่น ยังไม่เป็นสมาธิ พอจิตเริ่มมีจุดยื่น มันแวบเห็นไหม แวบนั่นคืออะไรรู้ไหม? แวบนั่นกิเลสมันต่อต้านนั่นนะ พุทโธๆ ถ้าพุทโธไปเรื่อยๆ มันก็จะดีขึ้นมา ทีนี้มันก็แวบออกๆ เพราะกำหนดพุทโธ ทุกคนจะพูดอย่างนี้

เราถึงได้พูดเห็นใหม่ ที่สงสัยเราเมื่อก่อนเห็นใหม่ ที่เราบอกว่ากูมี ๕ เกียรติฯ อะไรตรงนี้ รถกูมี ๕ เกียรติฯ เว้ย เฮ้ย วันนี้กูสบายใจนะ กูว่า พุทโธๆ นะ วันนี้เราพุทโธ พุทโธๆ เข้าไป กูใส่เลยละ รถกูมีหลายเกียรติ เห็นใหม่ รถเอ็งมีเกียรติ ๑ เกียรติเดียว พุท

โธ่ๆ เวลาเขามาค่ากุก็ยังมี พุทโธ่ๆ พุทโธ โม่โม่ พุทโธ่ก็ไม่ทัน มีมึงเกียร์เดียวมึง แล้วคน
ภาวนาเป็นมันจะพลิกแพลง มันจะมีอุบาย

ที่นี้พุทโธ่ที่มันมีผ่อนสั้นผ่อนยาว ถ้าเราทำโดยพาซื้อ โดยที่ว่าเราเถรตรงกับ
ตัวเองนะ โอ้ กิเลสมันหัวเราะ อ้าว ไอ้หัวโล้นนี่โง่ฉิบหาย ให้กุหลอกแล้วหลอกอีก ก็
กิเลสเรานี้มันเยาะเย้ย แต่เราไม่รู้ตัวหรือ มันจะบอกเลยนะว่า ไอ้หัวโล้นนี่โง่ฉิบหาย ให้
กุเขกหัวเล่นอยู่ได้ทุกวัน ทำไมมึงไม่พลิกแพลงล่ะ นี่เขาเรียกอุบาย

ยังไม่ปฏิบัตินะ ยังไม่เคยไปต่อสู้กับกิเลสนะ จะไม่เห็นฤทธิ์ของกิเลสเลยว่ามัน
จะพลิกแพลงนะ มันจะหลอก โอ๊ย โคนหลอกหมด วันนี้มีคนมาถามเยอะมาก วันนี้มาอยู่
คนหนึ่งเขาบอกว่า ปฏิบัติที่ไม่คิดทำอะไร? เราก็บอกว่าในโลกนี้ไม่มี การปฏิบัติที่ไม่คิด
ในโลกนี้ไม่มี เพราะพระพุทธเจ้าคิดอยู่ ๖ ปี

ก่อนที่พระพุทธเจ้าจะตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้า ๖ ปีนั้นคิดหมด พระพุทธเจ้าคิดอยู่
๖ ปี หลวงปู่มั่นท่านกว่าจะหาทางถูกของท่านมา ท่านใช้ประสบการณ์นะ แล้วท่านสร้าง
บุญญานุการของท่านมามาก เพราะท่านบอก ท่านก็ปรารถนาเป็นพระโพธิสัตว์
เหมือนกัน หลวงปู่มั่น เพราะมีหลวงปู่มั่น หลวงปู่เสาร์ เพราะท่านปรารถนาเป็นพระ
โพธิสัตว์ ท่านมีอำนาจวาสนาบารมี เวลาท่านไปปฏิบัติท่านถึงไม่เชื่ออะไร?

ต้องทดสอบตรวจสอบ ทดสอบตรวจสอบ ทดสอบตรวจสอบแล้วย้อนกลับไป
พระไตรปิฎก แล้วก็ทดสอบกลับมาที่ใจเรา ทดสอบตรวจสอบ ไม่ใช่ว่าเขาพูดนอน
หลับไป ตื่นขึ้นมาที่พระอรหันต์ พุทโธ่ๆ ๒ วัน แม่งเป็นพระอรหันต์แล้ว โอ้โฮ มัน
เกินไป มันเป็นไปได้ไม่ได้หรือ ไม่เชื่อเลยนะ

ถ้าพูดถึงเวลาการปฏิบัติที่มันจะไม่คิดเลย ไม่มีหรือ เพราะอะไรรู้ไหม อย่างที่
พูดเมื่อคืนนี้ อย่างที่เริ่มต้น ในเมื่อทุกคนมันเกิดจากกิเลส มันเกิดจากอวิชชา ทุกคนเกิด
จากเพราะความไม่รู้จักตัวเอง อวิชชาคือไม่รู้จักตัวเอง รู้ไปหมด จบการศึกษาอะไรมานี้
เก่งฉิบหายเลย รู้ทุกเรื่องเลย แต่ไม่รู้เรื่องกู ไม่รู้ รู้ไปหมด ในโลกนี้มึงจะถามอะไรกูมาก
ตอบได้หมดเลย

ถามมึงเกิดมาจากไหน? เกิดมาจากแม่ นี่เพราะทุกคนเกิดมาจากอวิชชา เกิดมา
จากความไม่รู้จักตัวเอง แล้วพอปฏิบัติแล้วจะให้กูชนะ โลกนี้ไม่มี แม่แต่พระพุทธเจ้ายัง

ผิดมา ๖ ปี แล้วพอปฏิบัติผิด-ถูกไม่สำคัญ วันนี้เราพูด ตอนจะกลับก็พูด โอ้โฮ ได้กำลังใจมาก มันผิด ผิดนะเราก็ตัดแปลง ผิดใช่ไหม?

คุณสิ เราก่ออิฐเห็นใหม่ เบี้ยว ใครไม่เคยไปฝึกงานก่ออิฐสิ ไม่มีทาง ใครจะก่อได้ตรงไม่มีหรอก จึงขนาดไหนมันก็ยังเคาะยังเบี้ยว แต่ทำไปเรื่อยๆ จนมีความชำนาญ นี่ก็เหมือนกันปฏิบัติไปนะผิดหมด **คนปฏิบัติถูกเริ่มต้นนะ ภูไม่เชื่อ ไม่มี** แต่ต้องปฏิบัติไปอาศัยประสบการณ์ของเราแหละ ยิ่งกลัวผิดนะ อภิธรรมนี่เอามากางกันเลย แผนที่นี่เดินตามแผนที่เลย

แผนที่มันกระดาษแผ่นเดียวใช่ไหม? มึงเดินไปทางนี้มึงไปไหน? มึงเดินเหมือนเด็กเล่นเกมส์ ที่มันโดดๆ กันบนนั้น เอาแผนที่มากางก็เดินบนแผนที่ มึงก็เดินบนกระดาษไง ข้อเท็จจริงในพื้นที่ โอ้โฮ ย่อส่วนมาอีกขนาดไหน ยิ่งกลัวผิดนะ กางแผนที่กันเลย ผิดล้านเปอร์เซ็นต์ ผิดทั้งนั้น

ใครปฏิบัติแล้วถูกนะ อาจารย์ ให้พระพุทธเจ้าสอนด้วย เพราะอะไรรู้ใหม่? เพราะเรามีวิชา เพราะเราไม่รู้จักตัวเราเอง มันต้องเคลียร์กับเราก่อน จิตมันสงบหรือยัง เห็นไหม หลวงปู่มั่น ครูบาอาจารย์ ท่านบอกว่า ทำความสงบเข้ามาเลย ทำความสงบเข้ามาก่อน ถ้าจิตมันสงบปั๊บนะ จิตมันสงบนะ มันไม่มีตัวตน สมาธิคือการกดค้นหาความทะยานอยากของเรา ตัวตนของเรา ถ้ามีตัวตนของเรา มันอยากได้อะไรดี มันคิดเข้าข้างตัวเองทั้งหมด ความคิดของเราคิดเข้าข้างตัวเองทั้งหมด

แล้วอ่านพระไตรปิฎกมานี้ก็รู้หมดแล้ว นิพพานนี่กูสร้างได้หมดเลย ว่าง โอ้โฮ นิพพาน อย่างนั้นๆ นิพพานมึงสร้าง ว่างๆ ถึงไม่ว่างใจ เพราะตัวมึงไม่ว่างก่อน ไม่มีทางมันเป็นจินตมยปัญญา พระพุทธเจ้าถึงสอนนะ สุตตมยปัญญา จินตมยปัญญา แก้กิเลสไม่ได้ ต้องภาวนามยปัญญา ทำไมถึงต้องเป็นภาวนามยปัญญา? เพราะภาวนามยปัญญา มันไม่มีเราบวก

การภาวนานี้ เรานั่งพุทโธๆ เป็นภาวนามยปัญญาหรือยัง? ยัง ผู้ที่จะเห็นภาวนามยปัญญาเป็นข้อเท็จจริง ต้องอย่างน้อยพระ โสดาบัน เพราะสิ่งที่มันเป็น เหมือนกับไอ้ นี้ ไอ้พวกสิ่งที่เป็นวัตถุเห็นใหม่ สิ่งที่เป็นสารเคมีเขานั่งวิจัยกัน มันต้องสะอาดใช่ไหม? สมดุลกันแล้วมันจะผสม ทดสอบแล้วมันจะออกมาเป็นสิ่งที่เราทำการวิจัย

จิตที่มันเป็นภาวนามยปัญญา ถ้าสมบูรณ์แล้วนี้ มันจะชำระกิเลส เพราะมันจะสามัคคี มรรคญาณมันจะรวมตัว แล้ว ผลล่ะ! กิเลสขาด คนจะเห็นภาวนามยปัญญา โดยที่วาทะธบายได้ เข้าใจได้ ต้องเป็นพระโสดาบันอย่างต่ำ

ฉะนั้นเราปฏิบัติกันอยู่นี้ไม่มีหอรอก ยังไม่เป็นภาวนามยปัญญาหอรอก เป็นปัญญาญาณ ญาณไปก่อน ญาณไป โลกกันไป สี่ข้างอัดเข้าไป เดียวมันก็เป็นขึ้นมาได้ ฉะนั้นปฏิบัตินะ เริ่มต้นนะ ไม่ผิดกฎให้ตะ ผิดทั้งนั้น นี่เราพูดเป็นวิทยาศาสตร์นะ เราพูดเป็นเห็นในข้อเท็จจริง แต่อย่าเสียใจ อย่างน้อยใจ เราต่างหากเป็นสุภาพบุรุษ เราต่างหากมีความตั้งใจมีความจงใจ

เราเมื่อไม่เราสะอาด เราเป็นสุภาพบุรุษ เราจะศึกษาธรรมะ เราศึกษาด้วยข้อเท็จจริง เราจะได้ของจริงกันไง อย่าศึกษาด้วยความโลภ ละโมบ ว่าเราทำอย่างนั้นแล้วเราจะได้ผลอย่างที่เราคาดหมายกัน มันก็จะได้ผลที่เกิดจากความโลภความละโมบ มันไม่เป็นธรรมะ อย่าไปคาดหวังว่าเราจะต้องสะดวกสบาย เราจะทำได้อย่างที่เรต้องการ เป็นความโลภละโมบนะ แล้วมันจะได้อะไรล่ะ? ก็มันเริ่ม นี่ไง ที่อภิธรรมเขาบอกว่า “ห้ามมีความอยากนะ มีความอยากแล้วปฏิบัติใช้ไม่ได้ มันผิดหมด”

ถ้าเรามีความโลภความละโมบ นี่คือความอยาก แต่ถ้าไม่มีความอยากเลยนะ ไม่มีเหมือนกัน ทุกคนเกิดมา โดยจิตใต้สำนึกมีความอยากไหม? มี แต่ความอยากอย่างนี้ไม่ใช่กิเลส ความอยากอย่างนี้เป็นมรรคอยากดี เราอยากทำอยากปฏิบัติ อยากศึกษา อยากทำ นี่เป็นความอยากนะ ความอยากอย่างนี้เป็นความอยากที่ดี ไม่ใช่ความอยากที่เสียหาย เป็นมรรค

นี่เป็นมรรคใช้ใหม่ เราละโมบ อยากอย่างนั้นคืออยากด้วยต้นหาความทะยานอยาก แต่มัน โดยสัญชาตญาณ เหมือนกับพลังงาน ความร้อนมันมี เราเอาพลังงานนั้นไปใช้ประโยชน์ เราเอาไปใช้ประโยชน์มันผิดตรงไหน? ในเมื่อสัญชาตญาณของเรามันมี นี่คือตัวอยากเล็กๆ ที่นี้ตัวอยากเล็กๆ เราเอาความอยากอย่างนี้ให้มันออกไปใช้เป็นประโยชน์

เหมือนเรา เราไม่ใช่ไปทางเสียหาย ไม่มีหอรอก ไม่มีมีความอยากเลย ไม่มีมีความอยากเลย จะบอกอย่างนี้คือคนตายใจ คือไม่มีพลังงานจริงไหม? พลังงานต้องมีค่าความร้อนเป็นธรรมชาติ มีจิตอยู่ต้องมีความอยากเป็นธรรมชาติ ถ้ามันบอกไม่มีความอยากเลย

ก็พระอรหันต์ทั้งนั้น ไม่มีหรอก เพราะฉะนั้นความอยากอันนี้ มันถึง เราถึงอยากเพื่อ
ประพฤติกปฏิบัติ ไม่เสียหาย

พระ : แล้วที่บอกว่า เป็นเราไม่คิดอะไรแล้ว ใช้ความคิดอบรมความคิดอะไร
อย่างนี้ เราไม่ได้คิดอะไรแล้ว

หลวงพ่ : คิดได้อย่างไรใช้ไหม?

พระ : มันจะเหนียวนำขึ้นมาอย่างไร?

พระ : แบบว่ามันว่างใช้ไหม ใช้ความคิด ถ้าเป็นความคิดมันก็ไม่ว่างอย่างนี้

หลวงพ่ : ใช้

พระ : เราพยายามนึกแล้ว มันนึกไม่ออกครับ

หลวงพ่ : ไม่ออก

พระ : ก็ไม่รู้ว่ามันขาดอะไรอย่างนี้ แต่ว่าพอกลับมาแล้วมันนึกออกครับ

หลวงพ่ : การนึกออกคือมันเป็นปัญญาของเรา เราถึงได้พูดไป เวลาเราพูด เราพูด
กับคนละคน คนละชั้นตอน พวกเราฟังมันก็เลยกระโดดใจ เวลาเราเทศน์ เราเทศน์ เห็น
ใหม่ ที่เอาไปนี้ เราเวลาเทศน์นะ เราจะเทศน์เป็นเสด็จขึ้นมาเลย เริ่มต้นจะเทศน์ก็ต้องทำ
ความสงบของใจเข้ามาก่อน เราถึงพูดอย่างนี้ไง

พูดถึงว่าปุณฺณ กัลยาณปุณฺณ ฟังตรงนี้นะ ปุณฺณ คนหน้าด้วยกิเลส กัลยาณ
ปุณฺณ มันควบคุมใจได้ ทำสมาธิได้ง่าย ปุณฺณ ปุณฺณนี่คิดขนาดไหนนะ ปุณฺณคนหน้า
พอปุณฺณคนหน้า คิดอย่างไรมันก็เป็นเรื่องของกิเลสทั้งหมด แต่กัลยาณปุณฺณ กัลยาณ
ปุณฺณมันเห็น รูป รส กลิ่น เสียง มันเป็นที่สะท้อนใจ มันควบคุมใจได้ง่ายขึ้น พอ
ควบคุมใจได้ง่ายขึ้น เหมือนพื้นฐาน ทูณ ถ้าเรามีทุนสายป่านเรายาว เราทำสิ่งใดมันก็
สะดวก สายป่านเราสั้น ทูณเราไม่มี คือสมาธิเป็นขมิ้นกะ คือ แวบๆ สายป่านเราสั้น ทำ
อะไรจึงหมดนะ

ทีนี้พอถ้าเราเป็นกัลยาณบุรุษ เราจะต้องมีกองทุนของเรา เราจะมีสายป่าน คือใจ
ที่ว่าตัวตนอยู่ไหน? ตัวตนอยู่ไหน? เพราะนี่ที่ว่าป็นสมาธิแล้วคิดไม่ได้ จริงๆ นะสมาธิ
คิดได้ แต่ความคิดกับสมาธิเรามันคนละมิติไป คนละมิติละ ปัญญาที่เราพูดบ่อย แล้ว
ยืนยันด้วย เราต้องการให้คนมาได้ถึงเราเลย แจกซีดีไปเยอะแยะเลยนะ

แล้วในวงการแพทย์ เอาไปฟังเยอะแยะเลย กุ้ยยังไม่เห็นใครมาเชิญดูสักคน
ต้องการให้กลับมาเลย จะยืนยันให้หน้าหงายเลย เพราะเรายืนยันคำว่า “ปัญญาจากสมอง
ปัญญาจากจิต” ใจ ปัญญาจากสมอง บุรุษ ความคิดเราเกิดจากสมองทั้งหมด สมองนี้คิด
เองไม่ได้ สมองนี้ต้องมีจิตนะ ปัญญาสมองคือปัญญาจำ ปัญญาจากจิต ปัญญาจาก
พลังงาน

ทีนี้ พลังงานต้องว่าง พอพลังงานว่าง ถ้าพลังงานที่ว่างแล้ว แล้วจะคิดอย่างไร?
เพราะมันว่างแล้วใช่ไหม? ถ้ามันไม่ว่าง มันปัญญาจากสมอง ปัญญาจากสติ อย่างพวก
เราให้ค่ากันด้วยสติเห็นไหม อย่างเงินทองเราเห็นตัวเลขเห็นไหม แค່แบงก์ แบงก์ ๒๐
แบงก์ ๑๐๐ นี่ต่างกันแล้ว เพราะเราจำตรงนั้นได้ แต่พอมาเป็นปัญญาของจิต มันไม่เป็น
อย่างนั้นแล้ว มันเกิดในปัจจุบัน

ทีนี้ตรงนี้ อันนี้มันก็จะย้อนกลับไปทีหลวงปู่ดุลย์ จูจิต แต่ไม่ใช่คูเฟ่งนะ คูแบบ
บริหารจัดการ “คูจิตจนจิตเห็นอาการของจิต แล้วพิจารณามัน” จิตสงบขึ้นมาที ตอนนีเรา
นอน เราห่มผ้าอยู่ ถ้าเราเปลือยกายเราจะรู้ว่าเราเปลือยกายไหม? แล้วเราห่มผ้าเราจะรู้ว่า
ห่มผ้าไหม? จิต ตัวพลังงานตัวจิต ความคิดคือผ้า ความคิดคือผ้า ตัวจิตคือตัวพลังงาน เรา
เปลือยเรารู้ว่าเปลือย เราห่มผ้าเรารู้ว่าห่มผ้า

จิตโดยนี้ มันเป็นข้อเท็จจริงเลยนะ เราเกิดเป็นมนุษย์ ใช่ไหม? พอเกิดเป็นมนุษย์
มนุษย์มีธาตุ ๔ และขันธ ๕ ธาตุ ๔ คือความคิดใช่ไหม? ทีนี้ของที่มีอยู่ เอ็งว่ามันจะ
กระทบกันไหม? ตอนนีเราห่มผ้าอยู่ เรารู้ไหมว่าเนื้อของเรากับผ้าสัมผัสกัน เรารู้สึกตัว
ไหม? จิตถ้ามันว่างแล้ว พอจิตมันว่างเห็นไหม จิตมันว่างเพราะอะไร? เพราะมันปล่อย
มันปล่อยมา คือเราเปลือยกาย เราถอดเสื้อผ้าออก

แต่เราจะอยู่โดยที่ไม่มีเสื้อผ้าได้ไหม? มันเป็นไปได้ไหม? มันเป็นไปได้
โดยสถานะของมนุษย์ก็เหมือนกัน เอ็งไม่มีความคิดได้ไหม? เอ็งไม่มีความคิด เอ็งก็อึด
ไซเมอร์ไร เอ็งต้องมีความคิดเป็นธรรมชาติ แต่เพราะจิตเอ็งไม่สงบ เอ็งถึงไม่เห็นใจ แต่

ถ้าพอจิตสงบปั๊บนะ “จิตเห็นอาการของจิต คือจิตเห็นความคิด” ยิ่งงงเข้าไปใหญ่เลยใช่ ไหม?

พระ : คือความคิดที่เกิดขึ้นจากจิตใช่ไหมครับ ...(เสียงไม่ชัดเจน)

หลวงพ่ : ต้องให้ไปเห็นตามข้อเท็จจริง ถ้าพูดอย่างนี้ปั๊บนะ เราก็จะจินตนาการ เช่นนะเขาสอนลูกศิษย์นะ เขาบอกว่า ตบมือข้างเดีวนี้เสียงอะไร? สโลแกน เขาจะให้ ลูกศิษย์เขาตริกในสมาธิไง ตบมือข้างเดีวนี้เสียงอะไร? มันก็คิดอยู่นะ ตบมือข้างเดีวนี้ เสียงอะไร? เห็นเสียงลมมา ฟู้ว.. “เสียงเหมือนลมครับ” “ไม่ใช่” มันจะใช้จินตนาการของ มันไปเรื่อย

การจินตนาการนี้เขาต้องการให้จิตมันสงบ คืออาจารย์เขา ใ้ตบมือข้างเดีวนี้ เหมือนกับพุทโธไง มันคิดอยู่ ๑๖ ปี พอไปถามอาจารย์ พอจิตมันสงบแล้ว ถามไปตอบ ปัญหาทุกวัน อาจารย์เขาเฉลยว่าอะไรรู้ไหม? อาจารย์เขาเฉลยว่ามันไม่มีหรอก กูหลอก มึง กูหลอกให้มึงหาใจ แต่มันก็เข้าใจแล้ว เห็นไหม นี่อาจารย์เขามีหลัก เขาจะสอนลูก ศิษย์เขาให้จิตมันสงบ

ถ้าบอกอะไรปั๊บบ เ็งก็คิดต่อไปเรื่อย นี่ก็เหมือนกันเราจะบอกไป มันก็ไปเรื่อย แต่ จิตเห็นอาการของจิตนี้แน่นอน ไม่ต้องไปคิด ไม่ต้องไปคิดว่ามันจะเห็นอย่างไร? ทำให้ จิตสงบเข้าไป ไม่ต้องไปคิดว่าเราจะได้ผลหรือจะทำอย่างไร? แต่เวลาเราทำไปเป็น ข้อเท็จจริงแล้ว มันจะเป็นอย่างนั้นจริงๆ ใช่ไหม? เราไม่ต้องไปคิดเลยว่าในบัญชีเราจะมี เงินเท่าไร?

เปิดบัญชีออกมาเท่าไรมันก็เท่านั้นนะ ตัวเลขในบัญชีมันตายตัวอยู่แล้วนะ แต่กู จินตนาการไปนะ มีห้าล้าน มี ๒ ร้อย โอ๊ย มันก็คิดของมันไปเรื่อย อะไรมันจริงยังไม่รู้ เลย แต่ถ้าเปิดบัญชีมามันจริงๆ เลยละ ในบัญชีมีอยู่เท่านั้น จริงไหม?

ถ้าจิตมันสงบเข้ามา โดยที่ใช้ความคิดเข้าไปนี้ พอจิตสงบเข้ามา แล้วคุณสังเกตตัว จิตที่มันออกกู๊ โดยธรรมชาตินี้ความคิดมันเกิดจากใคร? นี่โลกใจ เดียวเ็งจะเห็นเอง ถ้า จิตสงบ

พระ : คือเหมือนมันจะรู้สึกเองโดยที่เราไม่ต้องคิด ไม่ได้คิด

หลวงพ่ : อันนี้เราเรียกว่าสัญชาตญาณ เวลาเขาพูดถึงธรรมะกัน เราบอกนี่ สัญชาตญาณ ไม่ใช่อริยสัจ ทุกคนบอกว่ามันจะรู้แล้วๆ เวลาจิตมันเป็นเวลาปฏิบัตินี้ ตรงนี้มันไม่เข้าใจ ถ้าตรงนี้คนไม่เคยปฏิบัติมันจะไม่เข้าใจตรงนี้ พอไม่เข้าใจตรงนี้ปั๊บ พอถูกศิษย์มาถามปัญหาแล้วตอบไม่ถูกหรือ เหมือนจะรู้ โดยธรรมชาติมันเป็นอย่างนั้นหมด โดยสัญชาตญาณนะ คุณติ เขาเขวียงไม้เข้ามา (หัวเราะ)

พระ : (เสียงไม่ชัดเจน)

หลวงพ่ : เออ มันไปเอง เจอแงโคตรหนักแล้ว ใครสั่งๆ สัญชาตญาณ การหลบภัย แล้วพอเวลามันทุกข์มานี้โดยสัญชาตญาณ แล้วทุกข์ก็หาย เป็นพระอรหันต์หรือยังๆ นี่ เรามันทุกข์กัน แล้วมัน บางที่เราใช้คำว่าสัม হল่นนะ เวลาปฏิบัติไปๆ ข้างในมันจะปล่อยวางกันเองได้ ใจข้างใน อย่างเครื่องจักรนี่ เห็นไหมเครื่องจักร เครื่องยนต์ รถยนต์ เวลาเฟืองมันหมุนไป

แล้วถ้าเกิดเฟืองมันรูด เห็นไหม เฟืองมันรูดหมดเลย มันก็หมุนฟรี เห็นไหม เราจะบอกว่าคุณคิดกับจิต ระบบการทำงาน เหมือนเครื่องยนต์ หมายถึงว่าทลเฟืองกันไป โดยธรรมชาติของมัน แต่ถ้าเวลามันฟลุกขึ้นมา มันวิด! ก็เฟืองมันรูดหมด โอ๊ย ว่าง .. สัม হল่น เพราะอะไรรู้ไหม? เพราะมันว่างโดยธรรมชาติของมัน แต่เราไม่สามารถซ่อมแซมหรือแก้ไขอะไรได้

ปฏิบัติไป การปฏิบัตินี้มัน นี่ใจมันอยู่ที่นี้ มันอยู่ที่ผู้ปฏิบัติ มันอยู่ที่จิต อยู่ที่วาสนา โอ๊ย เยอะแยะไปหมดเลย ทีนี้อาจารย์ถ้าเป็นนะ มันแก้ไขให้ได้หมดใจ ถ้าอาจารย์ไม่เป็นนะ กูก้อบปีพระพุทธเจ้ามาเลย มึงถามอะไรมากูก็ตอบตามหนังสือ แล้วเราเศร้าใจ เราแจกไอ้วงกรรมฐานไปเห็นไหม มันมีโยมมาที่นี้ แล้วเขาฟังเทศน์เรา กลางคืนเราเทศน์ ฟังไป

เขานั่งฟังเทศน์ไป เขาฟังไปๆ จิตมันลงอย่างไรไม่รู้? เขามองเห็นเราเป็นซากศพหมดเลย เขาก็ไม่เชื่อตาเขานะ เขายึดตาเขาใหญ่เลยนะ แล้วเขาคุณอีก ก็ยังเป็นศพออยู่ เห็นเราเป็นซากศพ แล้วเขาก็ไม่กล้าพูด พอเข่าขึ้นมาเขามาถาม บอกเมื่อคืนเห็นเป็นซากศพหมดเลย ถ้าเราบอก เราจะบอกว่า ถ้าอาจารย์ไม่มีหลักนะ จะบอกว่าคนที่เห็นนะเป็นพระโสดาบัน

เพราะอะไรรู้ใหม่? เพราะเราเห็นกายใจ เห็นกายๆ มันเป็นไตรลักษณ์ไง เห็นกาย มันแปรสภาพ เห็นใหม่ อ้าว เราเป็นมนุษย์ใช่ไหม? เราเป็นคนมีชีวิต มันจะเป็นซากศพ ได้อย่างไร? ก็ผิวหนังก็ยังคืออยู่ ก็ก็ยังมีความรู้สึกอยู่ ทำไมกูเป็นซากศพล่ะ แต่เขาเห็นเป็นซากศพจริงๆ เราเข้าใจ เราเข้าใจว่าจิตมันลงนะ แล้วจิตมันลงมันเป็นอย่างนั้นได้

แล้วตอนบ่ายเขามาถามปัญหาอีก เราก็อธิบาย ในวงกรรมฐานเราเนี่ย ในวงกรรมฐานผู้ที่ปฏิบัติ ถ้าไม่มีหลักเกณฑ์ พอไปเห็นจิตเห็นร่างกาย แล้วมันปล่อยสภาพ เขาก็บอกผ่านกายใจ ผ่านกายก็เป็นพระโสดาบันไง กายไม่ใช่เรา เราไม่ใช่กาย แต่เขาไม่ได้เป็นอะไรเลยนะ เพราะเขาเห็นโดยสัมผัส่น โดยพลุ๊กนะ จิตมันเป็นไปเอง

พอจิตเป็นไปเองก็มีนะ เขาเรียก “ธรรมเกิด” เวลาธรรมเกิด เรานั่งสมาธิอยู่ที่สมมุติเรามีความขឹងใจในสังขะในธรรมะมหาศาลเลย แล้วเรานั่งพุทโธๆ ของเราไป พอจิตมันสงบนะ มันตอบเป็นคำๆ เลย อริยสังขี ๔ สัมโพชฌงค์ ๗ มันตอบเป็นชั้นๆ เป็นข้อๆ เลย ไอ้เรากี่ ไอ้โฮ กูบรรลุธรรมแล้วเว้ย ไอ้โฮ กูเก่ง ไม่ใช่ “ธรรมเกิด”

ธรรมเกิดไม่ใช่อริยสังขะ ธรรมเกิดเหมือนกับถามตอบ มันเกิดในหัวใจ มีเยอะปฏิบัติไปนี่ ไอ้โฮ หลากหลายมากๆ จะให้พูด ไม่จบนะ ไม่จบ แล้วเราก็จะรู้ให้จบ กลัวผิดใจ กางแผนที่แล้วก็เดินบนแผนที่ กูไม่ผิด กูกางแผนที่แล้วกูก็เหยียบบนแผนที่ เฮ้ยแผนที่มันกระดายนะไอ้ห่า ลงไปแล้วอีกตั้งไกลนะ อย่าไปวิตกกังวล นี่ไง เราสะเทือนใจมากนะถ้าพูดอย่างนี้ เพราะอะไรรู้ใหม่? เพราะหลวงตา เรายกเป็นบุคลาธิษฐาน เพราะมันชัดเจนมาก

หลวงตาเป็นมหา แล้วเรียนจบถึงมหานะ แล้วอยากปฏิบัติ ไปหาหลวงปู่มั่นในหลวงปู่มั่นบอกว่า “มหา ธรรมของพระพุทธเจ้าเกิดไว้บนหัวนะ เชิดชูมาก แต่ถ้าปฏิบัติแล้วเอาความคิดในการศึกษามานี้ มาเป็นแนวทาง เห็นใหม่ มันก็จะวนอยู่อย่างนั้น แล้วมันจะเปรียบเทียบ มันจะปฏิบัติยาก ให้เอาการศึกษานี้ใส่ไว้ในลิ้นชัก แล้วลั่นกุญแจมันไว้”

คือพยายามตัดความคิดที่เราศึกษามาออก แล้วเราปฏิบัติด้วยพุทโธ หรือปัญญาอบรมสมาธิให้มันตามข้อเท็จจริง จิตสงบก็รู้จิตสงบ จิตไม่สงบก็รู้ว่าไม่สงบ แค่นี้พอแล้วพอมันสงบแล้ว เราเริ่มทำงานต่อไป มันจะเห็นพัฒนาการของมัน เราจะรู้เอง แต่เนี่ย

เราอยากได้ไง เราอยากได้ เราอยากให้มันเป็นไป เพราะเรามีทางวิชาการมาแล้ว เราก็ต้องทำตามทางวิชาการนั้น เราก็เกาะวิชาการนั้นไว้ เราทิ้งมันมาไม่ได้ มันก็เลยเป็นปริศนาในปฏิบัติ เป็นปริศนา

ปริศนาคือการศึกษา ศึกษามาแล้วนะก็มาสร้างให้มันเป็นไปตามที่เราต้องการ แล้วก็เป็นอย่างนั้นจริงๆ จิตนี้มันเป็นอย่างนั้นจริงๆ นะ แต่ไปหาครูบาอาจารย์ที่รู้จริงนะ ท่านจะชี้ให้เห็นเลยว่า ไม่จริงอย่างไรๆ แต่เราก็เถียง เถียงเลย เพราะอะไร? เพราะเราเห็นจริง ของจับอยู่ที่นี่ เถียงเลย หลวงปู่คุณุตม์ท่านถึงพูดถูกใจ เห็นจริงไหม? จริง แต่ความเห็นนั้นไม่จริง เพราะเรายังมีกิเลสอยู่

เห็นจริงๆ นะ จิตมันสร้างได้ สร้างภาพได้หมดเลย แต่ถ้าเป็นความจริงเป็นอีกเรื่องหนึ่งเลย อีกเรื่องหนึ่งเลยนะ เห็นเหมือนกันแต่ไม่เหมือนกัน นี่ไงมันถึงโลกีย์ปัญญา โลกุตตรปัญญา เราจะเน้นตรงนี้บ่อยมาก เพราะอะไรรู้ไหม? เพราะโลกตอนนี้เขาบอกว่า ศาสนาพุทธเป็นศาสนาแห่งปัญญา แล้วเขาใช้ความคิดกัน เขาว่านั้นเป็นปัญญาไง แต่เราบอกไม่ใช่ มันเป็นโลกีย์ปัญญา มันเป็นปัญญาอบรมสมาธิ

กระบวนการของการประพฤติปฏิบัติทุกวิถีทาง ทุกวิธีการ ผลของมันคือสมณะทั้งหมด ผลของมันคือสมณะทั้งหมด ไม่ใช่วิปัสสนา เพราะสิ่งต่างๆ ที่มันกระบวนการปฏิบัติ ทุกๆ กระบวนการ ผลของมันคือปล่อยวาง ปล่อยวางแล้วเป็นสมาธิ แล้วก็แยกออกมาอีก เป็นมิจจาสมาธิ หรือสัมมาสมาธิ ถ้าเป็นมิจจาสมาธิอย่างที่ว่านะ ตัวกว้าง ถ้าเป็นมิจจาสมาธิ ว่างๆ มันอธิบายได้ชัดเจนนะ ว่างๆ เพราะเราไปหาข้อมูล แล้วเราอธิบายข้อมูล

โอ้โฮ มันพูดได้ ๕ วันไม่จบนะ แต่ถ้าเป็นตัวมันว่างนะ ความจริงเป็นอย่างนี้ แต่ถ้ามันบอกว่าว่างๆ มันอธิบายความว่างให้มันได้ ๕ ปีเลย กูอธิบายได้หมดเลย เราถึงประชดเลย เห็นไหม โอ่งใหญ่ก็ว่าง โอ่งหรือน้ำกุ่มนี่ เทออกในนั้นก็ว่าง มันก็ว่างของมัน มันว่างโดยที่ไม่มีชีวิตใจ มันน่าสลบใจ ว่างแบบวัตถุใจ มันไม่มีความรู้สึก

ถ้าเป็นสมาธินะ เราเป็นเจ้าของของความรู้สึก เป็นสัมมาสมาธิ คือตัวมันว่าง พอตัวมันว่างปั๊บ มันมีกำลัง พอมีกำลังมันก็รักษาตัวมัน คู่มือกำลัง เหมือนกับเรานี้มีจุดยืน เราจะทำอะไรก็ได้แล้ว เพราะเรามีความชำนาญ พอจิตมันมีความว่าง มันมีความว่าง อย่าง

ที่ว่า พอเป็นความว่างมันปล่อย ปล่อยจากความคิดมา เดียวมันต้องกระทบกันโดยธรรมชาติ ถ้าคนมีวาสนามันจะจับได้เลย

มันจะเห็นเลยว่า จิต อากาของจิตมันกระทบกัน ความคิดกับจิตมัน เขาเรียกเสวยอารมณ์นะ เสวยอารมณ์ จิตนี้ พอเป็นความคิดนี้ จิตมันต้องเสวย ถ้าจิตไม่เสวย อย่างเช่นเราเข้าว่างๆ มันไม่มีความคิด เสวยอารมณ์ เสวยมันก็กิน พลังงานกับความคิด มันต้องประสานงานกัน มันถึงออกมาเป็นความคิดได้

ทีนี้ถ้าจิตมันว่างขึ้นมา มันต้องประสานกันนี้เห็นไหม นี่ไง โลกุตตรปัญญา ปัญญามันเกิดจากจิต คือ จิตมันรู้ จิตมันเห็น จิตมันสัมผัส เราถึงพูดบ่อยว่า สิ่งที่เป็นอุปาทานอยู่ที่ใจ แล้วมันถอนออกที่ใจ มันไม่ได้ถอนที่ความคิด อย่างที่เขาพูดกันหรือ ไอ้ที่เขาพูด วิปัสสนาต้องเป็นอย่างนั้น ต้องสร้าง ความคิดหมดเลย มันส่งออก มันส่งออกไป แต่ถ้าเป็นความจริง ตัวมันเองทำของมันตลอด ตัวของมันเองจะกระทบกระเทือนในตัวของมันเอง มันจะเป็นการกระทำของตัวเอง จะพูดว่าจะคุยอีก ๕ ชั่วโมงนะ ตรงนี้เองก็ไม่เคลียร์เด็ดขาดก็แล้วกันละ เพราะเอ็งไม่เห็น(หัวเราะ)

พระ : (เสียงไม่ชัดเจน)

หลวงพ่ : ไซ้ ของมันต้องรู้ต้องเห็นมันถึงจะเคลียร์ ถ้าจะมาพูดให้เคลียร์นะ กูจะพูดถึงพุงนี้เข้าเลย แล้วเอ็งถามกูมา กูจะอธิบายได้จนพุงนี้เข้าเลย ไม่มีทาง เดียวนะอีกนิดเดียว มันมีมาจากมหาจุฬาฯ เขาทำวิทยานิพนธ์ คือกเตอร์ แล้วเขาทีนี้ เขาบอก เขาขอเรื่องเราเลย เขาบอกเขาจะทำตรงนี้ด้วย แล้วเพื่อจะให้เขาศรัทธา แล้วเขาจะปฏิบัติด้วย เขาเอาเทปมาอัดเต็มไปหมดเลย อัดแล้วมันก็จบแล้ว คือว่าเราให้ข้อมูลเขาไปแล้ว เขาปรึกษาไง อ้าว ให้เราเป็นที่ปรึกษา

เราก็พูดแล้ว แต่เขาบอกว่าเขาอยากให้เราพูดด้วย เพื่อที่ว่าจะให้เขามีความเข้าใจด้วย เขาจะได้ปฏิบัติ เราพูดไปหลาย เขามาหาตั้ง ๓-๔ รอบหลายวัน เรบอกว่ามันกับปลา มันคุยกันไม่รู้เรื่องหรือ นกกับปลาคุยกันไม่รู้เรื่อง นกมันอยู่บนอากาศไซ้ไหม? ปลา มันก็อยู่ในน้ำ ผู้ที่มีคุณธรรมใจเขาเป็นธรรม เราเป็นปลุชน ใจของเรามันมีคบอด มีงูพูดไปเถอะ นกกับปลา ไอ้คนหนึ่งก็พูดถึงเรื่องอากาศ ไอ้ปลาก็มุดอยู่ในน้ำ แล้วมันจะรู้กันเมื่อไร? มันต้องปฏิบัติมันถึงจะรู้จริง อ้าว อันนั้นขึ้น

พระ : มันหลุดเร็วอย่างนี้ครับ เวลาพุทธโชนี่คือกำหนดที่ลมหายใจ หรือว่าควรกำหนดที่แบบว่า ปลายจมูก หรือว่าตรงปลายนิ้ว หรือว่าอย่างไรดีละ กราบเรียนถามพระอาจารย์

หลวงพ่ : ปลายจมูก พุทธโชนี่ปลายจมูกเพราะอะไรรู้ไหม? เพราะขณะที่ลม เราอยู่เฉยๆ เราปกติใช้ไหม? แต่เวลาลมนี้ความอบอุ่นใน มันซัด เพราะเวลาหลับตาแล้วมันซัดเจนนกว่า แต่พูดถึงอยู่ที่ความถนัด บางคนจะเอาไว้ที่กลางอก จุดใดจุดหนึ่ง แล้วไม่ต้องตาม โดยอานาปานสติเขาจะตามเข้าตามออกใช้ไหม? หลวงตาบอกว่า “ไม่ใช่”

บ้านของเราเนี่ย เรายืนเฝ้าประตูบ้าน คนเข้าคนออกจะเห็นหมด เวลาคนเข้าบ้านเรา เราเดินตามเขาไปนี่ ปากประตูเราปล่อยทิ้งไว้แล้ว ลมมันเข้านี่เห็นไหม มันเคลื่อน มันเข้าไปถึงตรงนั้นแล้วมันก็ออก ใช้ไหม ไม่ต้องตาม อยู่ที่ปลายจมูก แล้วในการปฏิบัติใหม่นี้ะ พุทธธานุสติคือกำหนดพุทธโชนี่ อานาปานสติคือกำหนดลมหายใจ

ฉะนั้นถ้าเราใหม่ๆ เนี่ยเราแบบว่า ให้มันเป็นรูปธรรมที่จับต้องให้ได้มากที่สุด เรากำหนดลม พุทธโชนี่กับอานาปานสติ มันคนละเรื่องกันนะ แต่เรามาบวกรวมเป็นอันเดียวกัน ลมหายใจเข้านี่ก็ พุทธ ลมหายใจออกนี่ก็ โชนี่ เพราะอะไรรู้ไหม? เพราะมันซัดเจนนมันจะได้ไม่คลาดเคลื่อนไป สิ่งใดที่เป็นรูปธรรมที่ชัดเจนมากนี่ แล้วทำให้การปฏิบัติเรา มันเป็นเรื่องที่จับต้องได้เต็มไม้เต็มมือ แต่ที่นี้มันจะมีผลเสียอยู่อันหนึ่ง มีผลเสียถ้าจิตเราสงบบ้าง หรือว่าเราจะดีขึ้น เราจะพุทธโชนี่ มันอย่างที่ว่า พอนึก พุทธ มันจะลมเข้า มันก็คิดไปก่อน พอจะ โชนี่

พอถึงตรงนั้นปั๊บ เราปล่อยวางได้ คือเราปล่อยวางอันใดอันหนึ่ง เราปล่อยวางลมไปเลย แล้วพุทธโชนี่เราจะเร่งได้ อย่างที่ว่าเรามีเกียร์ ๕ แล้ว เกียร์ ๑ นี่มันก็ต้องใส่ บวกกับลมไปก่อน เพื่อให้รถมันออกตัวให้ได้ คำว่าออกตัวนะ จิตปกติเรานี่มันเป็นสามัญสำนึก พอจิตมันเป็นสมาธินะ มันจะปล่อย เป็นสมาธินี้มันสามารถปล่อยกายได้เลย ทางมหายานเขาบอก เวลาทำความสงบไป จิตเรานี่เหมือนกล้วยๆ ปอกเปลือกกล้วยกับกล้วย

ถ้าจิตสงบแล้วนะเป็นอัปนาสมาธิ ขณิกสมาธิสงบชั่วคราவு อุปจารสมาธินี้มันสงบปั๊บมันยังรับรู้เสียงอยู่ คำว่ารับรู้เสียงนี่อุปจาระ คือมันออกรับรู้วิปัสสนาได้ เสียง สิ่ง

ที่รับรู้ นั่นคือเสียงกระทบ แล้วพุทโธเข้าไปเรื่อยๆ จนอุปนาสมาธินะ สักแต่ารู้ คับหมด ไม่มีความรู้สึกเรื่องกายเลย แต่มีสติพร้อมนะ เรื่องสมาธินี้ มันถึงกายได้เลย ถ้าเป็นสมาธิ เหมือนกับปกอกกล้วย เปลือกกล้วยกับกล้วยนี้มันแยกกันเลย โดยสมาธิ

โดยสมาธิ ไม่ใช่โดยปัญญา ไม่ใช่แก้กิเลสนะ มันจะมีการพิสูจน์กันว่ากายกับใจมันคนละอันกันนะ ถ้ายังทำไม่ถึง ยังงอยู่ ถ้าทำถึงแล้วไม่งง ทีนี้อย่างที่บอกว่า พุทโธนะ ที่ไหนดี ปลายจมูก จะว่าปลายนิ้วปลายอะไรนี้ มัน ประสาเรา ความรู้สึกมันน้อยไป พอความรู้สึกมันน้อยจะทำให้เรา จุกยื่นเราไม่มั่นคง แล้วนี่ กำหนดลมหายใจกับพุทโธ ใหม่ๆ นะ

แล้วทำอย่างไรรู้ใหม่ ถ้าพอมันถนัดแล้วทิ้งลมไป ทิ้งลมไปเอาพุทโธอย่างเดียว หรือทิ้งพุทโธไป เอาลมอย่างเดียว ให้ชัดเจนเลย ให้อยู่กับลมชัดเจน พอชัดเจน ความคิดมันไม่แลบ พอเราไม่ชัดเจนนะ พอธรรมชาติหนึ่งนะคิดเป็น ๒ ไม่ได้ เรากำของนี้เรากำได้ขึ้นเดียว แต่ที่นั่นมันเป็น ๒ เพราะอะไร เพราะจิตมันเร็ว

สิ่งที่เร็วที่สุด เคลื่อนที่ได้เร็วที่สุด เร็วกว่าแสง ตอนนี่เราคิดถึงอเมริกา ถึงแล้ว คิดถึงอเมริกา ถึงแล้ว สิ่งที่เคลื่อนที่ได้เร็วที่สุด แล้วเอาให้มันนิ่งที่สุด มันจะมีพลังงานมากที่สุด ทีนี้พอพุทโธๆ นี่มันจะเร็ว เร็วมาก บางคนเขาสอน พระบางองค์สอน เขาบอกว่าจิตนี้เร็วมาก เอาให้นิ่งไม่ได้ เรานี้ อืมหืม พระองค์นี้มันไม่รู้จักสมาธิเลยหรือวะ? ทำไมจะเอานิ่งไม่ได้วะ? เอานิ่งไม่ได้มันจะเป็นสมาธิได้อย่างไร?

เอาให้นิ่งได้ สิ่งทีเร็วที่สุด โอ้โฮ จิตนี้เร็วมาก เอาให้นิ่งได้ สติรู้ได้หมดเลย สติคุม สติมหาสติ สิ่งทีเคลื่อนที่ได้เร็วที่สุด ด้วยสติ กั้นได้หมดเลย ขยับไม่ได้เลย ทำได้ พุทโธแล้วทำไปก่อน พุดไปก่อนเดียวจะถอดใจ ถ้าพุทโธกับลมหายใจ พุทโธกับลมหายใจ ทีเริ่มต้นมันดีนะ เหมือนกับเราฝึกหัด เริ่มต้นเราต้องให้ชัดเจนก่อน ทีนี้พอไปๆ มันจะรับรู้ทั้งลม กับรับรู้ทั้งพุทโธ แล้วมันจะหลับ มันจะเวบหายเลย มันจะลงตกภวังค์ไป พอตกภวังค์ต้องแก้อีก ครมว

พระ : ถ้าสติอยู่มันจะตกภวังค์ได้ไง

หลวงพ่ : มีไหม

พระ : ก็คือตอนที่เริ่มจะสงบ แต่ก็ยังรู้สึกมีสติอยู่

หลวงพ่ : ถ้ามีสติอยู่

พระ : ยังไม่ถึงขนาดแบบว่าหุไม่ได้ยินอะไร คือหุก็ได้ยิน

หลวงพ่ : ไซ้ กำหนดไปอีก พุทโธเข้าไปอีก แล้วพอถ้ามั่นสงบแล้วนะ เวลาเราคลายออกมานี้ เราใช้ปัญญาได้แล้ว ใช้ปัญญาคือฝึกบ้างไง ถ้าเราจะเอาแต่ความสงบ ความสงบนี้ต้องมีปัญญา ปัญญาคือทำให้มันสงบมากขึ้น พอสงบแล้วเราจะเห็นใจ สงบกับฟุ้งซ่าน พอเราเห็นคุณค่าบ้าง เราจะรักษาเอง ดู สังเกตพระปฏิบัติใหม่? จะทำอะไรจะคอยระวังตัวเวลาจะไปไหน แบบว่า เมื่อก่อน ประสาเรานะ ไม่อยากคุย ไม่อยากอะไร เพราะเวลาคุยแล้วมันฟุ้ง

ถ้านักปฏิบัติด้วยกัน บางทีเขาจะรู้กัน คือว่าถ้าเขาทำอย่างนี้ เขาพูดกันอย่างนี้ คือเขาไม่ได้หึง เขาไม่ได้จองหอง เขาไม่ใช่รังเกียจใคร คือเขาอยากรักษาใจเขา ถ้าเราด้วยกันเราก็ บางทีมันเห็นเพื่อนสนิทใจก็แหย่เล่น ไอ้แหย่เล่นนี้มันมี แต่ไอ้แหย่เล่นนี้มันไม่ทำให้สะเทือนกันใจ

พระ : ขอโอกาสครับ เพราะคนใหม่เขาชอบถาม คือเวลานั่งสมาธินี้ครับคือเปิดธรรมะไปด้วย และตรงนี้หลวงปู่บอกว่า คนมาบวชให้ฟังท่าน ท่านบอกว่าเวลาปฏิบัติไปนี่ฟังไปด้วย นั่งไปด้วยนี่ คือไม่ต้องไปกำหนดที่เทศน์ คือมันจะเข้าหากันเอง

หลวงพ่ : ไซ้ ท่านพูดอย่างนี้ เวลาฟังเทศน์นะ ทุกคนจะคิดอย่างนั้น เวลาเราฟังเทศน์ ทุกคนอยากเก็บผลประโยชน์ให้มากที่สุด เวลาฟังเทศน์ก็ต้องฟังทุกคำเลยนะ ท่านพูดอะไรจะ กลัวจะไม่รู้ๆ นั่นล่ะไม่รู้อะไรเลย เพราะมันไปเอาข้างนอกใจ การฟังเทศน์ สังเกตได้ใหม่ เวลาเทพเอาไป ใครเอาไป เปิดรอบแรก บางทีคำไหนมันสะเทือนใจ โอ้โฮ แล้วพอไปฟังรอบ ๒ ไปได้อีกคำใหม่ เฮ้ย ทำไมครั้งที่แล้วไม่ได้ยิน เห็นใหม่ คือจิตมันจะลงกับตรงไหนไป

ที่นี้พอถ้อยอย่างนั้นบ้าง เราก็พยายามจะให้เราให้มากที่สุด เพื่อจะให้จิตมันดี ผิดหมดเลย ผิดเหมือนอย่างที่เราเมื่อกี้ว่า คนเรานี้ บ้านร้าง เพราะเราอยากรับรู้เสียงที่ออกมาจากจิต อ้าวนี้ ที่ทำมาแล้วทำมานะ แล้วเดี๋ยวฟังเทศน์ใหม่ เวลาฟังเทศน์นะ ตั้งสติไว้ เอาคำ

เสียงที่ฟังเทศน์นั้นเป็นพุทธโศกแทนใจ แล้วไม่ต้องอยากรู้ เพราะอะไร เอ็งรู้ไม่ได้หรอก มันอยู่ที่จิตของเรา

ถ้าจิตของเราคืนะมันมา เอาคำเดียวนะ ฟังเทศน์นี่เอาคำเดียว คือคำพูดที่มัน ปึง! คำนั้นละมันสดชื่น มันสดชื่นไปหลายๆ วัน ไม่ใช่ไปฟังเทศน์ทั้งม้วน คำเทศน์นะ เหมือนกับพุทธโศกๆ แต่พุทธโศกแล้วมันลงใจ

พระ : คือตอนนี้เหมือนกับว่าไม่ต้องบริกรรม

หลวงพ่ : ไม่ต้อง ตั้งสติไว้เฉยๆ ขณะที่ฟังเทศน์ เว้นไว้แต่ ไม่ได้เปิดฟังเทศน์ต้องอยู่ เพราะคนไม่มีจุดยืนไม่ได้ ขาดคำบริกรรมไม่ได้ ขาดคำบริกรรมหมายถึงว่าเราให้จิตเราเร่ร่อน คือเราปล่อยให้จิตเราไปตามธรรมชาติของมัน

ถ้ามีสติปั๋ว หรือมีคำกำหนดปั๋ว คำบริกรรมนั้นมันมีที่เกาะ เพราะจิตนี้เป็นนามธรรมมันต้องมีอะไรเกาะไว้ เกาะคำว่าพุทธโศก เกาะอะไรไว้ คือไม่ให้มันไหลไปตามธรรมชาติของมัน แต่ขณะที่เราฟังเทศน์ เพราะอะไรรู้ใหม่ พระพุทธเจ้าเทศน์นะ เทวดาสำเร็จเป็นแสนๆ เป็นหมื่นๆ พระเทศน์ทีหนึ่ง พระนี้สำเร็จเป็นพระอรหันต์ทีหนึ่ง ๕๐๐ องค์

เวลาฟังเทศน์นะ การปฏิบัติกรรมฐาน การฟังเทศน์นั่นคือหัวใจ คือหัวใจเลย เหมือนเรามีอะไรอยู่ในหัวใจ หัวใจเรามันมีข้อมูลอะไรอยู่ พอคำเทศน์นั้นมานี้มันปล่อยเลยนะ มันกระแทกเอาหลุดเลย ปล่อยเลย อย่างเช่นหลวงตาท่านพูดบ่อย ท่าน เวลาหลวงปู่มั่นจะเทศน์ ท่านเทศน์เหมือนกับเครื่องบินเริ่มแท็กซีเลย

ถ้าพูดถึงความสงบ พอพูดถึงความสงบปั๋ว ปุ่ชุน กัลยาณปุ่ชุน โสคาปัตติมรรค โสคาปัตติผล โสคาปัตติมรรคหมายถึงว่าคนที่ใช้ปัญญาแล้วเป็นโสคาปัตติมรรค แล้วถ้าคนที่ใช้ปัญญาแล้วได้ผลเป็นโสคาปัตติผล เขาเป็นแล้ว หลวงปู่มั่นเทศน์มานี้มันก็เท่ากับทบทวนของเรา ชัดเจนๆ เลย เพราะมันจะเหมือนกัน แล้วพอถ้าจิตคนที่ไม่เป็นอะไร มันก็จับตรงนี้ได้

พอขึ้นถึงสภิกขา ไอ้พวกปฏิบัติใหม่ไม่รู้เรื่องแล้ว แต่ไอ้ผู้ที่จากโสคาบันจะขึ้นสภิกทาคนนะ ไอ้โฮ มาถึงกูแล้วเว้ย มันจะรอลงเลยนะ รอแบบว่าเหมือนงูมือเลย เหมือนเราตา

บอด คนจูงมือเราเลย เพราะมันปฏิบัติไปมันจะรู้ เหมือนบันได ๔ ชั้น เราขึ้นขั้นที่หนึ่งแล้ว แล้วขั้น ๒ กว่าจะก้าวอย่างไร แล้วท่านจะเทศน์มาเลยนะ

พอเทศน์มาเราจะทำอยู่แล้วใช่ไหม? ท่านบอกวิธีการ เรา โอ้โฮๆ จิตมันก็หมุนตาม หมุนตาม พอขึ้นไปถึงอนาคานะ สกิทามันจะได้อนาคา อนาคาจะได้ขั้นอรหัตต์ คือคนละชั้น เพราะพระปฏิบัติมันจะมีคุณภาวะของจิตมันจะมีหลากหลาย แต่เวลาท่านเทศน์ ท่านเทศน์มันเป็นหลัก เป็นหลักมันขึ้นมาอย่างนั้นปึบ ไอ้คนที่จะโคดเกาะๆ ได้ประโยชน์หมดคนะ หลวงตาพูดอย่างนั้นประจำ

พระ : สมาธิมันเริ่มเข้า บางทีมันจะฟังแล้วก็รู้บ้างไม่รู้บ้าง

พระ : เพราะมันหายไปแต่ละอย่างๆ

หลวงพ่ : นั่น (อันนั้นยิ่งยอดเยี่ยมเลย เขกหัวสักทีหนึ่งดีไหม) เพราะอะไรรู้ไหม ถ้าจิตมันจะเริ่มเป็นสมาธินะ เพราะเราฟังเทศน์เพื่อความสงบใช่ไหม? ในเมื่อจิตมันจะเป็นสมาธิไม่ต้องไปห่วงเทศน์ ให้มันลงไปเลย ไม่ใช่ว่าฟังเทศน์แล้วคิดสมาธิ กลัวจะไม่รู้ ไม่รู้เดี๋ยวเปิดรอบใหม่ก็ได้ ขอให้จิตมันลงก่อน เราทำ เพราะอะไรรู้ไหมหลวงตาท่านพูดอย่างนี้ “คำเทศน์เหมือนกับพุทโธแทนเรา” แล้วมันกลมกล่อม

คือคำเทศน์เหมือนแม่กล่อมลูกนอน ไอ้ละเห่ ไอ้ละเห่ ลูกนอนนี้ไม่ได้ประโยชน์นะ แต่คำเทศน์ให้ลงสมาธิ แล้วถ้ามันจะลง ตั้งสติดีๆ เลย แล้วถ้ามันจะลง ถ้าลงสมาธิแล้วได้ยินเสียงไม่ได้ หลวงตาท่านเป็นนะ ท่านบอกท่านอยู่กับหลวงปู่มัน หลวงปู่มัน ท่านเทศน์ แล้วจิตมันลง เสียงเทศน์ของหลวงปู่มัน เหมือนกับอยู่บนก้อนเมฆ แว้ๆ ได้ยินเสียงอยู่แต่ไม่รู้อะไรเลย จิต ได้ยินเสียง แต่จิตมันนิ่งอยู่ พอเป็นอย่างนี้ปึบ ท่านบอกว่าท่านฟังเทศน์แล้วนะ โอ้โฮ จิตมันเบาไป ๓ วัน ๔ วัน ท่านบอกโลกดับไปเลย ๓ วัน

พระ : แล้วอาการที่แบบว่า นั่งๆ อยู่แล้วตัวมันว่าง เหมือนกับว่ามันแผ่ว แล้วก็เหมือนกับว่าตัวว่าง

หลวงพ่ : ดี ปิติๆ

พระ : แต่มันเป็นแค่ช่วงแป๊บเดียว

หลวงพ่ : ปิติ วิตกนิกพุทโธขึ้นมา วิจาร พุทกัโธ วิตก วิจาร ปิติ สุข เอกัคคตารมณั นี้คือองค์ของสมาธิ ทีนี้มันวิตกวิจารไซ้ใหม่ ทำก่อนมันจะเกิดปิติ เกิดตัวพอง เกิดตัวโยกตัวกลอน เกิดตัวใหญ่ เกิดเห็นแสง เกิด.. ปิติทั้งนั้น รู้วาระจิตก็ปิติ ใหม่ๆ นี้อาหารไม่เคยกิน กินแล้วตื่นเต้นมากเลย แต่ก็กินๆ ไปเดี๋ยวก้เคยชินไซ้ใหม่?

ทุกคนบอก โอ้โฮ เมื่อก่อนปิติ มันมีความสุขมากเลย เดียวนี้หายไปไหน อ้าว ก็มึงเคยชินแล้วมันก็จางไปเป็นธรรมดาเว้ย แล้วจะเกิดความสุข แล้วเกิดปิติ ปิติ สุข เอกัคคตารมณั ครอบง้อมประกอบ ปฐมฌาน ทุตติฌาน ตติยฌาน จตุตถฌาน อากาสนัญญายตนะ เนวสัญญานาสัญญายตนะ ไปเรื่อย เห็นใหม่ ปฐมฌาน มันจะเริ่มสงบมา พอเกิด อยู่ที่ว่ามันจะดับตรงไหนไป พอจิต ถ้าจิตมันปิติ แล้วก็สุข เห็นใหม่ ปฐมฌาน ทุตติฌาน จตุตถฌาน มันปล่อยหมด มันว่างหมดเลย มันตัวมันเอง

พระ : เหมือนกับแบบว่าตัวเบา แล้วก็ไ้เหน็บ แล้วก็เจ็บ ไ้เหน็บมันก็จะหาย

หลวงพ่ : ขยันๆ หน่อย ขยันๆ หน่อยเนอะ ฟังแล้วมัน เออ ปฏิบัติแล้วมันมีผล อืม ค่อยชื่นใจเว้ย ขยันๆ หน่อย เอาเลย แล้วจะเห็นคุณค่า

พระ : ท่านอาจารย์ครับ อย่างเมื่อกี้ที่บอกว่าดูจิตเพื่อความสงบและเพื่อมรรคผลนิพพาน

หลวงพ่ : ไซ้

พระ : อย่างนี้เพื่อมรรคผลนิพพาน พระอาจารย์บอกว่าต้องใช้ปัญญา

หลวงพ่ : ไซ้

พระ : ต้องใช้ความคิด

หลวงพ่ : ไซ้

พระ : ความคิด บางท่านบอกว่าความคิดก็ เมื่อกี้อาจารย์บอกว่าความคิดก็คิดจากสมอง

หลวงพ่ : ไซ้

พระ : แท้จริงแล้วความคิดที่ไม่ใช่ของจริง ก็ไม่ได้เกิดปัญญา

หลวงพ่ : ถ้ามันคิดที่ไม่ใช่เป็นของจริง เป็นปุณฺชนคิด กัลยาณปุณฺชนก็ลึกลงไปอีกอย่างหนึ่งแล้ว โสคาปัตติมรรค ทำไมมันถึงเป็นโสคาปัตติมรรค? แล้วอะไรที่ไม่เป็นโสคาปัตติมรรค? นี่ไง ความคิดของใครล่ะ? ความคิดของพวกเรานะ ความคิดของพวกเราเนี่ย เราประชุมกันแล้วคิดกัน จะวางแผนอะไรก็อีกอย่างหนึ่งนะ

แต่ถ้าเป็นความคิดของเจ้าอาวาส เขาวางกฎมาก็ต้องทำตามหมดนะ ความคิดของใคร? ปัญหานี้ลึกลงยิ่งมาก หลวงตาบอกว่าขั้นของสมาธิ มันก็เป็นเท่านั้น ขั้นของปัญญา ไม่มีขอบเขต เวลา พูดอย่างนี้ถูก ท่านพูดนะถูก แต่ถ้าปฏิบัติไปแล้วจะรู้ มันถึงแยกได้ไง มันแยกได้ว่า คนที่พูดอย่างนี้เขาจะมีโลกทัศน์ ความเห็นของเขาเป็นโลกีย์ปัญญา

ถ้าคนที่ผ่านนะ คนผ่านโสคาบันพูดได้แค่ขั้นของโสคาบัน คนผ่านขั้นสัทธาขั้นอนาคา มันคนละขั้น มันคนละมิติ มันเป็นคนละความคิด คนละขั้น ถ้าความคิดเป็นขั้นเดียวกัน มันคิดแล้วต้องฆ่ากิเลสหมดใช่ไหม? ถ้าเป็นพระโสคาบันต้องเป็นพระอรหันต์เลย เพราะมันมีมรรคญาณแล้ว มันเหมือนแผลที่ผิวหนัง แผลใต้ผิวหนัง แผลในโพรงกระดูก จะรักษาอย่างไร?

ความคิดคือการรักษา ถ้าความคิดเริ่มต้นก็ความคิดบนผิวหนัง บนผิวหนังนี้เราททายเราก็หาย ใต้ผิวหนังเวลาบาดแผลลึก เราจะทำความสะอาดแผลนี้อย่างไร? แล้วถ้าโพรงกระดูกนั้นมีเชื้อโรค เราจะทำอย่างไร? นี่พูดถึงความคิดไง มันคนละขั้น ความคิดยังอีกเยอะ นี่ครูบาอาจารย์ท่านถึงค่อยๆ สอนไปไง อ้า ทางนั้นต่อไปได้

พระ : พอเราฟังอสุภะกรรมฐานนี่ระดับขั้นไหนแล้วครับ

หลวงพ่ : ก็ขั้นฟังไง ฟังอสุภะก็ขั้นฟังอสุภะ ก็ขั้นฟังอสุภะแล้วเป็นขั้นอะไรล่ะก็ขั้นฟังอสุภะ การฟังอสุภะ การฟังเป็นซากศพนี้ ผลของมันสมณะไง ถ้าไปฟังในเทพเรานี้ เราจะต่อต้านตรงนี้นิดหนึ่ง เพราะคนไม่เข้าใจว่าการพิจารณาอสุภะๆ ไม่ได้พิจารณาหรอก เพราะอสุภะเอ็งพูด มันเป็นเรื่องสัญญาทั้งหมด

อสุภะนี่นะ มัน การพิจารณาภายใน ถ้าเห็นสักร่างที่ภูฏี ความเห็นผิวนี่ เป็นพระโสคาบัน แล้วการพิจารณาภายใน ภายใต้นิสถาพเดิมะ ภายกับจิตแยกออกจากกันเป็น

สภิกขา ถ้าไปพิจารณากายตรงนี้มันถึงเป็นอสุภะไง อสุภะนี้มันแก้สุภะ เพราะในจิตได้
 สำนึกของทุกคนรักสวยรักงาม ชอบเพศตรงข้ามที่สวยงาม ทีนี้มันจะเข้าไปแก้กันตรงนี้
 อสุภะจะต้องเป็นอนาคามรรคนะ

ถ้าพูดถึงวิปัสสนานะ แต่พื้นฐานของเราเนี่ย วุฒิภาวะของจิตเรานั้นไม่ถึง คำว่าวุฒิ
 ภาวะของจิตเรานั้นไม่ถึง วุฒิภาวะของจิตเรา เป็นปุถุชน การเพ่งอสุภะเพ่งอย่างไรก็เพ่ง
 เพื่อความสงบ เพราะมันเป็นปัญญาไปไม่ได้ เป็นปัญญาไปไม่ได้หรืออก มันเพ่ง เพ่ง
 อย่างไร? เพ่งให้สลดสังเวชใจ เขาเรียกภายนอก

การไปดูซากศพเนี่ยะ อสุภะมันเกิดจากจิตสงบ แล้วเห็นภาพจากข้างในจิต แต่ถ้า
 เราไปดูซากศพเนี่ย เราคิดว่าซากศพนั้นเป็นอสุภะ ภายนอก ภายนอก เห็นไหม คุณติ เราไป
 บนถนน ไปเจออุบัติเหตุ เห็นไหม ไปเห็นเครื่องใน เราไม่กล้ากินไปหลายวัน เห็นไหม
 มันขย้อน อันนั้นเป็นอสุภะหรือยัง ไม่ใช่ นั่นคือสามัญสำนึก

แต่ถ้าเราพิจารณาภายนอก ในวิสุทธิมรรคให้ไปเที่ยวป่าช้า การไปเที่ยวป่าช้า ให้
 ไปเหนือลม เพราะไปได้ลมกลิ่นมันจะแรง ไปถึงนะ ถ้าจิตสงบนะ ให้เพ่งซากศพที่เห็น
 แล้วหลับตาเห็นภาพไหม? หลับตาเห็นภาพไหม? ถ้าหลับตาเห็นภาพ หลับตาเห็นภาพ
 ไหม? จิตมันเห็น นี่ถึงเป็นการเห็นกาย ที่ว่าเห็นกายๆ หมอผ่าตัดกายทุกวันเลย ญอบอกมึง
 ยังไม่เห็นกายเลย มึงเห็นแต่ก้อนเนื้อ การเห็นกายต้องจิตเห็น นี่ไง ที่ว่าปัญญาๆ

คนพุดนะ พอพุดถึงเรื่องนิมิตจะรู้เลยว่าปัญญาอยู่ตรงไหน เพราะถ้ามันเป็น
 โสคาบันนะมันจะเห็นกาย เพราะกายนี้ เห็นกายเป็นไตรลักษณ์ ถ้าเป็นสภิกขานะ มันเห็น
 กายคืนสู่สภาพ ถ้าเป็นอนาคามรรคนะ มันจะเห็นเป็นอสุภะ แล้วถ้าเป็นอรหัตมรรคละ
 ที่กายหมดแล้วเหลืออะไร มันทั้งกายหมดแล้วจิตมันมีอะไร นี่พุดถึงว่าถ้าพิจารณาอสุ
 ภะแล้วขั้นไหน

ทีนี้คำว่าพิจารณาอสุภะ คนพุดมันพุดด้วยสัญญา มันพุดด้วยข้อมูลของ
 พระพุทธเจ้า มันไม่เป็นจริงในตัวมันหรืออก ถ้ามันเป็นจริงในตัวมัน มันพุดออกมา มันไม่
 พุดอย่างนั้น เหมือนเราเนี่ย เอ็งมีเงินเยอะๆ มึงจะมาเที่ยวให้โจร ให้คอยไปอวดโจรไหม?
 มันปล้นมึงเลย มันยังมึงทิ้งเลย ถ้ามีคุณธรรมในหัวใจ เขาไม่พุดอย่างนั้นหรืออก คนมี
 คุณธรรมในหัวใจนะ มึงไปพุดให้ใครฟังนะเขาว่ามึงบ้า เหมือนโจรนะ เขาเห็นกันสวย
 มึงบอกไม่สวย มึงบ้า มึงบ้า แล้วมึงก็บ้า ไม่รู้ใครบ้า

พระ : อย่างนี้เท่ากับว่าปัญญา กับสมาธินี้เป็นระดับสมาธิ

หลวงพ่ : เราจะพูดอย่างนี้ก่อน อย่าวิตกกังวล อย่าเดือดร้อน มันเป็นธรรมชาติของมนุษย์ เราพูดบ่อยเห็นไหม ใครปฏิบัติแล้วไม่ผิดไม่มี อย่าวิตกกังวล อย่าไปแบ่งแยกว่าความคิดอันไหนถูกอันไหนผิด ความคิดของเราคือความคิดของเรา จุดสตาร์ทคือความคิดของเรา เราแก้ไขจากความคิดของเรา จากผิดให้มันถูก ไม่ใช่ว่าจะลบความคิดของเรา ไม่มี แล้วไปเอาความคิดที่ถูกต้องเข้ามา ไม่ใช่

 ถูกต้องเข้ามาเงินคนอื่น ไม่ใช่ของเรานะ ความคิดของเรา ทุกข์สุขนี้ของเรา ต้องแก้ที่สุขและทุกข์ของเรา แล้วแก้ที่ความคิดของเรา อย่าวิตกวิจารณ์ ทำไปตรงข้อมูล เมื่อเราสกปรกต้องล้างมือเรา ความคิดที่อยู่ในความคิดเราที่มันทุกข์ต้องล้างที่ความคิดเรา ไม่ใช่แบ่งว่าอันนี้คิดถูก อันนี้เป็นโลกียะ อันนี้โลกุตตระ มันเป็นจากเรานี้แหละ มันเป็นจากชีวิตเรา มันเป็นจากข้อมูลของเรา แล้วแก้ไขกันไปตามนั้น

 ไม่ใช่ว่าพอเราพูดปั๊บ ก็จะปฏิเสธกันหมดเลยนะ แล้วก็ไปเอาข้อมูลที่ถูกต้องกันมานะ ข้อมูลที่ถูกเอาที่ไหนล่ะ? เราไม่ได้สร้างขึ้นมา อย่าวิตกวิจารณ์ ตั้งใจทำ แล้วทำไปจะ

พระ : ท่านอาจารย์ครับ ขอโอกาสครับ ขอถามเกี่ยวกับนอกเรื่อง อย่างเคยไปบ้านโยม โยมเขาบอกว่า การพิสูจน์พระธาตุ ว่าจะเป็นอย่างแท้ไม่แท้ต้องให้ลอยน้ำดู ถ้าเกิดสมมุติว่าเราได้พระธาตุมา แล้วเราไม่มั่นใจว่าของแท้ไม่แท้ เราไปลอยน้ำอย่างนี้ถือเป็นการลบหลู่ไหมครับ

หลวงพ่ : ไม่หอรอก ไม่ถึงกับลบหลู่ เพราะเราไม่ได้ตั้งใจสิ่งใด เพราะเดี๋ยวนี้ในโลกเรานะ มันมีอะไรที่เยอะแยะไปหมดเลย ในโลกนะ ให้อลอยน้ำนี้เอ็งปล่อยก็จมน้ำหมดละ การลอยน้ำนะ เราทดสอบ เราก็ลองมาแล้ว พระธาตุนะเอาไว้บนนี้ แล้วลอยน้ำ ในน้ำนี้เราเอามือเราอย่างนี้ มันจะลอยขึ้นมา ถ้าวางปุ๊บจมเลย

 ไว้ที่ปลายนิ้ว ไว้ที่ปลายนิ้ว แล้วเอานิ้วเราลงน้ำไป เหมือนกับลอยลงน้ำไปมันปล่อยไป ลอย อันนี้การลอยน้ำไม่ลอยน้ำ อ้าว การลอยน้ำหรือไม่ลอยน้ำนี้ เราเคารพบูชาของเรา เพราะเดี๋ยวนี้ะ พระธาตุนี้เราจะบอกว่ามันเป็นสิ่งบอกเหตุใช่ไหม? แต่ความสิ่ง

ที่มันจะเป็นพระธาตุจริงๆ แล้วมันเป็นทีใจของพระอรหันต์ก่อนนะ สำคัญตรงหัวใจอันนั้น พระธาตุเป็นการยืนยันทางวัตถุไป

ทีนี้พอการยืนยันทางวัตถุแบบนี้ พวกที่เขาหาผลประโยชน์ไป เขาก็จะหาว่า พระธาตุจริงๆ ก็ได้ อย่างเช่นเรา เราจะตายอยู่นี้ เราก็เก็บพระธาตุไข่มุก ของครูบาอาจารย์มีนะ แล้วเราก็ใส่ไว้ด้วย เวลาเราตายเราก็มีพระธาตุนะมิ่ง แต่พระธาตุของครูบาอาจารย์ไม่ใช่พระธาตุเรา ของกูเป็นกระดูกไอ้ห่า แต่กูเอาพระธาตุมาใส่ของกูด้วยนะ ก็เป็นพระธาตุเนอะ เราอย่าให้คนหลอก พระธาตุมีไข่มุก? เราก็กินไข่มุกกันไข่มุก? เราตายเสร็จแล้ว เราเผาเสร็จแล้ว เราก็กินพระธาตุมาโรยใส่กระดูกเราด้วย ก็เป็นพระธาตุ พระธาตุมีจริง

พระ : พระอาจารย์ครับ ขอโอกาสครับ แล้วอย่างถ้าสมมุติว่าเราไปลอยน้ำแล้วอย่างนี้ พอเราขึ้นขึ้นมาปุ๊บ เราใช้กระดาษธรรมดาเช็ดได้หรือเปล่าครับ หรือว่าใช้ผ้า

หลวงพ่ : เคารพบูชา พระธาตุนะ พระธาตุถ้ามีพระธาตุนะ ทำความสะอาด พระธาตุต้องทำความสะอาด แล้วบูชาด้วยดอกมะลิ ลูกศิษย์เรานี้บูชา บางคนมีอยู่ ๓-๔ องค์ เป็นร้อย

พระ : ดอกมะลิหรือครับ

หลวงพ่ : ดอกมะลิ เพราะอย่างของลูกศิษย์เรานี้ บางที่เขาเอามาแจกกัน จาก ๓ องค์ เต็มเป็น ๘ เป็น ๙ มาเองนะ มาเองเขาก็เอามาแบ่งคน โนนบ้าง แบ่งคนนี้บ้าง มาเอง ต้องมีวาสนานะ ถ้าไม่มีวาสนานะ หายเองนะ หายจริงๆ ทำไม่ดีหายไปเลย หายเองนะ เราถึงว่ามันเป็นวัตถุที่มันแปลก เหมือนเป็นวัตถุที่มีชีวิต มาได้เพิ่ม ได้ลดได้ ของอย่างนี้มี

เพียงแต่ที่ว่าที่เรานี้เราไม่ต้องการให้เราไปอยู่ในห้องตลาด เพราะห้องตลาด นะ คนดีก็มี คนหาผลประโยชน์ก็เยอะ ก็คือเรามีเท่าไรเราแจกหมด เมื่อก่อนนะเราไปบ้านตาด เราจะมิไควต้า พอไปบ้านตาดปั๊บ ไปกฐิน พระจะเก็บไว้ให้ เกศาท่าน เขาจะเก็บไว้ให้เราเลยนะ กลับมานี้เราแจกๆ แล้วพอแจกไปแล้วมันจะขดเป็นตัวด้วง มันจะขดรวมกันหมดนะ เส้นผมนี้มันจะรวมกัน ขดเป็นด้วงเลย เป็นเม็ดๆๆ ของหลวงตานี้ เราแจกหมดนะ เพราะเราถือว่าญาติโยมเขาควรได้ เราเป็นพระก็ต้องเอาที่นี้

พระ : อย่างเส้นเกศาของหลวงตานี้ผมก็มีอยู่ ก็ยังไม่แปร

หลวงพ่ : ขาวไหม? ใสไหม? เก็บไว้ขาวใส มันอยู่ หลวงตานะ หลวงตาท่านเผาศพ หลวงปู่มันเสร็จ ตอนที่เผาศพหลวงปู่มัน เพราะมันมีเหตุผลไง มันมีเหตุในวัดหลวงปู่มัน เพราะว่ามันมีพระองค์หนึ่ง หลวงตาท่านเล่าเอง พระองค์นี้เป็นคนอุบลฯ เขากลับมาจาก อุบลฯ เขามาฟ้องหลวงปู่มันว่า

“เขาเอาพระธาตุของหลวงปู่เสาร์ไปดำ ดำแล้วก็เอาไปผสมทำพระกัน”

หลวงปู่มันก็ขึ้นเลย “ไอ้หมา หมาแทะกระดูกๆ ชี้เลย ไอ้โน้นก็หมา ไอ้นี้ก็หมา”

หลวงตานั่งอยู่ด้วยใจ ท่านคิดในใจว่า “เราไม่ใช่หมา” คือไม่ยอมไง ไม่ยอมเอา พระธาตุ ที่นี้พอเผาศพหลวงปู่มันเสร็จแล้ว ท่านก็ไม่เอา ท่านไม่เอานะ พอท่านไม่เอา ท่านไม่เอาด้วย ท่านกลัวเป็นหมา ที่นี้พอท่านไม่เอาพระธาตุ กระดูกหลวงปู่มันเลย ตอน นั้นยังไม่เป็น ตอนนั้นก็ขึ้นไปภาวนาที่คอยกรรมเจดีย์ที่ว่าท่านอีก ๘ เดือนถึงจะสำเร็จไง

พอสำเร็จ ต้ม! ขึ้นมานะ ไอ้โฮ ท่านบอกเลย ท่านมากราบนะ มากราบขอขมา ขอ แล้วขออีกใจ กราบขอขมา เพราะตอนนั้นใจมัน คนยังไม่สิ้นใจไหม? ฉะนั้น พอขอขมา เสร็จแล้วก็ไปขอกระดูกมาเก็บไว้ นี่ฟังนะ ตรงนี้ จะเข้าตรงนี้แล้ว ฉะนั้น พอของทั่วไป เขาเป็นพระธาตุกันหมดเลย ของหลวงตาท่านก็เก็บของท่านไว้ ๒๐ กว่าปี ไม่เป็น อย่างไม่เป็น

ท่านก็เลย มันสะกิดใจ ลูกศิษย์มากราบ คนโน้นก็เป็นคนนี่ก็เป็น ท่านก็เลยให้ลูก ศิษย์ท่านไป ที่อุดรฯ พอให้ลูกศิษย์ท่านไป ๗ วันเท่านั้น ลูกศิษย์มากราบเลย

“หลวงตา หอมไปทั้งบ้านเลยนะ กลิ่นมันหอมก็แปลกใจว่ามันเป็นเพราะอะไร ไปเปิดผอบนะเป็นพระธาตุหมดเลย”

หลวงตาท่านพูดคำนี้ไง ท่านสลัดใจ ธรรมะเป็นธรรมสังเวช ปลงธรรมสังเวช ท่านบอกว่า เรานี้จับท่านมาขังคุกไว้ คือพระธาตุควรจะเป็นพระธาตุถ้าอยู่กับคนอื่น แต่ ไปอยู่กับท่าน กรรมไง กรรมที่ท่านบอกท่านไม่.. ไม่เป็น อย่างไม่เป็น พอให้ลูกศิษย์ ไปปีบนะ ๗ วันเท่านั้น เก็บอยู่เกือบ ๓๐ ปี พอเปลี่ยนมือนะ เป็นทันทีเลย ฟังอย่างนี้มัน อยู่ที่ผู้ มันอยู่ที่คุณภาพของเราด้วย ผู้ที่ถือ เราต้องทำให้สะอาด ทำให้ดี

พระ : ถ้าเช่นนั้นหมายความว่า ธรรมดาจะมีกรรมกับหลวงตา

หลวงพ่อ : เราพูดให้คิดๆ แล้วแต่เราจะคิด เอาเลย

พระ : ผมอยากจะถามว่า ช่วยอธิบายความหมายของพระธาตุให้ผมเข้าใจหน่อย ว่ามีความหมายมันคืออะไร?

หลวงพ่อ : ไม่อธิบาย เรื่องยาว เพราะเรื่องอย่างนี้มันเป็นการ.. ทางวิทยาศาสตร์ เขาบอกมันเป็นไปไม่ได้ กระดูก มันเป็นไปไม่ได้นะทางการแพทย์ เพราะมันมีหมอ คนมาหาเราเยอะมาก มันมีหมोजำชื่อไม่ได้นะเขามาหาเราเอง ตัวเขาเองมาหาเราเลย จากศิริราช เพราะว่าพ่อแม่เขาเป็นหมอ แล้วลูกๆ ก็อยู่ในตระกูลหมอ

เขาบอกว่าเขาไม่เชื่อเรื่องนี้เลยนะ แต่ต้องเชื่อ กูง ที่แรกกูก็ง ใอันมันเล่นลื่นอะไรวะ? บอกผมไม่เชื่อเลยพระธาตุ แต่ผมต้องเชื่อ แล้วเขาก็เปิดตัว ว่าเขา ๓ คนเป็นคนผ่าสะบ้าของหลวงปู่แหวน พอผ่าออกมาเป็นแก้วเลย ทางกรแพทย์เขาว่าพัสเทลลา (patella)อะไรพวกนี้มันจะเป็นไม่ได้ กระดูกมันจะเป็นแก้วไปไม่ได้ แต่เดี๋ยวนี้มันน่าสนใจ

ที่เราไม่อยากให้ยึดมันตรงนี้มาก เพราะมันจะเข้าไปในทางโลกมากเกินไป ในปัจจุบันนี้เนะ ทางวิทยาศาสตร์ เรานี้สมมุติว่าพ่อแม่เราตาย เรารักพ่อแม่เรามาก เขาให้เก็บกระดูกไปเผาในเชิงความร้อนสูงสุด เป็นแก้วเหมือนกัน ตกผลึกแล้วมาแขวนที่คอเดี๋ยวนี้เนะ ปุณฺชนเขาก็ทำได้ แต่มันเป็นความร้อน ความร้อนเท่าไร สูงมาก แต่ของพวกเราเผากันธรรมดา

พระธาตุมันเป็นได้ มันเป็นที่จิตของพระอรหันต์ พอดีพระอรหันต์มันอยู่ในร่างกาย นี้ไง ที่ว่าธรรมกาย ธรรมกาย ถ้าจิตนี้เป็นธรรมแล้วนะ มันอยู่ในนั้น มันฟอกกายนั้น มิได้เฉพาะพระอรหันต์เท่านั้น พระธาตุนี้มี มันเป็นเรื่องคุณธรรมอันนั้น อ้าว ว่าไป

พระ : คือออกมาเป็นคริสตัล เป็นสีม่วง

หลวงพ่อ : ไซ้ๆ เห็นไหมล่ะ

พระ : วาวๆ เหมือนเป็นพวกทรายสะท้อนแสง

หลวงปู่ : เคยเห็นหระอ นั้นนะ ที่เราเห็น เราไปเห็นมา ๒ องค์เราถึง เคยเห็นหระอ เราไปเห็นของหลวงปู่ขาว กับหลวงปู่พรหม หลวงปู่ขาวไปอยู่ที่ถ้ำกลองเพลสิ เป็นมรกดเลย โอ้อโฮ เพราะพระธาตุนี้ มันอยู่ที่คุณสมบัติของจิต คุณสมบัติที่จิต จิตนั้นมันประเสริฐแค่ไหน พอจิตประเสริฐแค่ไหนมันฟอก หลวงตาบอก มันฟอกใจ

บางทีพระธาตุคำก็มี เพราะพระธาตุคำนี้ละ ส่วนใหญ่แล้วในตำราบอกว่า เป็นมิจฉาทิฐิมาก่อน คือว่าอย่างเช่นเรานี้ถือศาสนาอื่นมาก่อน แล้วพอเปลี่ยนมาแล้วปฏิบัติแล้วเป็นพระธาตุจะออกสีดำ ไอ้อย่างนี้ถ้าเราพูดกันไปแล้ว มันก็เหมือนกับเรายกย่องหมู่คณะพวกเรา เป็นพระธาตุเราก็เชื่อ เราก็เชื่อพระธาตุนะ เพราะเราได้มันแปลกประหลาด

เราได้ประสบการณ์กับตัว ของอาจารย์สิงห์ทองนี่ เพื่อนเอามาฝาก เป็นกระดูกแล้วมันก็เริ่มเป็นแก้วมา ๑ ใน ๔ แล้วก็แก้วมา ๕๐ เปอร์เซนต์ แล้วก็ ๗๕ แล้วก็ ๓ ใน ๔ เป็นแก้วหมดเลย เป็นพระธาตุหมดเลย อย่างนี้ แหม สะใจมากเลย เป็นซัดๆ เป็นกับมือ เห็นซัดๆ

ที่เราพูดอย่างนี้ละ แบบว่าพระเรามันหลากหลาย พระเรานี่มันเป็นนักธุรกิจก็มาก ฉะนั้นเราถึงแบบว่าไม่ให้ คือได้ก็ได้ ไม่ได้ก็ไม่ได้เป็นไร ไม่ต้องให้เราไปขวนขวาย ให้เราเป็นเหยื่อของสังคม ถ้าเรามีวาสนา มันจะมา มันจะได้เอง เราทำใจเราเถิด เราถึงว่าเรื่องพระธาตุเราถือเป็นอันดับ ๒ อันดับแรกคือหัวใจของพวกเรานี้ หัวใจพวกเรานี้ อันดับแรก อันนั้นเป็นอันดับ ๒ นะ

ถ้ามันเป็นไปแล้วมันเป็นเอง มีพระอยู่องค์หนึ่ง เรามาพูดหยอกเล่นบ่อย เขาหลงตัวเองใจ แล้วเขาไปอยู่ที่บ้านคา แล้วเขาไม่บิณฑบาต แล้วลูกศิษย์ก็ถามว่า ทำไมอาจารย์ไม่บิณฑบาต บิณฑบาตไม่ได้หรือ กระจกมันเป็นพระธาตุหมด มันร้อน เจอแดดแล้วมันร้อน(หัวเราะ) เราก็ถามว่า มันไม่ตายหายไปแล้วหรือ กระจกเป็นแก้วหมด มันไม่มีผลิตเมล็ดเลือดมันจะอยู่ได้อย่างไรล่ะ?

เห็นไหม เราอยู่ในวงการนี้ เราเห็นมาเยอะ คนมันแอบอ้างแล้วมันเอาไปอย่างนี้ เราเป็นพระ เราต้องมีจุดยืน อย่าเดินตามสังคม เราเป็นจุดยืนให้สังคม ให้สังคมไม่โดนหลอกกันไง เรานี้มีคนมาให้เยอะ บางคนมาให้เยอะมากเลย บอกโยม โยมให้เราทำอะไร

นะ เราก็แจกหมด ถ้าโยมเก็บไว้ของโยมดีกว่า บางทีเขามาให้เป็นถาดๆ เลยนะ พระบรม
สารีริกธาตุ โยมเอากลับไป ถ้าให้เรานะ พຽງนี้หมดเลย พอเข้ามามีโยมมานะ เกลี้ยง เรา
ไม่เก็บไว้โดย วัตถุ ของนอกร่าง หัวใจสำคัญ หัวใจ

หลวงตาท่านพูดบ่อย มีพระเอาของไปให้ท่านนะ ท่านบอกเลยนะ

“คนใจมันชั่วกำเพชรนิลจินดามากี่ชั่ว คนมันดี ใจมันดี กำขี้มามันก็ดี”

คือมีคนจะเอาของมาถวายท่านนะ โนนก็ดี นีก็ดีนะ มันเอาหน้ากันนะ ท่านบอก

“คนมันชั่ว อะไรดีเข้าป่า โยนเข้าป่าหมด ไม่เอา”

ถ้าคนมันดีนะ น้ำใจเราถึงกันนะ ของไม่มีคุณภาพขนาดไหน แต่เขาคิดกันด้วยใจ
หลวงตาท่านพูดอะไรนะ มันสะท้อนใจเราหมด แปลกมาก ท่านพูดอะไรมาสะท้อนใจ
มากๆ แล้วพอท่านพูดปั๊บ เราจะเอาตรงนี้เป็นตัวตั้งเลย เป็นหลักตรงนี้ เราจะดำรงชีวิต
อย่างนี้ เราจะไม่วุ่นวายกับใครอย่างนี้ ทำอย่างนี้ๆ ท่านพูดอะไรเราจะเอามาจับไว้ในสมอง
เก็บหมด เราทำอย่างนั้นเลยละ

สำคัญที่นี้ๆ แต่มันเป็นการยืนยันกันทางเทคนิคว่ามันเป็นอย่างนั้นจริงๆ เป็น
พระอรหันต์ ต้องเป็นพระธาตุ บางองค์เขาบอกว่า เขาบอกเขาไม่ อาจารย์เขาอธิษฐานไว้
ไม่ให้เป็น อธิษฐานกับความจริงคนละเรื่อง มีพระพยายามจะพูดให้เรายอมรับ ไม่มีทาง
ถ้าเป็นความจริงนะ มึงไม่ต้องบอกให้กูยอมรับหรอก กูรับเอง แต่ถ้ามึงจะบังคับให้กูรับ
นะ ไม่มีทาง เหตุผลกูฟังขึ้น เราฟังด้วยเหตุผล หลวงตาท่านสอน “เหตุและผลรวมลง
เป็นธรรม” เหตุและผล เราคุยกันด้วยเหตุและผล แล้วลงมาที่เหตุผลนั้นคือธรรมะ

พระ : อาจารย์ แล้วอย่างเงิอาจารย์บางรูปที่มรณภาพไปแล้ว สังขารของท่าน
ไม่เน่าไม่เปื่อย นี่เป็นเพราะอะไร ช่วยอธิบายให้ผมหน่อย ผมไม่เข้าใจ

หลวงพ่อ : หมากูก็ไม่เน่า มหากูตายแล้วก็ไม่เน่าเยอะเยะเลย มันเรื่องข้างนอก คุณ
เอ็งไปดูไอ้ฉัน เจ้าแม่ลิ้มกอเหนี่ยว ก็นั่งงั เขาเป็นใคร? มีเยอะเยะไปที่เขานั่ง เป็นคนที่
นั่งแล้วไม่เน่าก็เยอะเยะไป ไอ้เรื่องอย่างนี้เราไม่ตื่นตื่นหรอก เราไม่ต้องไปตื่นตื่น มัน
เรื่องข้างนอกนะ คุณมัมมี มันทำ ไปดูอียิปต์สิ มันก็ไม่เน่า ของเราพระพุทธเจ้าสอนแล้ว
พระพุทธเจ้านี้ ๗ วันเผาเห็นไหม

ชาวพุทธ เมื่อก่อนนะ สมัยโบราณ สิ่งที่เขาขุดค้นทางประวัติศาสตร์นะ ทางโบราณคดี เมื่อก่อนเขายังไม่มีศาสนาเขาฝังกันนะ อย่างเช่นกระดูก ห้าพันปี เจ็ดพันปี มันได้เจอบ่อย แต่พอศาสนาพุทธแล้วเผาหมดๆ พอเผาหมดไปตรงนี้ก็จบกันไป เผาเลย กลับสู่สภาพเดิมของมัน อ้าว ว่าไป

พระ : (เสียงไม่ชัดเจน)

หลวงพ่อก : เกจิอาจารย์นะ เราจะบอกอย่างนี้ เกจิอาจารย์ เกจิอาจารย์ เป็นพวกฆานโลกีย์ เราขึ้นไปอีสาน เมื่อก่อนเราขึ้นไปเราน้อยใจมากเลย ทำไมพระปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบมาอยู่ทางภาคอีสานหมด เราต้องไปศึกษามาจากทางอีสาน เพราะทางอีสานเราคิดเลยนะ เมื่อก่อน ไม่ใช่คิด ประสบการณ์ เมื่อก่อนธรรมยุตเรานี้มันไปทางรถไฟกับทางสายน้ำ ที่อุบลฯ มันมีทางรถไฟไปถึงจะมีธรรมยุต แต่ทางสกลฯ ทางอุดรฯ ไม่มีเลย มหานิกายทั้งนั้น

หลวงปู่ฝั้นก็เป็นมหานิกาย แล้วยุติ หลวงปู่ขาวก็เป็นมหานิกายยุติ พวกนี้มหานิกายหมดเลย เพราะมันลงด้วยกรรมฐานไง พอลงกรรมฐานปั๊บนี้ ปฏิบัติมันจะเข้มแข็งไง นี่พอลงกรรมฐาน กรรมฐานใครสอน กรรมฐานนี้ปฏิบัติเอาเรื่องของใจใจใหม่? แต่ภาคกลางเรานี้ ภาคกลางมันทำมานะ ทำมานทำสมาบัติใจ มันก็เพ่งกันไง เพ่งมาเพื่ออะไร? เพื่อเอาพุทธคุณใส่ในกระเบื้อง เอากระเบื้องมาขายกันไง

แต่มัน เขาเรียก ไม่ใช่สุปฏิปันโน อชฺฐายปฏิปันโน สามิจิปฏิปันโน เดียวนี้การปฏิบัติมันอชฺฐายปฏิปันโน ปฏิบัติตรง ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ ปฏิบัติสมควรแก่ธรรม แต่การเพ่งฆานโลกีย์ เพ่งเพื่อมีสมาธิ มีพลังแก่กล้า เพื่อมาทำไ้พวกพระนี่ มันเป็นเกจิอาจารย์เห็นใหม่ เดียวนี้ละ ดูสิ ฆราวาส เขาก็ทำกันได้

แล้วมีงมาคู่นี้ จตุคามนี่น่าเศร้าเลย จตุคามออกไปเรื่องเทวดาแล้ว นี่จะพูดถึงว่าหลวงพ่อกเป็นหลวงพ่อกอะไรนี้เห็นใหม่ พระภาคกลางส่วนใหญ่เป็นเกจิอาจารย์ เกจิ คือทำความสงบแล้วเอามาทำคุณประโยชน์ทางนี้ มันอยู่ที่หัวหน้าน่าใจ เวลาในเทศน์จะเทศน์ให้ฟังตลอดว่า หลวงปู่เสาร์หลวงปู่มั่น เพราะอะไร?

เพราะหลวงปู่เสาร์หลวงปู่มั่นออกปฏิบัติที่แรก โคนเขาเสียดสี โคนเขารังแก โคนเขาทำลายมาเยอะมาก เพราะเราไปสืบค้นประวัติ แล้วเศร้าใจมาก เพราะคนเขาไม่

ทำกัน ห่มผ้าอย่างนี้ไปเขาวีงหนีเลย เขาว่าผีบุญ เดียวนี้ห่มกันหมดเลยนะ เมื่อก่อนมันห่ม
สีเหลืองแจ๊ดหมดนะ พอหลวงปู่เสาร์หลวงปู่มั่นมานะ เขาจับแล้วจับอีก หลวงปู่มั่นนี้
โคนเยอะมาก

เพราะสังคมโลกเขาไม่เชื่อกันแล้วว่ามรรคผลมี ทีนี้เราก็อ้อนกลับมาที่สังคมเราสิ
เราไปอยู่กับหลวงตาหลวงปู่เจี๊ยะท่านจะพูดถึง อย่างพระภาคกลางนี้ หลวงพ่อเถา วัด
ลำเภาทอง ลพบุรีนะ นั่นนะไปเจอหลวงปู่มั่นในป่า แล้วจะขอตามหลวงปู่มั่นไปด้วย ไป
เจอธุดงค์ ธุดงค์ไปเจอกันไง ไปเจอหลวงปู่มั่นบอก แล้วชมกรกล่ะ? ชมกรกไม่มี

ชมกรกไม่มีปี่นี้ เขาอยากไป เขาบอกว่า “ผมเอาชายผ้านี้ครับ แล้วกดไปอย่างนี้
ครับ แล้วผมใช้น้ำนี้” น้ำนี้มีตัวสัตว์ไง หลวงปู่มั่นยังงี้หลวงปู่มั่นก็ไม่ยอม เราไปอ่าน
ประวัติหลวงปู่เถาไป หลวงปู่เถาบอกว่าท่านคิดเสียใจมากเลย เราเป็นพระ ท่านจบ
นักธรรมเอก เป็นพระในกรุง ไปแพ้วพระในป่า กลับไปคันทน์ใหญ่เลย ได้คุยกันจนเป็นหมู่
คณะกับหลวงปู่มั่น ไปเจอกัน

เพราะหลวงปู่มั่นบอกกับหลวงปู่เจี๊ยะไว้บอกว่า ภาคกลาง ท่านอาจารย์เถาๆ แล้ว
วันนั้นเราไปหาหลวงปู่เจี๊ยะ ลูกศิษย์ของอาจารย์เถามาบอกกับหลวงปู่เจี๊ยะ หลวงปู่เจี๊ยะ
ไปเลย พอกลับมาถาม ทำไมถึงไปล่ะ? หลวงปู่มั่นสั่งไว้เพราะท่านเป็นสหธรรมิก
ด้วยกันอยู่ในป่า

นี่ไง พอคนเข้าป่าไป เพราะเราไม่มีประสบการณ์ไง ชมกรกไม่มี เป็นอาบัติทุก
กฏ ถ้าเราบวชไม่มีชมกรกเดินทางเป็นอาบัติทุกกฏเพราะปัจจัย ๔ ชมกรกคือน้ำ บาตรคือ
ข้าว จีวรคือเครื่องนุ่งห่ม ปัจจัย ๔ คนขาดน้ำตาย อดข้าวไม่ตาย ชมกรก แต่เดี๋ยวนี้ไม่ต้อง
ไปไหนก็มีพร้อม โลกเจริญๆ

จะจบหรือยังนี่ จบนอกรอบเลย ไม่มีเวลา อ้าว ถ้ามันเป็นเรื่องกาวานาเอาเลย

พระ : นิพพานครับอาจารย์ เป็นแบบกายดับไปเลยไม่ต้องมาเกิดอีกแล้วไปสู่
แดนนิพพาน อย่างเช่น มีนรก มีสวรรค์

หลวงพ่อ : ไม่ใช่ อ้าว ว่าไป

พระ : หรือว่านิพพานคือต่อไปไม่มีเชื้อแล้ว มันเป็นความจริงแล้ว

หลวงพ่ : ไช้ เหมือนไฟที่ดับไป เพราะคำนี้มันอยู่ในพระไตรปิฎกไง เขาถามว่า

“นิพพานคืออะไร?”

พระพุทธเจ้าให้ผู้อื่นเห็นจุดไฟ “เห็นไหม?” “เห็น”

แล้วดับไฟ “เห็นไหม?” “ไม่เห็น”

“เมื่อก็เห็นไฟไหม?” “เห็น”

เห็นคือชีวิตกับเราไง ดับไปแล้วคือ.. แต่มันมีไหม? มันมี นิพพาน จะบอก มันพูดนะนิพพาน ไม่ใช่ออกตัวนะ เดียวจะหาว่าดูจะหนักก่อน เราจะบอกว่าถ้าใครอธิบายนิพพานนะ คนนั้นโง่ฉิบหายเลย เพราะอะไรรู้ไหม? ถ้ามีอธิบายได้นะ ทำไมพระพุทธเจ้าไม่อธิบายไปแล้ว? ไช้ ถ้ามีจะอธิบายนิพพานนะ มีงโง่ฉิบหายเลย

พุทธวิสัย วิสัยของพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้านี้ฉลาดที่สุดในจักรวาลนี้ แล้วพระพุทธเจ้ายังอธิบายไม่ได้ แล้วมีจะอธิบายได้อย่างไร? เพียงแต่ว่าคนรู้จริง ท่านพูดกันวงในเพื่อจะให้มั่นใจว่ามี มีเพราะอะไร? มีเพราะมันสัมผัสได้ นั่นเขาบอกว่านิพพานทั้งกว้างทั้งแคบทั้งนั้น โง่ทั้งนั้น เพราะอะไรรู้ไหม? เพราะมันเป็นภพ

มันเป็นที่เอ็งพูดบ๊ี้มันมีข้อโต้แย้งหมด เพราะโลกนี้สมมุติเอา อธิบายนิพพานไม่ได้ อธิบายไม่ได้เพราะอะไร? เพราะโลกนี้เป็นของคู่ สุขคู่ทุกข์นะ เอ็งว่างก็คู่กับไม่ว่าง ที่พวกมีงบอกว่างๆ ว่างๆ ว่างๆ ก็คือไม่ว่าง เพียงแต่มันเป็นสมมุติ พูดคำว่าว่าง แต่คนรู้จริงเขาอธิบายให้มีงฟังได้ไง นิพพานมีจริง

นิพพานนะ สุธัญคือสุญจากกิเลส แต่มันไม่สุญ นิพพานไม่สุญ อย่างเช่นเรานี้ เอ็งปฏิเสธว่าภพชาติไม่มีนะ เอ็งตายลงเดี๋ยวนี้สิ วิญญาณมีไปแล้ว แล้ววิญญาณมีเป็นนามธรรมที่มีงไม่เห็น สิ่งที่เป็นนามธรรมๆ เขาถึงต้องเอาปัญญา สิ่งนี้เรานำไปแก้ไขกันพอแก้ไขแล้ว ถ้ามีงแก้ไขไม่ได้ มีงปลดไม่ได้ มีงเป็นโสดาบันอย่างไร? เป็นสกิทาอย่างไร? เป็นอนาคาอย่างไร? เป็นพระอรหันต์อย่างไร?

อรหัตมรรค อรหัตผลนะ ยังไม่ใช่นิพพานนะเว้ย มรรค ๔ ผล ๔ นิพพาน ๑ นะ อรหัตมรรคคือการกระทำ อรหัตผลคือผลที่มันจะสรุป สิ่งที่ยัง เพราะมันต้องมีอรหัตมรรค มันต้องมีอรหัตผล เพราะถ้าไม่มีอรหัตมรรคมารองรับ ทางวิชาการคือการ

กระทำที่มันเป็นจริง แล้วผลที่เกิดขึ้นมา พอมันสรุปแล้ว ถึงเป็นนิพพาน ๑ มรรค ๔ ผล ๔ นิพพาน ๑ ใช่มั้ย? แล้วอรหัตมรรค อรหัตผล ถ้าพูดถึง อรหัตมรรค อรหัตผล เป็นนิพพานเลย มันก็จะเดียวกันแล้ว มรรคของใครกฎมรรคของใครผิดแล้ว?

พระ : ถ้าจิตดับเหมือนกันว่าจิตเราหยุด..

หลวงพ่ : ไม่ดับ

พระ : หรือว่าถ้าเราจะเป็นธรรมดาอย่างนี้หรือครับ?

หลวงพ่ : ใช่

พระ : แสดงว่านิพพานนี้ ตายปุ๊บก็ไปเกิดใหม่?

หลวงพ่ : ใช่

พระ : หรือว่าจากดวงจิตเราครับ?

หลวงพ่ : ใช่

พระ : ดวงเดิมใหม่?

หลวงพ่ : ใช่

พระ : แล้วถ้านิพพานก็คือ ดวงจิตเรานี่ครับ

หลวงพ่ : ใช่

พระ : ที่จะไปเกิดในภพภูมิแห่งนิพพาน

หลวงพ่ : นี่ เราจะพูดอย่างไร เราจะได้รับว่าใช่ เราก็โง่อีกแล้ว นี่เราจะพูด ถ้าได้รับ “ใช่” ภูโง่ทันทีเลย เพราะอะไรรู้ใหม่? เพราะจะไปรับเอาสิ่งที่มีอยู่ว่าเป็นนิพพานไง เพราะนิพพานคือจิตที่มันเข้านิพพานแล้วใช่ใหม่? ไม่ใช่ เพราะมันมีพวกนี้ พวกกรรมทูตมาถามเรา กรรมทูตนี้เขาไปเจอนักบวชนอกศาสนาเขาจะถามเรื่องนิพพานว่า

“จะเข้านิพพาน จะเอนิพพานอย่างไร?”

ทูลบอก “นิพพานเข้าไม่ได้ นิพพานเข้าไม่ได้”

ถ้าเข้าไปใครเป็นคนเข้า ใครเป็นคนออกนิพพาน ใครเข้านิพพานละ อาสเวหิ จิตฺตานิ วิมุจฺจิสฺสูติ อาสวะสิ้นไป อาสวะสิ้นไปจากดวงจิต ดวงจิตๆ นั้นเป็นนิพพาน แต่ดวงจิตนั้นเข้านิพพานไม่ได้ ถ้าเข้าไปมันก็มีสิ่งที่เข้า สิ่งที่เข้าก็คือภพ ใช่ไหม? มันไม่มีสิ่งที่เข้า แต่ตัวมันเป็นนิพพานได้ ทำลายตัวมันเอง

นี่ไง อรหัตมรรค ถ้าถูบเมื่อกี้ก็โง่ แต่ที่นี่คำถาม โทษนะ คำถามมันโง่เอง แล้วจะทำอย่างไร เพราะคำถามมันโง่ ก็ก็ต้องตอบโง่ๆ เพียงแต่คำถามมันโง่เพราะอะไร เพราะมันต้องการอยากรู้ใช่ไหม นี่เราเป็นพระด้วยกันนะ **ธมฺมสากจฺจนฺนา เอตมฺมมฺกฺคฺมฺมุตฺตมํ** มันมีของมันอยู่ มี นิพพานมี

ถ้านิพพานไม่มีนะ พระพุทธเจ้า ๔๕ ปีเอาอะไรสอน? พระพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมา มันมีเพราะอะไรรู้ไหม? สอุปาทิเสสนิพพาน พระอรหันต์ที่มีชีวิตอยู่ คือนิพพานที่ยังอยู่กับเรา อนุปาติเสสนิพพาน คือพระอรหันต์ที่ตายแล้ว ฉะนั้นคำว่านิพพานคืออันเดียวกัน ตั้งแต่วันที่สำเร็จขึ้นมา ฉะนั้นนี่ใจเป็นนิพพานแล้ว พอใจเป็นนิพพานแล้วมันยังมีเศษส่วน เศษส่วนคือความคิดกับร่างกาย

ฉะนั้น ถ้าเราเจอครูบาอาจารย์แบบนี้ เราถึงบอกว่า **โคตรโง่คดีเลย** เพราะมันเป็นพระไตรปิฎกที่มีชีวิต พระไตรปิฎกในตู้นี้คุยกับเราไม่ได้ แต่ถ้าพระอรหันต์มันเป็นพระไตรปิฎกแล้วมีชีวิต พระไตรปิฎกนี้คุยกับเราได้ สัมผัสกับเราได้ นี่ไงเราถึงบอก ชาวไทย พวกชาวพุทธนี่โง่คดีมากๆ เลย แต่มันโง่ มันบอกมันไม่มีก็ช่างหัวมัน อ้าวว่าไป

พระ : ถ้าพระนิพพานแล้วนะครับ หมายถึงว่า ถ้าสมมุติว่าเรา หมายถึงว่า อาราธนาท่านขอให้ท่านมาช่วยคุ้มครองเรา หมายถึงว่า คือท่านจะมาได้ไหมครับ? คือว่าท่านเข้านิพพานแล้วนะครับ

หลวงพ่ : ที่ไหนล่ะ? เอนิพพานองค์ไหนล่ะ?

พระ : หมายถึงว่า สมมุติว่าเป็นพระนะครับที่บอกว่า เป็นพระอนาคามีใช่ไหมครับ แล้วแบบมีญาณหรือว่าเดินบนพรหมด้วยนะ อาจจะแบบว่าเหมือนกับว่าคือแบบ

สมมุติว่าเราขอพรท่านหรืออะไรอย่างอื่นก็ตาม ท่านจะมาช่วยเรา สมมุติว่าเรามีอันตราย ไข้ใหม่ครับ? อย่างเช่น เกิดอุบัติเหตุหรือว่าประสบเหตุการณ์อะไรอย่างนี้

หลวงพ่อก : ไม่หรอก มันเป็นอย่างนี้นะ ถ้าพูดอย่างนั้นแบบนี้ มันเป็นเรื่องที่เหนือกรรม เพราะพระพุทธเจ้าไม่เหนือกรรมนะ แต่ช่วยได้เป็นบางครั้งว คำว่าบางครั้งว หมายถึงว่าเป็นสายบุญสายกรรม มันทำได้ คำว่าสายบุญสายกรรม คือมันเกี่ยวพันกันมา ในสิ่งที่ดี แต่ถ้าสิ่งที่มันเกี่ยวพันกันมาไม่ดี มันเหนือกรรมไม่ได้ คำว่าเหนือกรรมนี้ เรา จะไม่มีอำนาจ

เราเป็นโจร ไปปล้นคนอื่นไว้ แล้วจะให้พระองค์ไหนมาช่วยเรา ก็เท่ากับไป ทำลายน้ำใจคนที่เราปล้นด้วย เรามีกรรมแล้วนี้ กรรมที่มันเกิดขึ้นมากับเรา พอกรรมที่ เกิดขึ้นมากับเรา ใครจะมาช่วยกรรมนี้ของเราได้ เว้นไว้แต่เราภาวนาแก้กรรมที่ใจเรา คือมันพ้นจากกิเลสอย่าง พระโมคคัลลานะ

พระโมคคัลลานะเป็นพระอรหันต์ จนโดนโจรทุบตาย เพราะกรรมที่ฆ่าแม่ไว้ คำ ว่ามีกรรม กรรมของเราก็ส่วนหนึ่ง แต่ถ้ามีสายบุญสายกรรม คำว่าสายบุญสายกรรมคือมี กรรมร่วมกันมา เขาจะเกื้อกูลเราได้ แต่ถ้าพูดถึงว่าอย่างเราอธิษฐานแล้วจะให้ได้หมดนะ ก็ถูกฆ่าเขาเลย แล้วอธิษฐานให้ช่วยจะได้อะไร? นี่สมมุติๆ ใจ

สมมุติให้เห็นชัดๆ ไข้ใหม่ ว่าเราทำชั่ว แล้วก็บอกว่าให้พระอรหันต์มาช่วยกูให้กู เป็นคนดี มันเป็นไปได้อย่างไร? ก็กรรมจำแนกสัตว์ เราทำซะเอง เราทำแล้ว วิบากเกิด แล้ว มันต้องเป็นผลอย่างนั้นแล้ว เราจะบอกว่าไอ้คำว่าได้ เหมือนพ่อแม่กับลูก มันก็รัก กันเป็นธรรมดา มันได้ เขาเรียกว่าสายบุญสายกรรมไง สายบุญสายกรรมนี้มันจะ เกื้อหนุนกัน

แต่ถ้าไม่ใช่สายบุญสายกรรม ทำไมพระพุทธเจ้าตั้งเขตทักษะ ๘๐ องค์กร ทำไมลูกศิษย์ของแต่ละองค์ไม่เหมือนกัน เราไปฟังเทศน์องค์นี้ แม่งฟังไม่เอาไหนเลย ไปฟังองค์อื่น องค์อื่นดีกว่า จิตนิสัยของคนมันก็แตกต่างกันหลากหลาย ถ้าบางทีนะเราคิดทาง วิทยาศาสตร์ใจ คิดว่าพระองค์นี้จะมีบุญมากจะช่วยเหลือได้

บางคนบอก โอ๊ย ทำแล้วได้บุญนะ ก็ตั้งมันเป็นรัฐมนตรีกระทรวงการคลังสิ คน ไหนรักษาโรคได้ดี ก็ตั้งเป็นรัฐมนตรีสาธารณสุขเลย จะได้ไม่มีคนตาย มันเป็นไปได้

แต่มันช่วยเจือจางด้วยสายบุญสายกรรม ถ้าอย่างนั้นปึ้นนะ ถ้าองค์ไหนจะทำได้นะ ตั้งเป็นรัฐมนตรีกระทรวงการคลัง ประเทศชาติจะได้มีสตางค์ ถ้าใครช่วยได้หมกก็.. มันไม่ได้ แม้แต่พระพุทธเจ้ายังทำไม่ได้นะ

พระพุทธเจ้าเห็นไหม ที่ว่าหลวงตาท่านพูดถึงลูกศิษย์ของพระกัสสปะ ที่เขาหาบของไป พระพุทธเจ้าบอกว่า นี่เป็นลูกศิษย์พระกัสสปะ ไม่ฟังพระพุทธเจ้าหรอก พระพุทธเจ้าบอกนั่งรอรออยู่นี้ ลูกศิษย์พระกัสสปะ เดี่ยวเขาจะมาเอง พอเขาไปเจอพระกัสสปะ เขาศรัทธาพระกัสสปะ พระกัสสปะก็บอกว่า “พระกัสสปะเป็นลูกศิษย์” ก็อยากถวายอาจารย์ด้วย พระพุทธเจ้าก็ได้เห็นไหม สายบุญสายกรรมนะ

ไม่อย่างนั้นพระพุทธเจ้าไม่ท้อใจหรอก เวลาตรัสรู้ขึ้นมาแล้ว จะสอนเขาได้อย่างไร? ยังมีเราฟังอยู่ในธรรมบทที่บอกว่าพระโมคคัลลานะ จะไปต่อว่าพระพุทธเจ้าไปว่าพระพุทธเจ้าไปสอนคนที่อื่นหมดเลย คนที่หน้าวัด ทำไมไม่ไปสอน? มันมีโยมคนแก่คนหนึ่ง

ที่นี้พระพุทธเจ้าบอกว่ามันไม่ได้หรอก เขาไม่รับ แบบว่ามันไม่มีวาสนาใจ ที่นี้พระโมคคัลลานะไม่เชื่อ พระโมคคัลลานะไม่เชื่อบอกพระพุทธเจ้าให้ลอง นั่งอย่างนี้พอเรามาเทศน์อย่างนี้ก็หันหน้าหนี เวลามาศึกษาหันหน้าหนี พอเข้ามาใกล้ๆ ก็หันหน้ามองฟ้าเลย พระโมคคัลลานะขึ้นไปหาเทศน์เลย ก็ก้มหน้าลงดินเลย นี่ไม่เอาใจ คนไม่ใจปิดชะอย่างเดียวนะ คนมีฤทธิ์มีเดชขนาดไหนก็ช่วยไม่ได้

อันนี้เพราะคนไม่เข้าใจก็บอกว่า แบบว่าอยู่หน้าวัดไป พระพุทธเจ้า หน้าวัดยังไม่สอน ไปสอนคนไกลไป พระพุทธเจ้าบอกว่าเขาไม่เอา ใจมันปิดนะ ไม่ใช่เรา เอ็งทำดีแล้วคนจะชมหมกคนนะ เราทำดี ทุกคนทำดีก็มีคนชม มีคนดี เหรียญมี ๒ ด้านหมด สังคมไหนไม่มีคนดีหมกและคนชั่วหมก

ฉะนั้น หลวงตาท่านสอนบ่อย ให้ดูใจเรา คนโง่ดีคนเดียวขนาดไหนช่างมันเถอะ เพราะคนมีปัญญาเขาพูดเราควรจะฟัง ในสังคม เหตุผลที่มันฟังได้มันก็ฟังขึ้น เราก็ปรับปรุงตัวเรา ถ้าเหตุผลมันไม่มีเลย เราจะไปฟังเขาทำไม คนโง่คนฉลาดนะ เราต้องวัดคุณค่าเขาด้วย ไม่ใช่ใครพูดอะไรจะเชื่อ

พระ : อาจารย์ครับขอโอกาสครับ อย่างที่บอกว่าการฆ่าตัวตาย เราต้องใช้กรรมจนกว่า ต้องฆ่าตัวตายทุกชาติ จนกว่ากรรมจะหมด และถ้าเกิดสมมุติเราฆ่าผู้อื่นตาย เราก็ต้องผลัดกันฆ่าจนกว่ากรรมจะหมด

หลวงพ่ : อันนี้อันหนึ่ง ไอ้เรื่องนี้ะมันมาจากพระไตรปิฎก พอมาจากพระไตรปิฎกปั๊บ พวกเราก็คิดเป็นวิทยาศาสตร์ ต้องตายตัว เราบอกไม่ใช่หมดละ แต่โดยหลักเป็นอย่างนั้น ตอนนี้มีลูกศิษย์คนหนึ่งเขาทำร้ายตัวเอง เขามาถามเรา อย่างนี้ต้องฆ่าตัวตายตลอดไหม? เราบอกว่าโดยหลักนะ คนฆ่าตัวตายแล้วนี้ เราทำแล้วมันมีกรรม มันก็มีความฝังใจ

แต่ความฝังใจนี้เราก็อำนาจบ้าง เราก็อำนาจบ้าง เราก็อำนาจบ้าง ไอ้บุญและภาวานี้มันก็ทอนให้อ่อนลงได้ เรา อย่างนี้ กูจะชั่วตลอด กูไม่มีความดีเลยหรือวะ? กูจะชั่วอย่างเดียวหรือ กูก็ทำดีบ้างเหมือนกันนะ มันก็มีความดีมาเกี่ยวพันบ้าง แล้วนี่คิดทางวิทยาศาสตร์นะ นี่ก็กฏที่พูดเราซึ่งนะ กิจกฏที่บอกว่า รับไม่ได้ว่ากฏแห่งกรรม รับไม่ได้ กฏตายตัว แต่ถ้ามันผลของกรรมนี้รับได้ อย่างเช่นเรานี้ ถ้ากฏแห่งกรรมนะ พวกเรานะเป็นพระอรหันต์ไม่ได้นะ เพราะเราเกิดมาจากกิเลสใจใหม่? ก็ต้องเป็นอย่างนี้ตลอดไป แต่ทำไมเราเป็นพระอรหันต์ได้ล่ะ? เพราะกรรมมันแก้ได้ไง กรรมนี้ทำลายได้นะ

พระ : ขอโอกาสครับ แล้วอย่างการฆ่า ผลัดกันฆ่ากันอย่างนี้ล่ะครับ?

หลวงพ่ : ผลัดกันฆ่าเพราะอาฆาต

พระ : แล้วเราจะสามารถทำให้การอาฆาตของเรานี้ดับหายไปได้ไหมครับ?

หลวงพ่ : เอ็งอุทิศส่วนกุศลให้เขาสิ อภัยทานสิ มันมีในพระไตรปิฎกใจใหม่ที่ว่า ๒ คนผลัดกันฆ่ากัน พระพุทธเจ้าให้อภัยต่อกัน มันมี มันมีพวกแบบว่า มีเยอะมากนะ ไอ้พวกที่แบบว่าเขาเป็นแบบกลางๆ ๒ เพศ เขามาหาเรา ทำไมผมเป็นอย่างนี้ๆ แล้วบางคนเขาบอกเลยนะ บอกว่าอะไรนะ? ไปผิติดซื้อสามแล้วจะเป็นเพศตรงข้ามนะ กูบอกอย่างนั้นเมืองไทยไม่มีผู้ชายเป็นผู้หญิงหมด มันพูดบ้าง ผิดศีลนะมันเป็นบาปไหม? เป็น

คิดสิลมันก็มีกรรมใช้ใหม่? เพราะอะไรรู้ใหม่? เพราะมันคิดสิลนี้กรรมนะ เวลาเราไปทำลาย ไม่ได้ทำลายคนคนนั้น ทำลายพ่อแม่เขา พ่อแม่ทุกคนต้องรักลูก ถ้าลูกเขาเราไปทำ มันกระเทือนหัวใจไปเยอะมาก กรรมมันมีนะ แต่ถ้ามันคิดแล้วมันเป็น ผู้หญิง เป็นเพศตรงข้ามหมด

แต่ทำไมเขาเป็นอย่างนั้นล่ะ? เป็นอย่างนี้เพราะมีงปรารถนา พระอานนทนะเป็นผู้หญิงมาก่อน แล้วพระอานนทอยากเป็นผู้ชาย กลายเป็นผู้ชายนี้ ระหว่างที่ร่างกายมันยังไม่ไปนะจิตใจมันไปแล้ว แล้วอย่างผู้หญิงอยากเป็นผู้ชาย ผู้ชายอยากเป็นผู้หญิง ทีนี้พออยากเป็นบ๊อบ มันก็ตั้งแรงปรารถนา มีงชอบเองมีงปรารถนาเอง พอมีงปรารถนาบ๊อบมันก็ต้องมีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างนี้ เพราะเรื่องนี้มันมีมาแต่ไหนแต่ไร แต่เดี๋ยวนี้โลกมันเจริญใช้ใหม่? ประชาธิปไตย ทุกคนแสดงออกได้ มันก็แสดงออกมา เมื่อก่อนมันก็เป็นอย่างนี้ แต่ด้วยศีลธรรมจริยธรรมมันกดไว้

พระ : ไม่ใช่เพราะกรรมใช้ใหม่ครับ หมายถึงว่า

หลวงพ่ : กรรมด้วย เพราะกรรมเขาอยากไง เขาอยากเป็น

พระ : กรรมข้อ ๓ ละครับ ที่เขาบอกว่า เคยนอกใจหรือว่าทำผิดศีลข้อ ๓ ถึงเป็นอย่างนี้ หรือไม่ใช่ หรือว่าเขาอยากเป็นเอง?

หลวงพ่ : เขาอยากเป็นด้วย ถ้ากรรมข้อ ๓ เราทำมาขนาดไหนก็แล้วแต่นะ เราเองก็สะเทือนนะ เพราะเราสังเกตเรื่องนี้มาเยอะนะ เราสังเกตเรื่องนี้ เพราะเพื่อน ๆ เราเสียผู้หญิงนี้เยอะมาก แล้วพอมันเป็นเสียผู้หญิง พอมันมีครอบครัวขึ้นมา ลูกมีงนะ ทั้งลูกทั้งบ้านเดือดร้อนกันไปหมด ลูกเรานะมันจะทำให้เราเจ็บปวด

กรรมที่เราทำเขา สะเทือนเขา เวลาคนรอบข้างเราโดนเขารังแก เขาจะเจ็บขนาดไหน ทั้งเจ็บทั้งปวดนะ แล้วทั้งทำให้ครอบครัวกระสานชานเซ็น เราเห็นมาเยอะนะ มันเจ็บปวดกว่าเป็นผู้หญิงผู้ชายอีก เพราะเป็นผู้หญิงผู้ชายนะมันเป็นเรื่องเพศข้างนอก แต่ความเจ็บปวดของใจ อย่งไรก็เจ็บ คนที่รักที่สุดเราโดนรังแก เอ็งเจ็บไหม?

อย่างเช่นพระเวสสันดร เขาบอกว่าเห็นแก่ตัวๆ พระเวสสันดรนี่นะเป็นสุภาพบุรุษ เป็นกษัตริย์นะเว้ย ชูชกนั่นเป็นขอทาน มันขอลูกไปแล้วมันตีต่อหน้ามีงเจ็บ

ไหม? มึงขอลูกกูมึงขอกูไปดีกว่า มึงจะตีลูกกูมึงตีกูดีกว่า แต่ทำไมมึงไม่ตีกูไปตีลูกกู มัน สะเทือนนี่นะ โปธิดาจะเกิดที่นี่ พระโพธิสัตว์ชาติสุดท้ายต้องสละลูกสละเมียทุกคน

พระ : ขอโอกาสครับ เมื่อถึงเรื่องนิพพาน จะกราบเรียนถามท่านอาจารย์ ที่ว่า พอดีคุณพระพุทธรเจ้าฉบับการ์ตูนนะครับ ที่ตอนพระโมคคัลลานะโดนโจรทุบนะ ครับผม ช่วงที่โดนโจรทุบนี้ ก็ปรากฏว่า ท่านกลับไปทูลลาเพื่อจะไปนิพพาน ใ้ตรง กราบทูลลานี้ ช่วงนี้ใช้กายอะไรครับ

หลวงพ่ : เราพูดบ่อยตรงนี้ เราเอามาเทศน์ให้เห็นผลไง อย่างพวกเราโดนทุบนะ อย่างเช่นเราภานา แค่วัดเรายังทนไม่ได้เลย ใ้นี้โดนทุบจนกระดูกหักแหลกหมดเลย นี่พระอรหันต์ พระอรหันต์ถึงว่าเวทนาไม่มีใจ เพราะถ้าปุณฺชนราโดนทุบกัน อย่างฤษีนี้ มันเหาะมาได้ เจอผู้หญิงอาบน้ำมันตกละ

ใ้นี้มันสะเทือนใจมาก เราเจ็บปวดขนาดนี้เห็นไหม นี่ไง นิพพาน คือจิตที่มี โดย ฤทธิ์ เพราะมีฤทธิ์มาก รวบรวมกายให้เป็นปกติ แล้วเหาะไปลาพระพุทธรเจ้า พระพุทธรเจ้า ฐืออยู่แล้ว พระพุทธรเจ้าบอกว่า “ตามแต่ความสมควรของเธอเถิด ตามแต่เวลาของเธอ แต่ ก่อนไปให้แสดงธรรมให้หน่อยๆ ลูกก่อน”

พอแสดงธรรมแล้วกลับไป พอกลับไปถึงตรงที่เก่า ตัวเองก็ไปนอนลงที่เก่า แล้ว คนมันตายแล้ว เอาฤทธิ์นี้คลายออก พอคลายออกแล้ว ร่างกายที่รวมมาเป็นแบบนี้ มันก็ แดกสลายอย่างเก่า แล้วพระพุทธรเจ้าก็ตามมาเผาซะ เก็บแล้วเผา

พระ : ขอลาพระอาจารย์ คือ เป็นไปได้ไหมครับ ที่บอกว่าพระที่นิพพานแล้ว คือว่า เอ้อ กลับมาสั่งสอนลูกศิษย์ครับ

หลวงพ่ : ได้ๆ อยู่ในประวัติหลวงปู่มั่นใจ นี้เขาเถียงกันมาก ว่าพระพุทธรเจ้ามา อนุโมทนากับหลวงปู่มั่น เขาว่าเป็นไปไม่ได้ๆ

พระ : หมายถึงก็คือว่า แล้วการนิพพานนี้ คือจิตไม่ได้สูญ

หลวงพ่ : ไซ้

พระ : แล้วมาบอกได้ไซ้ไหมครับ

หลวงพ่ : มันคนละมิติหมด คนละมิตินี้ โดยปกติไม่มา โดยปกติไม่มาหรอก เพราะ
ธรรมดาเราไปไหนไม่ไปไหนอยู่แล้ว อย่างเทวดาจะมา เทวดาเขาไม่ได้กินข้าวอะไร
อย่างเรา ไม่มาหรอก แต่ถ้ามานี้มันสายบุญสายกรรม

ที่นี้พอมานะ กวฬิงการาหาร วิญญาณาหาร ผัสสาหาร มโนสัญเจตนาหาร มโน
คือความรู้สึกนึกคิด มโนคือใจ มโนเห็นไหม มโนสัญเจตนาหาร แต่โลกปรียัตติกันว่า
มโนสัญเจตนาหารคืออาหารของมนุษย์เิง มโนวิญญาณปิ นิพพินทติ มโนสมมุเสปี
นิพพินทติ คือว่าพระอรหันต์ทำลายมโนแล้ว จิตดวงนั้นเป็นนิพพาน สร้างจิตดวงนั้นมา
เป็นมโนเจตนา

แล้วที่นี้ ผู้ที่ อย่างเช่นหลวงปู่มั่นครูบาอาจารย์ จิตท่านเข้าสมาธิอยู่เห็นไหม คือ
มันสัมผัสกันได้ด้วยทางจิต สัมผัสกันได้ แต่น้อย่างนี้พอบอกว่าโ้ยพระอรหันต์ ไม่มี มา
ไม่ได้ โ้ย กำไม้ในใบมือเิง พระไตรปิฎกนี้กำไม้ในใบมือ เ็งคูสิ ใบไม้ในป่าสิ สิ่ง
ที่กลับมหัสจรรย์อีกเยอะเยาะนัก ที่นี้เพียงแต่ว่า อย่างนี้มันก็เป็นความเชื่อเเอะ เขาเชื่อก็
บอกว่าไม่เป็นวิทยาศาสตร์อีกแล้ว เพราะเรามันงมงาย กูมงายฉิบหายเลย

พระ : (เสียงถามไม่ชัดเจน)

หลวงพ่ : เราเชื่ออย่างนั้น

พระ : ขอลถามเพิ่มเติมนะครับอาจารย์ หมอ... ผมเคยได้ยินมาครับ เขามีวิชาหนึ่ง
ครับ ชื่อวิชามโนมยิทธิ การดูจิตครับ คือฤทธิ์ทางใจ คือฤทธิ์ที่บอกว่าสามารถที่จะ
ทดลองได้คือว่า เหมือนว่า พวกคนไปคุณรอก-สวรรค์ได้ครับ โดยการที่เราให้จิตไป แยก
จากกายไป

หลวงพ่ : โ้ยอย่างนี้เราว่าอุปาทานหมู่ เราไม่เชื่อ เพราะมโนมยิทธินี้ทดลองแล้ว เข้า
สมาบัติ เพราะมโนมยิทธิ เขาบอกว่าให้เข้าสมาบัติ เข้าสมาบัติจนชำนาญมาก มีคน
ชำนาญมาก แม้แต่คนเราจะถ่ายนะ จะจี ต้องเข้าสมาบัติ กินข้าวนี้เข้าสมาบัติได้หมด แล้ว
มโนมยิทธิเิง น้อมสมาบัตินี้ไปวิปัสสนาในสติปัฏฐาน ๔ แค่นี้หวมกแหละจะเป็น
พระอรหันต์

ทำตามทฤษฎีจริงไหม? จริง แต่การปฏิบัติได้ไหม? คว้าไม่ได้ ไม่ได้เพราะอะไร? เพราะว่าพวกเรานี้มันหยาบ พอเราทำสมาบัติได้นะ ทุกคนคิดว่าสมาบัตินั้นคือนิพพาน เพราะเวลาปฏิบัติไปแล้วเราจะมีอุปสรรคมาก ทีนี้พอปฏิบัติไป พอจิตมันว่างมันสงบ แล้วมันเปลี่ยนขั้นตอน อย่างที่ว่าเมื่อกี้เห็นไหม? ปฐมฌาน ทุติยฌาน ที่ว่าเรื่องกายเบา เรื่องปีตินี้

ทีนี้พอมันจากอารมณ์ความรู้สึกหนึ่งมันเป็นอีกอารมณ์ความรู้สึกหนึ่ง ส่วนใหญ่ ผู้ปฏิบัติจะบอกว่านี่เป็นขั้นตอน คือว่าเป็นสกิทา เป็นอนาคา มันจะหลงตัวเองว่าเป็นธรรมะ คนที่ได้ทำสมาบัติ จะเข้าใจว่าสมาบัตินี้เป็นนิพพาน จะเข้าใจอย่างนั้น พอเข้าใจอย่างนั้นมันก็ขยับไปไม่ได้ ทีนี้ในการปฏิบัติ เราตรวจสอบตรงนั้น

ฉะนั้นอย่างที่ว่า มโนมยิตถิที่เขาพาไปนะ เราจะบอกว่ารก-สวรรค์มีจริง ถ้าพูดถึง มโนมยิตถิ เราจะยืนยันตรงนี้ ยืนยันตรงนี้ พระพุทธเจ้า พระนันทะ แต่งงานใหม่มาใช้ไหม? พอไปแต่งงานใหม่ โอ้โฮ เจ้าสาวสวยมากเลย นอนฝันถึงเจ้าสาว

“นันทะเธอจะบวชหรือ?” “บวช”

พอบวชเสร็จแล้วก็คิดถึงแต่เจ้าสาว พระพุทธเจ้าบอกว่า

“เธอคุณเจ้าสาวเป็นอย่างไร? เธอคู่วีณะ แล้วเราจะพาไปคุณนางฟ้า”

พระพุทธเจ้าจับมือนันทะเหาะไปเลย พระนันทะตอนนั้นยังเป็นปุถุชนอยู่ ไปเห็นนางฟ้าณะ พอกลับมา

“นางฟ้าสวยไหม?” “โอ้โฮ สวย สวยกว่าเจ้าสาวเยอะเลย”

“อยากได้นางฟ้าไหม?” “อยากได้”

ถ้าอยากได้ให้พุทธโศกๆ พุทธโชนเป็นพระอรหันต์เลย

พระ: แล้วเห็นจริงใช้ไหมครับ?

หลวงพ่อ: จริง

พระ: หรือว่าต้องถอดจิตไปครับอย่างนี้

หลวงพ่ : เฮอะ อย่างที่เราพูดเมื่อกี้ที่ว่า สิ่งที่เราพูดดูดีพูด สิ่งที่ว่าความเห็นนั้น
จริงไหม? จริง แต่ความเห็นนั้นจริงหรือเปล่า? สิ่งที่เห็นจริงไหม? ใช่แต่ความเห็นนั้น
จริงหรือเปล่า? เราไม่เชื่อตรงนี้ไง เราไม่เชื่อสิ่งที่เขาคุยกันตรงนี้ เราไม่เชื่อสิ่งที่เขาบอก
ที่เขาพากันไป เราไม่เชื่อ เพราะอะไรรู้ไหม? เพราะคนที่พาไปนะ มีวุฒิภาวะอะไรวะ?

อ้าวนี้ อาจารย์เป็นคนตั้งให้เราพาเอ็งไป กำหนด กำหนดเลย ย้อนกลับไปเมื่อ
วานนี้ แล้วต่างคนต่างพากันไป เราจะบอกว่านะไอ้คนที่พาไปนะ มันไม่น่าเชื่อถือ เราไม่
เชื่อ

พระ : คล้ายสะกดจิตหรือเปล่าครับ

หลวงพ่ : เราคิดอย่างนั้นๆ แต่ถ้าเป็นพระพุทธรูปเจ้าพาไป พระโมคคัลลานะ เห็นไหม
ที่พราหมณ์นิมนต์ไว้ เห็นไหม ที่ข้าวยากหมากแพง แล้วพระโมคคัลลานะทนไม่ไหวเลย
ใช่ไหม? พระโมคคัลลานะทนไม่ไหว บอกพระพุทธรูปเจ้าเลย

“จะพลิกแผ่นดินขึ้นมา จะเอางวันดินขึ้นมาสิน”

“แล้วจะทำอย่างไรล่ะ?”

“จะพาพระนี่เหาะไปบิณฑบาตอีกทวีปหนึ่ง เราจะพูดตรงนี้ พูดถึงพระพุทธรูปเจ้า
เป็นศาสดาของเรา แล้วคนที่ทำไม่ได้จริงไปพูดกับพระพุทธรูปเจ้า พระพุทธรูปเจ้าเขกหัว
ไหม? คนที่จะไปพูดกับพระพุทธรูปเจ้าว่าทำ ทำอย่างไร? ต้องทำได้จริงไหม? ไปขอ
พระพุทธรูปเจ้าเลยว่า จะพาพวกพระจับมือต่อๆ กัน แล้วผมจะจับมือพาเหาะไปเลย ไป
บิณฑบาตอีกทวีปหนึ่งเลย

พระ : วิชานี้มีจริงใช่ไหมครับ

หลวงพ่ : มีจริง

พระ : หรือว่าคนที่พาไปจะทำได้หรือเปล่า

หลวงพ่ : ใช่ เรื่องนี้เราเชื่อ เราเชื่อว่ามันเป็นไปได้จริง อย่างมโนมยทิธิ เราบอก เห็น
ไหม ทฤษฎีนั้นถูกไหม? ถูก แต่คนทำเราไม่เชื่อ เพราะไอ้โฮ มันอุปสรรคเยอะนะ อย่าง
เอ็งเห็นไหม เขานั่งรถเบนซ์กันหมดเลย แล้วบอกจะถอยรถเบนซ์ เอ็งเชื่อถูกไหม? เอ็ง

เชื่อไหมที่จะถอยรถเบนซ์ ก็กูไม่มีสตางค์ กูจะไปถอยอะไร เห็นเขานั่งรถเบนซ์กันเต็มตลาดเลยใช่ไหม? กูก็โม่เลยที่จะถอยรถเบนซ์ เอ็งเชื่อกูไหม? ถ้าเอ็งเชื่อเอ็งก็บ้า เพราะกูไม่มีสตางค์ แต่รถเบนซ์มันมีไหม? มี เพราะกูทำไม่ได้

พระ : ถามพระอาจารย์ คือผมอย่างนี้ เพื่อนของโยมแม่เขาพาไปหาพระองค์หนึ่งครั้ง ไปถามเรื่องตัวเองนี้ครับ พอดีท่านเป็นลูกศิษย์ของหลวงพ่อ... ชื่อพระอาจารย์... โยมแม่บอกว่านี้ ลูกชายนี้เขาเพิ่งเรียนจบ ให้ช่วยแบบว่า แนะนำสั่งสอนหน่อย ท่านก็พูดมาเลย เรื่องราวในอดีต เรื่องของเรา พูดกันตรงๆ เลย อย่างนี้คือแบบว่า เป็นมโนมยิทธิหรือเปล่าครับ? เพิ่งเจอครั้งแรก ท่านแบบเล่าเรื่องราวของผม ได้ตรงหมดเลย

หลวงพ่อ : กูไม่เชื่อ (เดี๋ยว เสีย เอ็งอย่าแซงดิ) (หัวเราะ)

พระ : ไม่ ผมกำลังจะพูดว่า เขาไม่ได้เจอท่าน แต่เขาเจอแม่เขาก่อน

หลวงพ่อ : อันนี้อันหนึ่งๆ เราจะพูดคำนี้ด้วยอันหนึ่ง แต่ไม่อย่างนั้นหรอก หนึ่งเจอแม่อยู่แล้ว แล้วตอนที่เศรษฐกิจมันแย่นี้ ในหลวงพูดว่าอย่างไรรู้ไหม? บอกว่า โอ้โฮ ตอนนี้เศรษฐกิจดีมาก เรากำลังเลย ทำไมเศรษฐกิจจะไรดี? อ้าว ก็เศรษฐกิจหมอดูมันดีใจ ถ้อมงคลตื่นข่าว พระพุทธเจ้าให้ถือในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์

ถ้าพ้นจากพระสงฆ์ พ้นจากธรรมะนี่นะ ขาดจากเป็นฌรเลย ไตรสรณคณน์ ก่อนจะบวชเป็นพระต้องถือไตรสรณคณน์ก่อน แล้วพูดที่เรื่องที่ไม่ใช่ เห็นไหม อย่างที่เราพูดใช่ไหม สุปฏิปัน โน อุชุนยา สามีจิ มันอยู่ที่มุมมองเขาณะ เราไม่เชื่อ เราไม่เชื่อพวกนี้เลย เพราะประสาเราเลยนะ หมอดูมันทายแม่นกว่าอีก โธ่ หมอดูมาหาเรานี้ไม่กล้าดูหรอก เพราะหมอดูมาหากู กูซัดหมอดูกระเด็นหมด

พระ : ก็คือ ท่านพูดถึงแบบว่าในเรื่องที่บอกผมไม่ได้บอกแม่ คือไม่ได้เล่าเรื่องที่ผมไม่ดีที่ผมทำไว้ แต่ว่า ท่านพูดออกมาว่ามันไม่ดีนะอะไรอย่างนี้ คล้ายกับรู้เองว่ามันไม่ดี ท่านอยู่ไม่ได้หรอก แล้วก็ป็นเรื่องอะไร ท่านพูดออกมาแบบนี้ อะไรอย่างนี้ หรือท่านพูดออกมา

หลวงพ่ : โออย่างนี้ละ เพราะอย่างนี้บ๊บนะ สักคมมันถึงเชื่อตรงนี้กันไง สักคมมันเชื่อ เราถึงบอกเมื่อที่ว่ามงคลตื่นข่าว เห็นไหม ไปเชื่อนอกศาสนา ไปเชื่อเรื่องนอกศาสนา อย่างนั้นนอกไหม?

พระ : ถ้าเป็นกลาง หรือเป็นพระนี่..

หลวงพ่ : ถ้าไม่เป็นพระเราจะไม่พูด ก็เพราะเป็นพระนี่ไงเราถึงได้พูด เราสลดใจ ยิ่งกว่านั้นอีก สลดตรงที่ว่าพระนี่เข้าเจ้าเข้าทรงกัน เข้าเป็นหมอคุณัน มันเป็นอาชีพๆ หนึ่งเลย เพราะเป็นพระเราถึงได้พูดไง ก็มีเยอะ พูดไปนี่มันก็มีทุกคนนะ ที่พ่อแม่เขาพา ลูกๆ มาหาเราก็อะยะ มันมีเด็กอยู่คนหนึ่งเขาพามาไง เพราะมันเรียนอยู่อังกฤษ มันก็ไม่ยอมรับนี่เลย

แล้วพ่อแม่เขาก็ทุกข์มาก เขาอยากให้มันสนใจศาสนาบ้าง เราบอกพระพุทธเจ้า เรานี้มีคุณมาก พระพุทธเจ้า สักคมเรานี้วัฒนธรรมมาจากพุทธะใช่ไหม? เขาบอกว่าถ้าอย่างนั้นเอดิสันมันก็มีบุญคุณมาก มันเถียงเลยละ เอดิสันเป็นคนคิดไฟฟ้า มันเห็นคุณค่าของเอดิสันมากกว่าพระพุทธเจ้านะ

พระ : (หัวเราะ)

หลวงพ่ : เออๆ มันบอกเอดิสันก็มีคุณเหมือนกัน มันไม่ยอม คนไม่ยอมก็คือไม่ยอม เห็นไหม อันนี้เราจะพูดถึงว่า อะไรมีคุณไม่มีคุณให้เขาสำนึก ไอ้ที่เขาชักมา เอาเด็กมาวัด เยอะมาก นี่มันก็ต้องพูดไปเป็นธรรมะไปเป็นอะไรไป แต่ไอ้ที่เขาพูดก็เป็นวิชาของเขา ที่ว่าเขารู้อะไร เขาทายของใคร มันก็เป็นเทคนิคของเขา ทีนี้เป็นพระ เป็นพระเราจะไม่พูดนอกจากธรรม อันนี้อันหนึ่ง

พระ : ท่านอาจารย์ครับ ขอโอกาสคือแบบว่า การปฏิบัติธรรมนี้ สถานที่วิเวกมี โอกาสมากกว่าหรือเปล่าครับ

หลวงพ่ : แน่นนอนๆ เพราะอย่างนี้รู้ไหม เพราะในหลักธรรมนั้นนะ สถานที่วิเวก กายวิเวก จิตวิเวก เราเจอบ่อย ตอนเราบวชใหม่ๆ เพื่อนๆ ลูกๆ มาก มึงไม่แน่นี่หว่า มึงแน่ ก็ปฏิบัติในเมืองสิ ทุกคนถ้าปฏิบัติในเมืองจะเก่ง มันคิดกลับกันนะ อยู่ในเมืองมันยังปฏิบัติยาก แล้วมันปฏิบัติไม่ได้เพราะอะไรรู้ไหม? เพราะว่ามันนอนใจ

นี่พูดใครเก่งๆ ก็แล้วแต่นะ เอ็งเอากลดแล้วเดินขึ้นเขาไปเลยไปอยู่คนเดียวนะ คี้นั้นมันจะคิดวิตกกังวลไปหมดเลย เพราะอยู่คนเดียว ความคิดมันจะเกิดขึ้น อยู่คนเดียวยากกว่าอยู่ในกลุ่มเยอะมากนะ อยู่คนเดียวมันไป เพราะเราชุดงค์มาแล้ว เรารู้ แต่ที่นี้โลกเขาคิดกันไม่เป็นไง เขาดูแบบโลก

อย่างพระนี่เขาเหยียดหยามเลย ไม่มีทางไปแล้วมาบวชพระ คนสั้น ไร่ไม่ตอกแล้ว มาบวชพระ หลวงตาบอกบวชพระแม่งยากชิบหาย นั่ง เอ็งทำงานอาบเหงื่อต่างน้ำนะ โอ้โฮ ทำงานอะไรเสร็จหมด แต่นั่งเฉยๆ มันทำไม่ได้นะ นั่งเฉยๆ ทำไม่ได้หรือก งานนั่งเฉยๆ เดินเฉยๆ ยากกว่างานที่เอ็งเคลื่อนไหวอยู่เยอะแยะ ประสาเรา มุมมองของโลกไง เราจะบอกว่าโลกก็ปัญญา โลกุตตระนี่ มุมมองนี้เยอะมาก แล้วเอ็งก็ไปรวบยอดเอา มุมมองอย่างนั้นเลย แล้วก็บอกว่า ต้องศาสนาตอบได้หมด ตอบได้จริงๆ แต่ต้องรู้จริง ถึงจะตอบได้

พระ : แล้วถ้าพระบวชขึ้นมา จะขอมาปฏิบัติธรรมที่นี้ต้องขอเรื่องศีล เรื่องวินัย ข้อปฏิบัติของทางวัดนี้ครับ

หลวงพ่ : ต้องจ่ายสตางค์เยอะๆ

พระ : (หัวเราะ)

หลวงพ่ : สตางค์น้อยๆ (หัวเราะ) ไม่ต้องมาปฏิบัติ ถ้าสตางค์เยอะได้ทันทีเลย อันนี้มันก็เป็น พระเรานี้เสมอกันด้วยศีล ๒๒๓ อยู่แล้ว พอบวชบั้นนี้เท่ากันหมดเลย ถ้าไม่เท่ากันหมด ลงอุปสถไม่ได้นะ ธรรมวินัยเราศึกษาสิ แล้วมาปฏิบัติ ปฏิบัติก็เพื่อฝึกฝน แล้ว มันมีใครมีศีลมากกว่าใคร แล้วจะไปฝึกอะไรอีก ไม่ต้องหรอก ตั้งใจทำ จะมาที่นี้ ๓ วันนี้อาให้รอดก่อน เดี่ยวพรุ่งนี้จะกลับบ้านแล้ว พอพรุ่งนี้แม่งเจอแดดเข้าไป เออ กลับเหอะๆ จบยัง

พระ : ถามหน่อยครับอาจารย์ หมอ... จะเป็นไปได้ไหมครับ ที่พระอรหันต์บางองค์อาจจะแบบมีเรื่องเข้าใจผิดกัน เป็นไปได้ไหม ที่พระอรหันต์องค์นี้ อาจจะมีเรื่องขัดแย้งกันอยู่ เป็นไปได้ไหม

หลวงพ่ : ส่วนใหญ่แล้วนะเราไม่เชื่อว่าเป็นไปได้ เพราะเราเห็น เช่นหลวงตานี้ เราเชื่อมั่นว่าท่านเป็นพระอรหันต์ แล้วท่านออกมาช่วยโครงการช่วยชาติ ถ้าเป็นครูบาอาจารย์ที่ดีนะ บางอย่าง นิสัย ท่านไม่ชอบท่านก็จะเก็บไว้ แต่ถ้าองค์ไหนนะท่านว่าท่านเป็นพระอรหันต์ แล้วท่านออกมาโจมตีหลวงตานะ เราไม่เชื่อ เพราะพระอรหันต์จะไม่กล่าวร้ายว่าใคร จะเห็นบางอย่าง คือไม่ชอบ คือนิสัยมันไม่ตรงกัน จะเก็บไว้ในใจ

วันมาฆะฯ จะไม่ทำความชั่วทั้งสิ้น พูดชั่วใส่ความชั่ว จะทำแต่คุณงามความดี จะทำจิตใจผ่องแผ้ว นี่คือนิสัยของพระอรหันต์ ถ้าพระอรหันต์ยังโต้แย้ง ยังจะเขาอยู่ แต่เราจะเขาเยอะนะ เรานี้จะเขาทั่วเลย แต่จะนี้เราไม่ได้จะด้วยอิจฉารือนใคร เราเล่นเขาเพราะว่าเขาไปทำลายหลวงตา เราปกป้องหลวงตา เราต่อเขาเยอะมาก นี้นอกว่าห้ามล้อใครๆ มึงนะต่อเขาเยอะ เออ ก็ล้อจริงๆ นะ (หัวเราะ)

พระ : พระอรหันต์ครับ หรือว่า พรหมด้วย(เสียงไม่ชัดเจน) หรือคือว่าทั้ง ๒ องค์นี้อาจจะ (เสียงไม่ชัดเจน)

หลวงพ่ : ไช้

พระ : เมื่อก่อนนี้พระก็มีไช้ไหม? จะเป็นโยมอุปัฏฐากหรือว่าอะไรก็ตาม หรือว่าท่านจะเมตตา แทนที่จะชื้อกันไปชื้อกันมา กับพระอีกสายหนึ่ง ที่เป็นสายวิปัสสนาโคตร ซึ่งไม่ได้ส่งเสริมหรือไม่ได้เห็นด้วยกับการที่จะ พระที่จะพูดอะไรที่ไม่ใช่ธรรมะ อะไรที่นอกเหนือจาก เช่นแบบพระที่มีฤทธิ์มีเดช หรือแสดงปาฏิหาริย์อะไรออกมาอย่างนี้ครับ ใ้กับญาติโยมซึ่งเป็นญาติโยมที่เคยทำบุญกับท่านมา หรือว่ามีสิ่งพิเศษที่ด่าลงมา หรือว่าจะ เป็นไปได้ไหม ที่พระอรหันต์ ๒ องค์ นี้ อาจจะเป็นแบบว่า

หลวงพ่ : ไม่หรอก ไม่ขัดแย้ง ถ้าพระอรหันต์แล้วนะ พระอรหันต์แล้วนะ ส่วนใหญ่แล้วท่านจะไม่พูดตรงนี้ออกมาเลย แต่นี่สิ่งที่พระอรหันต์ท่านจะไม่เชื่อ ท่านจะไม่เชื่อสิ่งที่เป็นพระอรหันต์ เพราะพระอรหันต์นี้มันต้องมีเหตุที่ทำให้ต้องเป็นพระอรหันต์ ถ้าพระอรหันต์นะ มีเหตุทำให้เป็นพระอรหันต์ เวลาเทศน์จะบอกถึงเหตุนี้ถูกต้อง

ดูหลวงตาสิ ครูบาอาจารย์ที่เป็นพระอรหันต์นะ คำเทศน์ของท่านจะไม่มีผิด แม้แต่นิดเดียวเลย แต่ถ้าอรหันต์ปลอม พอวิธีการกุสอนไปนะมึงทำสิ ตกทะเลหมด มันจะหันลงนรกหมด มันไม่หันขึ้นบนอากาศ นี่พระอรหันต์จะโต้แย้งกันตรงนี้ ไม่ได้

โต้แย้งที่ผลที่เกิดขึ้นหรือ จะโต้แย้งเพราะอะไร? ประสาเรา อ้าปากพูดก็รู้ว่าถูกหรือผิด เพราะถ้าอรหันต์จริงนะ หลวงปู่บุดดา หลวงปู่บุดดานะของจริง แล้วฟังหลวงปู่บุดดาพูด ลี จิตหนึ่งเดียวๆ ไม่มี ๒ บุคคานั้นแหละของแท้

พระ : เออ อย่างแล้วสายทางฤทธิ์ หลวงพ่อฤๅษีลิงคำ หรือว่าหลวงปู่ปานครับ

หลวงพ่อ : หลวงปู่ปานท่านเป็นโพธิสัตว์นะ ท่านปรารถนาโพธิสัตว์ 'ไอ้อย่างนี้เราไม่ได้แย้งกันเนอะ เราเป็นภิกษุด้วยกัน เป็นพระด้วยกัน เราเป็นสหธรรมิก

พระ : ท่านอาจารย์ ที่ว่าเมตตามหานิยมจะทำของ วัดดุมงคลออกมา ท่านบอกว่า เพื่อจะช่วยญาติโยม

หลวงพ่อ : 'ไม่ๆ เราไม่พูดแล้ว เพราะการตลาดอย่างนั้น เราไม่เอาแล้ว เพราะไอ้นี้มัน มันหนานนะ หนาวๆ

พระ : เห็นแบบว่า คนละแนวทางครับ อาจารย์ครับ

หลวงพ่อ : 'ไม่หรือก ไม่ เราไม่คิดอย่างนั้น เราไม่คิดอย่างนั้นเลย เพราะอะไรรู้ไหม ถ้าพูดถึงใจเป็นธรรมนี่นะ ใจมีคุณค่ามากนะ ของอย่างอื่นจะไม่มีค่าหมายเลย หลวงปู่เจี๊ยะนะ เราอยู่กับหลวงปู่เจี๊ยะ

“ไอ้หงบ เขาเอาเงินทองมาทุ่มให้กูท่วมฟ้าเลยนะ กูยังไม่เอาเลย”

แต่นี้ไปหาสตงค์กัน จากที่เขาเอามาให้ณะ หลวงตาหาเงินเข้าคลังหลวงก็หมิ่น ล้าน ของเขานี้หาเงินหาทองไปหล่อพระเอาไปกราบเพื่อเอาไปหลอกชาวบ้าน ฉันทมีพระทองคำ ฉันทมีพระทองคำ หลวงตาหาทองคำเป็นหมื่นๆ ต้นเข้าไปอยู่ในเป็นสมบัติของสาธารณะ เอาพระทองคำมาอวดกัน พระเขาสมมุตินะ พระพุทธรูปนี้สมมุติ เราไม่มีพระพุทธรูปเลย เราก้กราบได้ เราระลึกถึงคุณงามความดีเราก้กราบได้ คุณเจตนาดี มันความเห็นมุ่มมอง ไอ้ย ต่างกันเยอะมากเลย อันนี้ยกๆไว้เถอะ อ้าว ไอ้หนู่นต่อ

พระ : ขอโอกาสครับ หลวงตามหาบัวปีนี้ท่านอายุเท่าไรแล้วครับ?

หลวงพ่อ : เอ็งก็รู้แล้วถามทำไม ๘๖ สถิตพร้อม ปัญญาพร้อม แต่เวลาท่านพูด “เราหลงโน่นหลงนี่” พระอรหันต์หลงอะไรได้ พระอรหันต์หลงในสมมุติได้ ถนนหน้าวัดนี้

เขาตั้งชื่อให้ ถนน ก. แล้วพอสุดท้ายแล้วมันเปลี่ยนเทศบาล มันก็เปลี่ยนชื่อเป็น ถนน ข. ภูเขาถนน ก. แล้วจะจำถนน ข. ได้ไหม?

นี่ไง พระอรหันต์นะหลงในสมมุติได้ สมมุติบัญญัติ เพราะสมมุติบัญญัติมันเปลี่ยนแปลงทุกวัน คือเราเคยไปที่ไหนแล้วมันมีชื่อนี้ใช่ไหม เราก็จำชื่อนี้ได้ หลงในสมมุติบัญญัติ แต่ไม่หลงในอริยสัจ ไม่หลงในความรู้สึก ไม่หลงในความจริง หลงไม่ได้ พระอรหันต์ไม่มีหลง สติสมบูรณ์พร้อมตลอด แต่หลงในคำพูด คำพูดมันเปลี่ยนแปลง คำพูดของคน ศัพท์มันเปลี่ยนแปลง เห็นไหม ฉะนั้นถึงบอกว่า ของเรา เราก็ต้องยกย่อง เป็นธรรมดา นะะ เอวัง